

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEFENDED
BY THE ALIEN
GLADIATOR

WARRIOR MATES OF ZIVON

PRESLEY HALL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UZAYLI GLADYATÖR TARAFINDAN SAVUNULDU

Zivon'un Savaşçı Arkadaşları #4

PRESLEY HALL

Telif hakkı © 2022 Presley Hall

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

En son yayınlarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

İçindekiler

1. [Scarlett](#)
2. [Akos](#)
3. [Scarlett](#)
4. [Akos](#)
5. [Scarlett](#)
6. [Akos](#)
7. [Scarlett](#)
8. [Akos](#)
9. [Scarlett](#)
10. [Akos](#)
11. [Scarlett](#)
12. [Akos](#)
13. [Scarlett](#)
14. [Akos](#)
15. [Scarlett](#)
16. [Akos](#)
17. [Scarlett](#)
18. [Akos](#)
19. [Scarlett](#)
20. [Akos](#)
21. [Scarlett](#)
22. [Akos](#)
23. [Scarlett](#)
24. [Akos](#)
25. [Scarlett](#)
26. [Scarlett](#)

[Epilog](#) —

[Presley Hall'un diğer eserleri](#)

TENECA'NIN EN KÖTÜ YANI, şu ana kadar, kokusu.

Kötü olan çok şey var. Birincisi, hava boğucu derecede sıcak ve beni buraya getiren gemi karaya çıktığından beri içtiğim tek su, birkaç metre uzağımdaki kovada bulunan ılık ve bayat su. İkincisi, köle olarak satılıp buraya getirildikten sonra bir kafese kapatıldım ve bu kafes, beni içine atmadan önce kimsenin temizleme zahmetine girmediği belli.

Bana bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Benden önce bu kafeste kimlerin kaldığını bile bilmiyorum, ama iyi bir şey olmadığına eminim.

Korku, bu hücrede benimle birlikte çömelmiş, yaşayan, nefes alan bir arkadaş gibi, ama nedense, dikkatim sürekli *kokuya* dönüyor.

Anladığım kadarıyla, Teneca'nın ana kokusu ter, kan ve pisliğin karışımı. Bu koku korkunç ve her şeyden öte, duyularımı tamamen ele geçirerek beni bu kafesin küçük köşesinde titretmeye devam ediyor. Bu kokunun içindeki dehşeti, yorgunluğu ve acıyı neredeyse koklayabiliyorum.

Burada o kadar çok sefalet var ki, hava onunla dolmuş gibi ve yakında bu sefaletin bir parçası olacağımdan çok korkuyorum, zaten olduğumdan daha da fazla.

Tutulduğum kafes benzeri hücre sadece yaklaşık 1,5 metreye 1,5 metre boyutlarında, iyi ya da kötü, benim tuvaletim haline gelen alanla aramda biraz mesafe bırakacak kadar büyük.

Bu bana, kaçırılmadan önce Dünya'da çalıştığım hayvan barınağındaki kafesleri hatırlatıyor. O kafeslerde tutulan kediler ve köpekler için hep üzülürdüm ve ne zaman fırsat bulsam onları dışarı çıkarıp oynatır, zamanım elverdiğince hepsine eşit olarak sevgi ve ilgi gösterirdim. Küçük yaşam alanlarını mümkün olduğunca temiz ve konforlu tutmak için elimden geleni yaptım, ama yine de onlar kafesteydi.

Hiçbir canlı kafese ait değildir.

Ama şimdi *ben de* bir tanesinin içindeyim ve bunu ilk elden deneyimlemek, eskiden baktığım hayvanlar için kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. Yeni sahibimin

kölelerine hayvanlar gibi davrandığını söyleyemem, çünkü durum bundan daha da kötü. Bu kafes temiz olmaktan çok uzak ve hiç de rahat değil.

Yalnız da değilim.

Birkaç gün önce buraya getirildiğimden beri, etrafımdaki kafesler yavaş yavaş diğer kölelerle doldu.

Benimkine en yakın hücrelerde çoğunlukla erkekler var, bunun kasıtlı yapıldığına şüphem yok. Hepsi farklı uzaylı türleri, böcek benzeri olanlardan hayvan benzeri olanlara ve insansı olanlara kadar, ve hepsi neredeyse çıplak, bu da bana olan ilgilerini gizlemeye yetmiyor.

İnce, tül gibi bir gecelikten başka bir şey giymeden açık artırmaya çıkarıldım ve bu tanrının unuttuğu gezegendeki sıcaklık sayesinde, kumaş terle vücudumun her santimetresine ve kıvrımına yapışıyor. Hayatımda hiç bu kadar çekici hissetmemiştim. Müzayededen önce zar zor yıkanabildiğimden beri banyo yapmadım ve ondan önce de kaçırıldığım gündü. Kokum berbat ve görünüşüm daha da kötü, ama bu etrafımdaki erkekleri caydırmıyor gibi görünüyor.

Sürekli bana sarkıntılık ediyorlar ve ben hücremde daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken, içlerinden biri kendi kafesinin parmaklıklarına doğru sürünüyor. O, gri tenli ve siyah gözlü, iri yarısı, kaslı, insansı bir uzaylı ve uzun, kalın dilini dudaklarının üzerinde gürültüyle gezdirerek geceliğimin altını görmeye çalışıyor.

"Ne kadar minicik bir şey," diye homurdanıyor ve parmaklıkları sallıyor. "O kafese girememem senin için iyi. Senin için ne planladıklarını merak ediyorum."

"Umarım dövüşçüler için et olur," diye bağırır diğerlerinden biri - her cümleden sonra cıvıldaayan sesler çıkaran, ince, böcek benzeri bir uzaylı.

"Oh, umarım öyledir." Gri uzaylı, peştamalını kenara iterek sırtıyor. Gözlerimi olabildiğince çabuk başka yöne çeviriyorum, ama onun yumrulu ereksiyonunu görmemek için yeterince hızlı olamıyorum. "Seni sikimle ikiye ayırmak istiyorum, küçük kız."

Kusmak istiyorum.

İyi ya da kötü, bu korkunç adamların bana söyledikleri her şeyi anlayabiliyorum, çünkü beni Dünya'dan kaçırان uzaylılar, beni açık artırmaya çıkarmadan hemen önce kafatasımın tabanına bir çeviri çipi yerleştirmişlerdi.

O müzayede blokunda olmak, şimdiye kadar yaşadığım en korkunç şeydi... Satılmadan önce, geleceğim hala teorik bir şey gibi geliyordu. Uzaylılar tarafından kaçırıldığımı biliyordum ve beynime çeviri çipi yerleştirilip kaçırانların söylediklerini anlayabildiğimde

, köle olarak satılacağımı hemen anladım. Ama o noktada, hala bir şeylerin değişeceği konusunda umudum vardı.

Kurtarılacağımı.

Birinin beni kurtarmaya geleceği.

Belki, sadece belki, uyanacağım ve her şey kötü bir rüya olacak.

Ama köle müzayedesini bu umudu da yok etti. Yeni sahibim Basta'ya teslim edildikten sonra, muhafızlarından biri tarafından bağlanıp gemisine taşınmak, beni yıkıcı bir darbe gibi vuran bir gerçeklik oldu.

Gemide zincirlenmiş olarak geçirdiğim günlerin ardından, Mettu şehrinin tozlu limanına vardık. Basta'nın başka bir muhafızı tarafından zorla sürüklendiğim şehir gezisi, durumumun gerçekliğini daha da korkunç bir şekilde ortaya çıkardı. Sokaklarda zorla yürürken, kadınların balkonlara eğilip güpegündüz sikildikleri salonlar, kumarhaneler ve genelevlerin önünden geçerken, ne tür bir yere getirildiğimi anlamaya başladım.

Hedonizmin hüküm sürdüğü bir yer. Seks ve şiddetin kutlandığı ve zevk aldığı, kuralların az, ahlakın ise daha da az olduğu bir yer.

Kafesim, devasa bir arenaya bağlı bir kompleksin içinde. Birkaç gün önce içeri getirildiğimde, yakınlardaki daha küçük bir antrenman arenasında birkaç kaslı uzaylı savaşçının dövüştüğünü gördüm, bu da bana burada neler olup bittiği hakkında oldukça iyi bir fikir verdi.

Gladyatör dövüşleri. Öyle olmalı. Tıpkı antik Roma'da olduğu gibi.

Savaşmak zorunda kalacak mıyım?

Bu endişe, eteğimi dizlerimin etrafına sıkıca sararak ve kendimi hücrenin köşesine daha da sıkıştırarak elimden geleni yaparken tekrar içime sızıyor. Etrafımdaki erkeklerin bakışlarından kaçınıyorum, hatta gri uzaylının ne yaptığını tam olarak anlatan ıslak şaplak seslerini duymaya başladığımda bile.

Tanrım, bu iğrenç.

Orada değilmiş gibi davran, Scarlett. Seni etkilediğini anlarsa durum daha da kötüleşir.

Hücremin kirli zemine kararlı bir şekilde bakarken gözyaşlarımı geri çekiyorum. Bildiğim kadarıyla, bu kafeslerde tutulan tek kadın benim. Etrafımı saran erkek uzaylılar hepsi iri ve kaslı, ve bir tür vahşi şiddet yayıyorlar. Beni arenaya atıp onlardan herhangi biriyle dövüşmemi beklemek hasta bir şaka olurdu.

Ben tanıdığım en şiddet karşıtı insanım. Dünya'da, yıllarca hayvan barınağında çalışan bir vejeteryandım. Tek istediğim, olabildiğince çok hayvana ve insana yardım etmektir, onlara zarar vermek değil. Onlarla *savaşmak* değil.

Kafeslere doğru gelen ayak sesleri beni düşüncelerimden koparıyor. Yeni gelen köleler mi yoksa beni tekrar alay etmeye gelen gardiyanlar mı diye merak ederek ürperiyorum. Onlar diğer mahkumlardan daha çok korkutuyor beni. Diğer mahkumlar sadece bakıp iğrenç şeyler söyleyebilirler, ama gardiyanlar hücreme girebilirler. Ne isterlerse yapabilirler.

Üç kişi görünür hale geldiğinde, ikisinin gardiyan olduğunu anlıyorum, ama arkalarından gelen kadın kesinlikle köle değil.

Zincirleri yok ve iyi giyinmiş, ipeksi bir kumaştan yapılmış gibi görünen uzun desenli bir elbise giymiş, beline kemer takmış ve omzuna bir şal atmış. İnsan benzeri, koyu bronzlaşmış ve kırışık bir cildi var, gri ve beyaz saçları başının üstünde toplanmış.

Yüzündeki ifade sert ve muhafızlardan biri hücremin kapısını açıp kolumdan tutup beni koridora sürükleyip ayağa kaldırdığında da değişmiyor.

Karşı koymak istiyorum, ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünsem bile, çok zayıfım. Beni hayatta tutmak ve kendi ayaklarım üzerinde yürüyebilmemi sağlamak için kesinlikle gerekli olandan fazlasını yedirmiyorlar ve yediğim yemekler besleyici olmaktan çok uzak. Kaçırılmadan önce minyon ve formdaydım, şimdi ise sadece zayıfım.

Kadın burnunu çekiyor.

"Bu kadar telaşın nedenini anlamıyorum," diyor sıkı bir şekilde, ince dudaklarını birbirine bastırarak. "Ama onu getirin. Elimden geleni yapacağım."

Ne demek istiyor?

Muhafızlar beni barakadan dışarı sürüklerken zihnim hızla çalışıyor. Beni itip çekerek, bu sefer boş olan eğitim alanını geçip, kompleksin başka bir bölümüne götürüyorlar.

Bu alanda, terrakotta veya kil gibi bir malzemeden yapılmış gibi görünen, geniş avluları, açık alanları ve düz çatıları olan binalar dağılmış durumda. Muhafızlar beni kapıdan geçirirken çeşmelerin şırıldamasını duyuyorum ve haftalar sonra ilk kez, hava çok fazla yıkanmamış bedenlerin kokusundan başka bir şey kokuyor.

Bunun yerine çiçek kokuyor ve bir an için bana evimi o kadar çok hatırlatıyor ki ağlamak istiyorum.

Derin bir nefes alıp, mümkün olduğunca fazla temiz hava solumaya çalışıyorum, barakaların ve hücrelerin tüm kötü kokularını burnumdan dışarı atmaya çalışıyorum. Ama avlu bahçesinin güneşinde fazla oyalanamadan, gardiyan bana bir kez daha itekliyor ve uzun boylu, zarif kadının peşinden, onun bir binaya girerken beni de itiyor.

Güneşli avluyu geride bırakırken gözlerimin loş iç mekana alışması birkaç saniye sürüyor. Bir koridordan geçip bir kapıdan içeri giriyorum ve etrafıma bakındığımda, buranın bir tür giyinme odası olduğunu hemen anlıyorum. Zemin camısı, çok renkli fayanslardan oluşuyor, bir tarafında açık mavi renkli benzer fayanslarla kaplı küçük bir banyo havuzu, ayrıca soluk renkli ahşaptan yapılmış bir makyaj masası ve gardırop var. Banyo üzerinde bir tavan penceresi var, parıldayan fayansların üzerine güneş ışığı giriyor ve oda sabun ve parfüm kokuyor.

Yine, nefes alamıyorum. Çıplak ayakla ve kirli bir şekilde odanın ortasında duruyorum, vahşi bir hayvan gibi havayı kokluyorum ve banyodaki berrak, taze suyu şimdiye kadar hissettiğim en derin özlemle seyrediyorum.

"Çık dışarı," diyor kadın gardiyana, onu kovarak. "O senin bakacakların değil."

Kalbim göğsümde çarpıyor, yeni çevremden aldığım kısa süreli zevk uçup gidiyor. Kadının sözleri, *benim birinin* bakması için olduğumu ima ediyor ve bunun kim olabileceğini ya da bakmayı bitirdikten sonra bana ne yapacaklarını düşünmek istemiyorum.

Muhafız gittikten sonra, yabancı kadın etrafımda dolaşarak, görünüşümü incelerken burnunu kırıştırır.

"Ben mucize yaratıcı değilim, ama elimden geleni yapacağım. Kıpırdama ve bana karşı koyma, kızım. Güzel yüzüne zarar vermemem emredilmiş olabilir, ama iyi yerleştirilmiş bir tokat köleye her zaman iyi gelir."

Konuşurken, makyaj masasındaki makası alır ve ben düşünmeden elimi saçlarıma götürürüm, göğsüm yine sıkıca sıkışır. Ama makas, bunun yerine geceliğimin arkasına iner ve narin kumaşı keser. Omurgamda kayan soğuk metalin hissi, beni titretir ve çok fazla hareket edersem onun beni kesmesinden korktuğum için titremeyi bastırmaya çalışırım. Makası eteğin kenarına kadar indirir ve sonra omuzlarımdaki ince askıları iki hızlı kesikle keser.

Giysi -eğer buna giysi denilebilirse- parçalar halinde yere düşer ve ben odanın ortasında çıplak kalırım.

Kollarım ve ellerim düş ü nmeden göğüslerimi ve kasıklarımı örtmeye çalışır, kadın hemen onlara tokat atar, ben küçük bir çığlık atarak ellerimi geri çekene kadar arka arkaya birkaç kez hızlıca vurur. "Kendini saklama, kızım. Bunun sana bir faydası olmaz ve senin ne sunabileceğini görmem gerekiyor." Dudaklarını büzerek, sanki bir hayvan pazarında bir hayvanı değerlendirir gibi etrafımda dolaşmaya başlar. "Küçük meme uçları, ama dik. İnce bir vücut, dar kalçalar. Pürüzsüz, lekesiz bir cilt." Hiç duraksamadan, uzun parmaklarıyla çenemi tutar, bir ata gem ve dizgin takmaya çalışır gibi ağzımı açar. "Tüm dişlerin yerinde." Gözlerini kısarak geri adım atar. "Ve bence oldukça güzel bir yüzün var.

O kir temizlendikten sonra." Bir süre durur. "O zaman banyoya gir. Hadi."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok. Kaçırıldığımdan beri ilk kez bir emre uymaktan mutluyum. Derimde biriken ter, kir ve pisliği temizlemek için neredeyse fayansların üzerinde koşarak geçiyorum. Su berrak, serin ve taze. Suya girerken rahatlamaktan iniltiyi bastırıyorum ve su çeneme kadar gelene kadar batıyorum.

"Suya dal," diye bağırır. "İyice ıslan, seni ovayım."

Bu konuda nazik davranmıyor. Tezgâhtaki eski lekeleri çıkarmaya çalışan biri kadar hassas bir şekilde beni ovuyor ve saçımı yıkarken parmaklarıyla saçımdaki düğümleri çekip koparıyor, sonra kalın bir krem sürüp saçımı geriye tarıyor ve geri kalanımı temizlerken öylece bırakıyor.

Ama kadın tüm bu süreç boyunca bana sert davranmasına rağmen, neredeyse hiç umursamıyorum. Temiz olmak, cildimin pembe ve kızarana kadar ovulması, saçımdaki tüm kirin yıkanıp gitmesi çok iyi geliyor.

O kadar kirliyim ki, beni banyonun ortasında çıkarması, saçlı olan her santimetrekaresi badem kokulu, kalın, tereyağı gibi bir kremle ovması ve sonra küveti boşaltıp temiz suyla doldurması gerekiyor.

Küvet dolarken, beni yakındaki bir tabureye sertçe oturtuyor ve boynumdan aşağısı tamamen tüysüz kalana kadar vücudumun her santimini tıraş ediyor. Bacaklarımı kapatmaya çalıştığımda, uyluklarımın içini pembe ve acıyan bir hale gelene kadar tokatlıyor ve ben tabureye geri çöküyorum, tüm vücudum utançtan kızarıırken başka yere bakıyorum.

Sonunda, beni dirseğimden tutup havuza doğru itti.

"Her şeyi durula," diye talimat verdi. "Raflarda havlular var. Kurulan ve tekrar odanın ortasına geç. Havluyu havuzun yanında bırak. Utangaçlığınıza kapılmanın bir anlamı yok. Bunu aşsan iyi olur."

Ses tonunda nazik ya da yardımcı bir şey yok, sadece gerçekleri açıkça söylüyor. Odanın sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oluyor, çünkü ne tür bir köle olacağımı hızla anlıyorum. Yoğun banyo bana ipucu vermemiş olsa da, utanç verici tıraş kesinlikle verdi ve artık hiç şüphe yok. Acaba Basta için mi yaratılmışım?

Bir tür haremi olmalı.

Kadın yokken, birkaç dakikalık huzurumu yaşıyorum, havlu görevi gören yumuşak, kabarık kumaşla kendimi kurulum, sonra talimatlara uyarak onu banyo fayanslarının üzerine bırakıyorum. Odanın ortasında çıplak dururken bile, tekrar temiz olmak inanılmaz derecede iyi geliyor. Saçlarıma dokunmak için uzanıyorum, tekrar pürüzsüz, düğümlenmemiş ve topaklanmamış olmasının keyfini çıkarıyorum.

Birkaç dakika sonra, uzaylı kadın koluna sarılmış tül gibi bir kumaşla geri dönüyor. Kumaşı sallayarak beni baştan aşağı süzdükten sonra, kumaşı vücuduma yerleştirmeye başlıyor. Kumaş neredeyse saydam, yumuşak bir gül pembesi renginde, boyadığım pembe saçlarımla neredeyse aynı tonda. Şeffaf kumaş omuzlarımla üstünde toplanıp düğümleniyor, göğüslerimin üzerinden geçip bacaklarımla arasına uzun bir kumaş parçası olarak düşüyor, belimin kıvrımını, kalçalarımla ve bacaklarımla tamamını çıplak bırakıyor.

Bu koşullar ve bu yer bu kadar korkunç olmasaydı, güzel, hatta seksi bile olabilirdi.

Beni tekrar tabureye itiyor, çenemi sertçe yukarı kaldırıyor ve içinde bir tür kozmetik ürünleri bulunan birkaç küçük kil çömleğe uzanıyor.

"Cildin kusursuz," diyor keskin bir sesle, bu iltifatı hiç de iltifat gibi hissettirmeden. "Çok az şeye ihtiyacın var, sadece burada ve orada birazcık. Yanaklara biraz pembe, dudaklara biraz, kirpiklere biraz koyulaştırma. Evet. Aynen öyle." Onları yerine koyar, sıcaktan kurumuş saçlarıma dokunur. Saçlarım kısa, kat kat kesilmiştir ve kadın kaşlarını çatar. "Saçların daha uzun olsaydı daha güzel olurdun. Ama elimizden geleni yapacağız."

Birkaç dakika sonra, saçlarım yüzümün etrafında yumuşak dalgalar halinde kıvrılır ve kadın pembe bir bukleyi parmakları arasında ovuşturur. "Daha önce bu renk saçlı bir Terran kadın görmemiştim. Çok garip." "Boyuyorum," derim otomatik olarak ve sonra irkilirim. Bu, bu odaya girdiğimden beri söylediğim ilk şey
söylediğim ilk şeydi ve konuşmamdan dolayı bana yine tokat atacak mı diye merak ettim. Ama o sadece içinden bir ses çıkardı ve makyaj masasına geri döndü.

Dünya'da, kaçırılmadan birkaç hafta önce ilk kez saçımı boyadığım zamanı hatırlıyorum. Önceden bal sarısıydı, hayatım boyunca hep aynı renkti. Saçımı boyamak eğlenceli bir şey gibi gelmişti, rutinimden çıkmak, biraz değişiklik yapmak için bir yol. Ama şimdi, beni kaçıran uzaylıların beni bu yüzden kaçırmış olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Beni nadir bir insan olarak mı gördüler? Bu yüzden mi Dünya'dan kaçırıldım?

Bir süre saçımla uğraştıktan sonra, kadın bileklerime altın bilezikler taktı. Sonra beni yine dirseğimden tutup tabureden kaldırdı ve banyo havuzunun yanındaki uzun aynaya doğru yönlendirdi.

"Sen olursun," dedi ve ben yansıyama bakarken temizlik yapmaya geri döndü.

Aynada kendime bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı, gördüğüm manzara karşısında şok oldum.

gördüğüm şeye

şok oldum. *Harika görünüyorum.*

Cildime sürdüğü krem neyse, cildimi ıslıl ıslıl yapmış.

Makyajım yumuşak ve doğal, mavi-yeşil gözlerimi parlatıyor ve elbise yumuşak, hafif kıvrımlarıma yapışarak vücudumu en iyi şekilde vurguluyor.

Bir an için, hiç bu kadar güzel görünmediğimi düşünüyorum.

Sonra durumumun gerçekliği bir anda üzerime çöküyor ve giydiğim şeye baktığımda, cildim korkuyla ürperiyor. Vücudum elbisenin içinden hafifçe görünüyor. Biraz pozisyonumu değiştirdiğimde, yeni çıplak kalan meme uçlarımın ve uyluklarımın üst kısmının gölgeleri kumaşın içinden görünüyor.

Bu bir alay, elbise çıkarıldığında ortaya çıkacak her şeyin vaadi.

Kapı açılır ve ben zıplarım, kalbim tavşan gibi çarpmaktadır. Arkanı dönerim, vücudumu örtmeye çalışmamak için kendimi zorlarım. Tekrar tokatlanmak istemiyorum

yine tokatlanmak istemiyorum ve utangaçlık göstermeye çalışmamın bir faydası olmayacağı açık.

"Basta." Kadın, içeri giren yabancı adama saygıyla başını eğiyor. "O hazır."

Beni açık artırmadan satın alan adam, orta yapılı ve boylu, iki kolu ve iki bacağı olan, belli belirsiz insansı bir yaratık. Ama yüzü biraz ezik ve çok kısa, cildi ise koyu sarı/gri bir renk. Ayrıca üç gözü var, ikisi birbirinden uzak, biri ise alınının altında, pug benzeri burnunun hemen üzerinde.

"Güzel, güzel." Bakışları bana kayıyor ve ben utançtan kızarıyorum.

Basta, sadece birkaç kişinin görmesine izin verdiğim şeyleri görüyor ve asla böyle bir durumda görmemesi gereken şeyleri. Midem düğümlenir, mide bulantısı beni sarar ve dişlerimi sıkarım. Kusarsam ne olacağını bilmiyorum, ama uzaylı kadın görünüşüm için bu kadar uğraştıktan sonra, cezanın bir tokatdan daha kötü olacağına eminim.

Ama Basta benim tepkimi fark etmemiş gibi görünüyor. Aslında, son derece memnun görünüyor. Beni baştan aşağı süzerken, kalın, şişkin dudaklarında bir gülümseme belirir.

"O olur," diyor, ama sesi sözlerinin ifade ettiğinden çok daha mutlu geliyor. "İyi iş çıkardın," diye ekliyor, beni giydiren kadına bir bakış atarak. "O mükemmel bir ödül olacak."

Kalbim neredeyse duruyor. Bir an için bayılacağım gibi hissediyorum.

Ödül mü?

Hücremin parmaklıklarına gelen YÜKSEK SESLİ VURUŞLAR beni uykumdan uyandırır. İsteksizce uyanırım, yavaşça gözlerimi açarken inlerim, her zamanki gibi dinlenmiş hissetmiyorum.

"Uyan, seni tembel *pekara*!"

Somurtkan yüzü bir gardiyan, parmaklıkların biraz uzağında durmuş, onları vurmak için kullandığı uzun copu sallıyor. Yüzündeki ifade, onu bana da kullanmak istediğini açıkça gösteriyor, ama cesaret edemeyeceğini biliyorum.

"Tatlı rüyalar gördün mü?" diye alay ediyor, dudaklarında acımasız bir sırıtiş belirliyor.

Tabii ki yapmadım. Evim sadece bir yatak ve işemek için bir kova bulunan bir hücre ve günde üç kez sokak hayvanlarına bile yediremeyeceğim yemekler veriliyor. Son beş yıldır hayatım bundan ibaret: uyumak, yemek yemek ve kavga etmek. Uyku, aldığım tek nefes alma fırsatı ve o da hoş değil.

Uykumda, unutmak istediğim şeyleri rüyamda görüyorum... Zivon'un yandığı gün gibi. Kruul'un saldırısından kaçan halkımın çığlıklarını rüyamda görüyorum. Ağaçlardaki yaprakların küle dönüştüğünü ve rüzgarda hayvanların ve Zivonluların yanık et kokusunu hatırlıyorum. Kardeşlerimi rüyamda görüyorum ve hepsini unutabilmeyi diliyorum.

Bir zamanlar yaşadığım mutlu hayatın anılarını silebilseydim, artık acı çekmezdim. Sadece arenada sonumun geldiği ana kadar kasvetli bir varoluş.

İnleyerek duvara dönüp yatarım, gardiyanı görmezden gelirim. O da yüksek sesle küfürler savurur, copunu parmaklıklara vurur.

"Kalk, seni değersiz et yığını!" Yere tükürdü. "Basta seni canavarlara yem etmeli."

"Keşke yapsaydı," diye mırıldanıyorum, hareket etmeyi reddederek.

Kapıda bir anahtarın tıkırdadığını duyarım ve gardiyan hücreme girene kadar beklerim, sonra üzerimi örten ince çarşafı atar ve ayağa kalkarım, tüm boyumla, tehditkar bir şekilde. Bunu yaptığım anda gardiyan geri çekilir, düz burunlu yüzü kül rengi bir griye döner. Bu tatmin edicidir, neredeyse uyanmaya geçecek kadar.

Bu yerdeki tüm gardiyanlar, sayıca üstün olmalarına rağmen benden biraz çekiniyorlar. Uzun boylu, kaslı ve güçlü biriyim, Basta'nın en iyi dövüşçülerinden biriyim ve arenada şiddet uygulayabileceğimle tanınıyorum.

Dışarıda da aynı şiddeti uygulayabilir miyim?

Hiçbiri bunu öğrenmek istemiyor. Ve hiçbiri, kırılma noktama ulaşmadan önce ne kadar zorlanabileceğimi tam olarak bilmiyor.

Beni korkutmalarını kullanarak kaçmak için birkaç kez fırsat yaratmaya çalıştım. Ama çok fazla gardiyan var ve bu tesisten çıkmanın iyi bir yolu yok. Yine de, Basta'nın gardiyanları, onlara saldırmaya kalkışırsam ciddi zarar verebileceğimi biliyorlar, bu yüzden bana olabildiğince uzak duruyorlar.

Muhafız copunu sallıyor, diğer eliyle kemerindeki hançere uzanıyor ve göğsünü şişiriyor.

"Yürü," diye bağırdı bana, gözlerini benden ayırmadan kapıdan geri çekildi. "Bugün dövüşmen gerekiyor."

Muhafızın bahsettiği program, gladyatörlerin yemek yediği duvara asılmış, üzerine dövüşmemiz beklenen sırayla isimlerimizin yazıldığı buruşuk bir kağıt. Hepimizin aynı anda dövüşçülerin bekleme alanında olmamız bekleniyor ve dövüşlerin genellikle başladığı saat ile benim geç uyandığım saat göz önüne alındığında, oraya götürülmeden önce bir şeyler yemek için yeterli zamanım olmalı.

Ancak bugün bana bu bile zar zor veriliyor. Peştamalı bağlayıp deri eldivenlerimi giyiyorum, arenada giymemize izin verilen tek zırh bunlar. Gardiyan açıkça sabırsızlanıyor ve hücreden çıktığım anda beni yemek yediğimiz odayı geçip ilerlemem için acele ettiriyor. Beni pek de nazik olmayan bir şekilde ileri itmeden önce, uzanıp bir parça ekmek kapacak kadar vaktim var. Muhafızlara attığım uyarıcı bir homurtu, beni arenaya açılan kapıların dışındaki bekleme alanına doğru itilmeden önce bir parça kurutulmuş et kapmam için bana bir anlık zaman kazandırıyor.

Parlak güneş ışığı bekleme alanına sızıyor ve kapının parmaklıklarından arenanın çoktan dolmaya başladığını görebiliyorum.

Gladyatör dövüşleri, Mettu'da büyük ilgi görüyor ve bu şehirde en sevilen eğlence biçimi. Ziyaretçiler ve vatandaşlar, erkeklerin birbirlerini kanatmasını izleyerek bütün günlerini geçiriyor ve dövüşlerimizi alkışlarken giderek daha fazla sarhoş oluyorlar. Sonra şehrin merkezine gidip daha fazla içki içiyor, kazandıklarını kumarda harcıyor ve bulabildikleri istekli kadınlarla ya da bulamazlarsa, paralarının yettiği kadınlarla yatıyorlar.

Günün dövüşleri bittikten sonra, bazı gladyatörlere içki ve kadınlar verilir. Bu uzun dövüş günlerinden birçoğunun ardından kendimi iyice sarhoş etmeyi başardım, ama ödül olarak kadın teklif edilmeyen tek kişi benim.

Umurumda değil.

Zorla birleştirilmeye hiç meraklı değilim ve uzun zamandır bedensel zevkleri arzulamayı bıraktım. Aslında, her türlü zevk uzak bir anı gibi geliyor. Duygularım o kadar derinlere gömüldü ki, bazen hiç hissedemiyorum.

Şu anda bile, seçtiğim silahlar olan kılıç ve uzun mızrak bana verilirken, kapıdan dışarı bakarken hiçbir şey hissetmiyorum. Dışarıda kalabalığın çığlıklarını duyabiliyorum, kendilerini heyecanlı bir çılgınlığa sürüklüyorlar, ama ben bunu neredeyse hiç fark etmiyorum. Sadece savaşma sıramı bekliyorum ve bittiğinde hücreme geri döneceğim.

Tıpkı dün olduğu gibi. Tıpkı yarın olacağı gibi.

Sonunda kapılar açılıyor ve gardiyan beni işaret ediyor. "Akos," diyor, benim sıramın geldiğini belirtiyor.

Derin bir nefes alıp çenemi kaldırarak, büyük, tozlu arenanın ortasına doğru büyük adımlarla ilerliyorum. Kalabalığın çığlıkları iki katına çıkıyor, ama ben bu gürültüyü görmezden gelip, arenanın sahibi Basta ve onur konuklarını görmek için doğrudan kürsüye bakıyorum.

Basta'nın ezik yüzündeki gergin ifade bu mesafeden bile görülebiliyor ve bakışlarımız kesiştiğinde üç gözü kötülükle parlıyor.

Adam benden nefret ediyor.

Beni çoktan öldürmüş ya da madenlere satmış olacaktı, ama kalabalık beni seviyor. Onlar arasındaki popülerliğim koltukları doldurmaya devam ediyor ve Basta benden nefret ettiğinden çok parayı seviyor. Yine de, bazen beni satın aldığı günü pişman olduğundan eminim.

Yakalanmam bir kazaydı, benim aptalca bir karar hatamdı. Memleketim Zivon'a yapılan saldırıdan sonra halkımdan ayrılmıştım. Kaçış gemim arızalandı ve devam eden savaş sırasında beni uzaya fırlattı. Yeni bir gezegene indikten ve gemimi onardıktan sonra, hayatta kalan Zivonluları aramak için bulabildiğim her işyerini, barı ve kuruluşu dolaştım. Dikkatli ve temkinliydim, ama bir gece, günlerce süren yorucu aramalardan sonra, bir uzaylı kadının masama getirdiği içkiyi düşünmeden kabul ettim.

Uyuşturulmuştum. Bir depoda, yüzlerce diğer mahkumla birlikte zincirlenmiş halde uyandım. Hepimiz açık artırmaya ıkarılacaktık. Basta beni dövüşçü olarak satın aldı ve Teneca'ya getirdi, daha önce hiç görmediğim bir gezegene.

Burası dizginlenmemiş hedonizmden başka bir şey değil, tüm gezegen en kötü türden eğlenceye adanmış. Burada her türlü dürtüye kapılabilirsiniz: kan, şiddet, ölüm, seks, garip maddeler veya bunların herhangi bir kombinasyonu. Ne kadar korkunç veya iğrenç olursa olsun, görmek veya deneyimlemek istediğiniz her türlü arzu, dürtü, her şey? Teneca'da bulabilirsiniz.

Teneca'nın manzarası çöller ve ormanların karışımıdır ve aralarında birkaç büyük şehir vardır. Basta, Mettu'nun gayri resmi lordu. İnsanlar, onun bu şehirde yarattığı ahlaksızlık vahasını deneyimlemek için her yerden geliyor ve para serbestçe akıyor. Ben de bu eğlencenin bir parçasıyım, Basta'nın sahip olduğu arenada isteğim dışında dövüşmek zorunda kalıyorum.

Ve buraya geldiğimden beri, onun cebine hiç olmadığı kadar çok para akıyor.

Kalabalığa dik dik bakıyorum, benim adımı haykırıp tezahürat etseler de hepsinden nefret ediyorum. Özellikle kadınlar benim için ıldıırıyor, göğüslerini açıp eteklerini kaldırıyorlar, ama bu beni hiç etkilemiyor. Kesinlikle beni tahrik etmiyor. Aksine, beni iğrendiriyor. Sanırım bunda belli bir acımasız tatmin var, çünkü bu onların istediğinin tam tersi.

Zaten birkaç dövüş oldu ve arenadaki kum kanla kaplandı. Kalabalık benim ortaya ıkmamdan önce bile çılgına dönmüştü, şimdi ise mızrağımı havaya kaldırıp Basta'nın rakibimi açıklaması için beklerken daha da çılgına dönüyorlar.

Arenadaki dövüşler genellikle ölümüne değildir, ama acımasız ve vahşidir. Rakibi öldürmek veya kalıcı olarak sakat bırakmak dışında, çok az şey yasaktır. Kazara bir ölüm meydana gelirse, ceza genellikle suçlu gladyatörün sahibi tarafından ödenen ağır bir para cezasıdır.

Tabii ki, sahibinin cebine para koymak yerine ona para kaybettiren gladyatörün cezası ölümden çok daha ağırdır.

Basta, dvşlerimden birini mahvettiğim için beni cezalandırmak için bir bahane arıyor, ama ben hiç böyle bir şey yapmadım. Buraya gelmeden çok önce savaşçı olarak eğitildim ve her hareketimde metodik ve hesaphıyım. Bu kumlara adım atan herhangi bir gladyatör kadar acımasız olabilirim, ama asla planlamadığım bir vuruş yapmam

ve rakibimi dövüş için uygun olandan daha fazla yaralayacak bir darbe asla vurmam.

Buraya gelmeden önce iyi bir dövüşçüydüm, Zivon'un en iyilerinden biriydim. Ama yıllarca öfkemi bilemem ve buradaki arenada dövüşmem beni daha da iyi hale getirdi, muhtemelen yenilmez.

En azından, beni yenebilecek kimse henüz çıkmadı.

İlk iki dövüş kolay, neredeyse fazla kolay. Her iki rakibim de daha önce karşılaşmadığım gladyatörler, benden daha küçük ve daha az eğitilmiş, ve ikisini de birkaç saniyede yenebiliyorum. Yine de, şovmenlik yapmanın gerekliliğinin farkında olarak, maçları mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyorum.

Bu artık benim ikinci doğam oldu. Seyircileri en çok heyecandırmak için rakibimi ne kadar süre sonra yenmem gerektiğini veya onların tekrar ayağa kalkmalarını engelleyecek darbeyi ne zaman vurmam gerektiğini düşünmem gerek yok. Bunu o kadar uzun süredir yapıyorum ki, çoğunlukla kendimi soyutlayıp, hareketleri yaparken seyircilerin çılgın çığlıklarını duymazdan gelerek maçı bitiriyorum.

Ancak ikinci dövüşün ardından, diğer gladyatör dizlerinin üzerine çöküp ayağa kalkmaya çalışırken, yarım düzine yaradan kanlar akarak kumların üzerine yığılırken, kalabalık birdenbire sessizliğe bürünür. Bir an sonra, düşen savaşçıdan uzaklaşıp kürsüye doğru döndüğümde, seyirciler arasında heyecan verici bir hareketlenme, ilgi dolu bir uğultu duyulur.

Bir şey değişmiştir ve yukarı baktığımda, bunun ne olduğunu tam olarak anlarım. Ya da daha doğrusu, *kim olduğunu*.

Basta, yüzünde memnun bir gülümsemeyle korkulukta duruyor. İki muhafız kürsünün arkasından çıkıp bir kadını Basta'nın yanındaki platforma doğru itiyorlar. Kadını, ellerini arkasında zincirlenmiş halde, etrafındaki ve arenadaki herkesin görebileceği şekilde platformun ortasına kadar merdivenlerden yukarı çıkmaya zorluyorlar.

Ne oluyor böyle?

Kadın şaşırtıcı derecede güzel, ince ve düzgün vücutlu, yüzünü çevreleyen garip renkli buklelerle. Neredeyse giysi denilemeyecek, neredeyse şeffaf bir kıyafet giymiş. Güneş ışığı kıyafetin içinden geçiyor, böylece vücudu, meme uçlarının koyu gölgeleri dahil, neredeyse görünür hale geliyor.

Ama ilk bakışta dikkatimi çeken vücudu değil, her ne kadar o muhtemelen gördüğüm en güzel kadın olsa da.

Onun yüzündeki ifade.

Açıkça çok korkmuş. Arena'nın ortasında durduğum yerden bile titrediğini görebiliyorum. Ama ifadesi meydan okuyan bir ifade, binlerce insanın önünde, çoğu ona sarkıntılık edip bağırrsa da çenesini dik tutuyor.

"Metu halkı!" Basta kalabalığa sesleniyor. Güneş ışığı üzerine vururken sarımsı teni terden parlıyor. "Bugün çok özel bir gün! Son seyahatlerimde şanslıydım ve nadir bulunan bir Terran kadını köle olarak satın aldım."

Sözlerinin etkisini gösterebilmesi için bir süre durur. Kalabalıkta bir mırıldanma duyulur ve Basta, gerilimi olabildiğince uzatmak için gülümser.

"Böyle nadir bir hazineyle ne yapacağıma karar vermek biraz zamanımı aldı. Sonunda, onu en iyi gladyatörlerime, sizleri eğlendirmek için cesurca savaşan adamlara özel bir onur olarak kullanmaya karar verdim!"

Kalabalığın uğultusu yükselir. Artık birçok yüzünde kıskançlık görebiliyorum, özellikle de Basta'nın ne yapmaya çalıştığını anlamaya başlayan erkeklerin yüzlerinde. Midem düğümlenir. Onun ne planladığını ben de oldukça iyi biliyorum. Ve bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Bu Terran kadın, bir sonraki maçın galibine ödül olarak verilecek, istediği şekilde eğlenip kendi zevk kölesi olarak tutabilecek!"

Kalabalık buna alkışlarla karşılık verir ve kadının yüzünün çok solduğunu görürüm. Basta kalabalığın tepki vermesine izin verir, yüzündeki gülümseme genişler ve onun henüz bitirmediğini anlarım. Başka bir planı vardır.

"Ama!" Bu kelimeyi keskin bir sesle söyler ve kalabalık sessizleşir, ne tür bir sürpriz olacağını öğrenmek için ona büyük bir dikkatle bakar.

Onları nasıl oynadığını, başkalarının acısını zevkle tüketmeye ne kadar hevesli olduklarını görmek midemi bulandırıyor. Yapabilseydim hepsini katleddi ve öfkenin içimde yanmaya başladığını hissediyorum.

Kapa çeneni, diye düşünüyorum, gözlerimi kısarak Basta'ya bakarken. *Kapa çeneni ve bırak da savaşayım.*

Şu anda can atıyorum, sıradaki rakibimi parçalarken, rutin şiddetin sisine geri dönmeyi arzuluyorum. Sonrasında bu sözde ödülle ne yapacağım konusunda ise, bir fikrim yok.

Ama Basta'nın planladığı gibi olmayacak.

"Bu ödül çok *cazip* olduğu için," diyor Basta, bir muhafıza işaret ediyor. Muhafız kadının sırtına bir yumruk atıyor, kadın nefesini tutuyor ve öne doğru eğiliyor

ve şeffaf kumaş göğüslerine yapışarak, göğüslerinin üzerinde dalgalanır. Etek sıcak esintiyle sallanarak vücudunu daha da ortaya çıkarır ve gözlerindeki ıstıرابı görebilirim. "Bu dövüş... ölümüne olacak!"

Kalabalık çılgınca coşar, herkes deliye döner. Bu, Basta'nın arenasında neredeyse hiç görülmeyen, nadir bir olaydır ve kesinlikle daha önce hiç böyle bir şey olmamıştır. Daha önce bir kadın için ölümüne bir dövüş olmamıştır.

Vreck.

Kimseyi öldürmek istemiyorum ve bugün için planladığım şey bu değildi. Birkaç kolay dövüş yapmayı, sonra da kışlaya dönüp, patlayana kadar kutlama içkisini içmeyi ve sonra da sarhoş bir uykuya dalmayı planlamıştım.

"Bugünün dövüşçüleri Akos ve Hyve!"

Kalabalık çığlık atmayı kesmiyor. Basta'nın yaptığı her duyuru onları daha da heyecanlandırıyor ve beni giderek daha fazla öfkeliendiriyor.

Bana bakıyor, yüzünde ölçülemeyecek kadar büyük bir memnuniyet var ve Hyve'yi bilerek seçtiğini biliyorum. Bu gezegende tanıştığım neredeyse herkesten daha çok Hyve'den nefret ediyorum, belki Basta'nın kendisi hariç. Hyve, hepimizin irademiz dışında tutulan köleler olduğumuzu, hiçbirimizin bunu seçmediğimizi unutmuş gibi görünüyor. Dövüşlerden zevk alıyor, rakiplerini kalıcı olarak sakat bırakmadan veya öldürmeden ne kadar acı ve zulüm uygulayabileceğinin sınırlarını zorluyor ve bunun her saniyesinden keyif alıyor. Kölelikten kurtulmanın bir yolu olsa bile, o bunu kabul etmez.

Bazen onu Basta'dan bile daha çok nefret ettiğimi düşünüyorum, çünkü o da *bizden* biri olmalıydı. Ama bunun yerine, bizi esir alanların tarafını seçti.

Basta onun adını söylediğinde Hyve kapılardan çıkar, her iki elinde ikiz hançerlerle yumruklarını havaya kaldırır ve kalabalığı daha da çılgına çevirir.

Çenem sıkışır, dişlerimi gıcırdatırım. *Vreck.*

Basta, seyircileri için bugün hiç beklemedikleri bir gösteri sunmuştur. Bu şehirdeki dedikodular arasında Hyve ve benim birbirimizden nefret ettiğimiz iyi bilinir. İnsanlar uzun zamandır bizim aramızda bir kavga olmasını umuyorlardı ve bu, en çılgın hayallerini bile aşıyor.

Kadın hala çenesini dik tutuyor, ama yüzündeki meydan okuma, ikimizi de aşağıdan yukarıya doğru süzerken solmaya başlıyor. Hyve yanıma gelip duruyor ve ona baktığımda, kadına sarkıntılık ettiğini görüyorum.

Bir eliyle müstehcen bir hareket yaparken, gözleri kadını süzer ve bakışlarıyla kadının üzerindeki az sayıdaki giysiyi çıkarır.

Ona öfkeyle bakıyorum. Kadını istemiyorum ve Hyve'yi öldürmek de istemiyorum, ama ona ne yapacağını düşünmek de istemiyorum.

Şu anda Basta'dan o kadar nefret ediyorum ki, şu anda karşımda duruyor olsaydı, onu çıplak ellerimle öldürebilirdim.

Basta'nın söylediklerini dehşetle sindirirken midem düğüm düğüm oldu.

Demek "ödül" derken bunu kastetmişti.

Ringdeki uzaylı adamlardan hangisi dövüşü kazanırsa ona sunulacağım ve diğeri ölecek.

Bu çok gerçeküstü geliyor. Platformun üzerinde titremekten kendimi alıkoymaya çalışarak iki adama bakıyorum. İkisi de bana bakıyor, biri açıkça sarkıntılık ediyor, diğeri ise sert ve somurtkan yüzünde okunamayan bir ifadeyle.

İkisi de son derece korkutucu görünüyor. Bana sırttan adam, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir insanda görmediğim kadar iri ve kaslı. Neredeyse Hulk gibi, koyu mor tenli, siyah dudaklı ve gözlü. Baştan ayağa kalın, kabileye ait gibi görünen çizgilerle dövmeli, kafası traşlı, gözleri ince ve geniş yüzünde öfkeli yarıklar var. Beni tek eliyle kaldırabilecekmiş gibi görünüyor ve ben ona verilmemin dehşetini, böyle bir adamın isterse bana neler yapabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Gözlerim sinirli bir şekilde soldaki adama, yüzünü okuyamadığım adama kayarken, onun diğer adamın çirkinliği kadar yakışıklı olduğunu fark etmeden edemiyorum. O da uzun boylu, tahminimce neredeyse iki metre, koyu bronz tenli ve yanları kısa kesilmiş kahverengi saçlı. O da kaslıydı, ama bir Yunan tanrısı ya da heykelin kaslı olduğu gibi, her santimi güzelce oyulmuş ve orantılıydı. Yüzünde tuhaf izler vardı, şakaklarından başlayıp gözlerinin etrafında kıvrılarak elmacık kemiklerine kadar uzanan oluklar. Cildi parlıyordu, saç çizgisinde ter damlacıkları oluşmuştu, mızrağını sıkıca tutuyor, gözleri bana sabitlenmişti.

Onun bariz güzelliğine rağmen beni korkutan o gözler. Göz bebekleri, çarpıcı altın halkalarla çevrili koyu orman yeşili ve onların derinliklerinde gördüklerim beni titretir. İfadesi sert, duygusuz ve gözleri soğuk ve ölü gibi, sanki içinde hiç ruh kalmamış gibi.

Yanındaki iri yarısı, korkutucu mor uzaylı kadar katil gibi görünüyor, ama farklı bir şekilde. Yanındaki, başkalarına acı çektirmekten zevk alıyor gibi görünüyor.

Yakışıklı uzaylı ise artık hiçbir şey hissetmiyor gibi görünüyor.

Bu adamların hiçbirinin beni kazanmasını istemiyorum. Tanrım, bu olamaz.

Günün sıcağına rağmen üşüyorum. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum, ama biliyorum ki bir yol yok. Arenanın üstündeki bir platformdayım, arkamda birkaç gardiyan da dahil olmak üzere bir düzine uzaylı var. Ellerim arkamda bağlı ve etrafım kan isteyen binlerce çığlık atan uzaylıyla çevrili.

Kaçmaya çalışırsam, bunun kötü sonuçlanacağını biliyorum.

En iyi ihtimalle, bir ceza ile sonuçlanacak ve yine de bu adamlardan birine verileceğim, muhtemelen bana nazik davranmama talimatıyla birlikte. En kötü ihtimalle, arenada bir canavara yem olacağım ya da dövüşmeye zorlanacağım.

"Savaş!" diye bağırır Basta, sesi arenada yankılanır.

Donup kalırım, Basta hemen arkamda ve sağımda onur koltuğuna otururken, sessiz bir dehşetle arenanın zeminine bakarım. Bakışlarını üzerimde hissediyorum ve tüm bunlara verdiğim tepkiyi dövüş kadar çok sevdiğini biliyorum. Bayılmak üzereymişim gibi hissetsem de, korkumu ona göstermeyeceğim konusunda kararlıyım. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

Basta'nın Akos ve Hyve adını verdiği uzaylılar birbirlerine karşı dururlar ve kavga göz açıp kapayıncaya kadar başlar. Her iki adam da tereddüt etmeden saldırır, biri ikiz hançerlerle, diğeri kılıç ve mızrakla.

Neden yavaş başlayacaklarını beklediğimi bilmiyorum, ama ilk vuruştan itibaren tam bir savaş başlıyor ve bu, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha acımasız ve kanlı. Devasa mor uzaylı, koçbaşı gibi savaşıyor ve bronz tenli uzaylıyı arenada geriye doğru iterek vuruş üstüne vuruş yapıyor.

Kalbim boğazımda, o kadar hızlı ve sert atıyor ki midem bulanıyor. Kimi destekleyeceğimi bilmiyorum.

Kimin kazanmasını istiyorum? Bu benim kaderimde bir fark yaratacak mı?

Bence mesele bana kim daha nazik davranacak değil. Mesele daha çok kim daha az şiddet uygulayacak. İçimden bir ses, bronz tenli uzaylının daha iyi bir seçim olduğunu söylüyor, sırf beni tecavüz etmekten zevk almayacağı için. Bunu, şu anda yüzündeki aynı donuk ifadeyle yapacağını hayal ediyorum. Sanki tüm bunlardan sıkılmış gibi diğer uzaylının darbeleriyle savuşturuyor ve kaçıyor. Onun stoikliği tecavüzü daha iyi hale getirmeyecek, ama belki daha az acı verici hale getirebilir.

Daha önce böyle bir şey görmemiş olmama rağmen, her iki adamın da çok farklı stilleri olmasına rağmen son derece yetenekli olduklarını söyleyebilirim.

Bronz tenli uzaylı daha zarif, sanki kanlı, ölümcül bir dansmış gibi dövüşüyor. İkisi de birbirlerinin darbeleri sanki hiçbir şey değilmiş gibi savuşturuyor ve ben de nefesimi tutmuş, hem büyülenmiş hem de dehşete kapılmış bir şekilde izliyorum.

Gladyatörler, ikisinden birinin ölümle sonuçlanacağını bilerek, ellerinden gelen her şeyle savaşıyorlar. Ancak birkaç dakika geçtikten sonra, mor tenli uzaylı yavaşlamaya başlıyor.

Devasa vücudu onu güçlü ve acımasız kılıyor ve daha zayıf bir rakip, onun yoğun ve amansız saldırıları altında muhtemelen çabucak yenilirdi. Ama yakışıklı, bronz tenli uzaylı hızlı ve dayanıklıdır ve düşmanının hareketleri giderek daha beceriksiz hale geldikçe, onun sadece doğru anı beklediğini anlıyorum.

Bir fırsat bekliyor.

Sonunda fırsatı gördüğünde, saldırısı hızlı ve ölümcül, avına saldıran bir yılan gibi. Mor tenli gladyatör sendelediği anda, uzun boylu, bronz tenli uzaylı adam ileri atılır ve mızrağıyla ilk darbeyi vurur. Mızrak, mor uzaylının kaburgalarının altına saplanır ve mor uzaylı şaşkınlıkla geriye doğru sıçrarken, diğer adam mızrağı bırakıp dönerek ona doğru atlar. Kılıcıyla mor uzaylının bacaklarının arkasına ve dizlerine iki hızlı, keskin darbe indirir.

İkisi de birçok yaradan kanıyor, ama son darbe mor uzaylının dizlerinin arkasındaki hayati bir organı kesmiş olmalı, çünkü acı içinde kükreyerek yere doğru devriliyor. Düşerken mızrak daha da derine saplanıyor ve uzaylının ağırlığı altında mızrağın sapı kırılıyor.

Geniş omuzlu uzaylının cildi koyu yeşil bir ton almaya başlar ve düşmüş düşmanının sırtına atlar, kılıcını adamın ensesine ölümcül bir darbe indirmek için kaldırır.

Kalabalık çığlık atıyor, köpürüyor, kan dökme arzusuyla çıldırmış durumda. Benim açımdan ise, vücudumdaki her damla kan boşalmış gibi hissediyorum. Sıcaklığa ve cildimden damlayan tere rağmen, soğuk ve dehşet içinde olduğum yerde donup kalmış durumdayım.

Bu dövüşçülerden biri kazandı ve bir dakika sonra, kazanan ölümcül darbeyi indirdiği anda, ilk kez birinin gözlerimin önünde öldüğünü göreceğim.

kalabalığın onun adını haykırmaya başladığını duyuyorum. Kasları gerginleşiyor, vurmaya hazırlanıyor.

"Akos! Akos! Akos!"

Basta dövüşü tanıttığında hangisinin hangisi olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama şimdi biliyorum.

Beni ödülü olarak kazanmak üzere olan adam Akos.

Tezahüratlar gittikçe yükselirken, uzun boylu uzaylı kalabalığa bakar, yüzünde sert ve öfkeli bir ifade vardır. Derisi koyu yeşilden parlak kahverengiye döner.

Sonra kılıcını havada zarıfçe çevirir, bu akıcı gösterişli hareket kalabalığı tekrar çılgınca tezahürat yapmaya başlar. Kılıcın kabzasını elinde tutup bıçağı yukarı doğru kaldırır, öne atılır ve kılıcın kabzasının ucunu Hyve'nin kafasının arkasına vurur.

Akos adlı gladyatör, artık bilinci kapalı olan adamın üzerinden iner ve kürsüye doğru dönerken nefesim boğazımda takılır. Basta'ya nefret dolu, meydan okuyan bir ifadeyle bakar ve kılıcını havaya kaldırır, ayaklarını kumda sağlamca sabitler.

Kalabalık sessizleşir, bu beklenmedik yeni gelişmeye tepki gösterirken tezahüratları ve sloganları kesilir. Basta, gladyatöre öfkeyle bakarken, kalbim aniden göğsümde çarpmaya başlar. Kalabalıktan düşük bir uğultu yükselir ve ne dediklerini tahmin edebiliyorum.

Böyle olmamalıydı. Hyve'yi öldürmesi gerekiyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama ustası ve kölesi olan bu iki adam arasında bakışlarım gidip gelirken, bunun daha önce de yaşandığını hissediyorum. Belki bu özel durum yenidir, ama Akos'un Basta'ya karşı geldiği ilk sefer değil. Ve Basta bundan bıkmış görünüyor.

"Öldür onu! Hyve'yi öldür!" Basta dişlerini sıkarak bağılıyor. "Rakibin düştü, Akos. Şimdi işini bitir!"

Ama güçlü gladyatör derin bir nefes alır, altın çerçeveli yeşil gözleri Basta'nın üç geniş, öfkeli gözüne sabitlenir.

"Hayır," der düz bir sesle. Bu bir bağırma değildir, ama sesi derin, öfkeli ve kararlıdır. Bu ses, omurgamdan aşağı bir titreme gönderir.

Basta'nın sarımsı yüzü benekli bir renge bürünür, dudakları sıkıca kapanır. Bana doğru döner, dirseğimi o kadar sertçe tutar ki, parmakları derime batarken acı içinde bir çığlık atarım ve beni platformdan

platformdan o kadar hızlı çekiyor ki, neredeyse tökezleyip düşüyorum. Beni arenaya inen merdivenlere doğru sürüklüyor ve ben dengemi yeniden kazanmaya çalışıyorum, yol boyunca tökezleyip duruyorum ve beni taş merdivenlerden aşağı, kumlu arenaya, Akos'a doğru sürüklerken, sadece kolumu sıkıca kavrayan elleri sayesinde ayakta kalabiliyorum.

Havada kan kokusu, ter ve iki adamın misk kokusu karışmış olarak asılı duruyor. Tozla birlikte burnumu dolduruyor, beni boğuyor. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum, damarlarımdan geçen korkudan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Nefes almaya çalışıyorum, Basta beni Akos'a kadar sürüklerken düşmemeye çalışıyorum, sonra dönüp kalabalığı inceliyor, yüzünde öfkeli bir ifade var.

"Bu gladyatör bana karşı geldi!" diye bağırır. "Onunla ne yapmalıyım? Muhafızlarımla onu bu küstahlığı yüzünden olduğu yerde öldürmesini mi isteyeyim?"

Kalbim göğsümde çarpıyor ve Akos'a bir bakış atarak tepkisini ölçmeye çalışıyorum. Elbette korkmuştur. Efendisine karşı gelmiş, emirleri yerine getirmemiştir. Ama yüzü eskisi gibi ifadesiz. Gerçekten de yaşayıp yaşamayacağı umurunda değilmiş gibi görünüyor.

Kalabalığın içindeki uzaylılar, tüm bu dramadan açıkça etkilenmiş bir şekilde, Basta'nın önerisiyle hep bir ağızdan yuhalamaya başlarlar. Tekrar Akos'un adını haykırmaya başlarlar ve birkaç saniye sonra, kalabalık tek bir ses gibi yeni bir kelime haykırmaya başlar.

"Yaşasın, yaşasın, yaşasın!"

Basta'nın yüzü sertleşir. Onların tepkisine kızdığını anlayabiliyorum. Akos'u neden bu kadar sevmediğini bilmiyorum, belki de bronz tenli uzaylı açıkça kontrol edilmesi zor bir köle olduğu içindir, ama içimden bir ses onun onu öldürmek için bir bahane aradığını söylüyor. Ancak Akos açıkça çok popüler ve burayı hiç tanımamama rağmen Basta'nın kalabalığın gözdesi olan bir gladyatörü öldürmeyeceğini biliyorum.

"Peki!" Basta elini kaldırarak seyircileri susturur. "İsteğinize boyun eğiyorum. Ama onun küstahlığı için bir ceza olmalı!" Akos'a bakarak soğuk bir gülümsemeyle ekler. "Sizin favori gladyatörünüz dövüş kurallarına uymadığı için, Hyve galip ilan ediliyor!"

Tüm bunların ortasında, Hyve bilincini geri kazanmaya başlar ve sırt üstü yuvarlanır. Basta duyurusunu yaparken korkudan tüylerim diken diken olur.

Hayır. Hayır, lütfen beni ona vermeyin.

Devasa mor uzaylı, mızrak hala derisine saplı halde kumdan kalkmaya başlar ve midem bir anda boşalır gibi hissederim.

vücudumun. O, Akos'tan bile daha çok korkutuyor beni ve ilk başta kime verilsem daha iyi olur diye emin değildim ama şimdi çok eminim.

Akos korkutucu olabilir, ama bu diğer uzaylıyla gitmek istemiyorum.

Hayatta kalabileceğimden emin değilim.

Hyve kanlar içinde ve sendeleyerek ayağa kalkıyor, ama yaralarına rağmen yüzünde memnuniyet ifadesini görebiliyorum. Bana doğru topallayarak yürürken bir yumruğunu havaya kaldırıyor ve kalabalık bir an tereddüt ettikten sonra alkışlamaya başlıyor. Mor uzaylı elini uzatıp kalın, geniş eliyle yüzümü kavrayıp parmaklarıyla çenemi sıkarken, Akos'un adı Hyve'nin adıyla değiştiriliyor. Ne olacağını anlamam için sadece bir saniyem var, sonra beni öpüyor, dili dudaklarımı zorla açarken kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat ediyor ve midem bulanıyor, mide bulantısı beni sarıyor.

"Güzel küçük şey," diye homurdanır. "Eminim uzun süre dayanamayacaksın, ama seni kırmaktan zevk alacağım."

Basta kelepçeleri çözdüğünde bileklerimden kurtuluyorum. Sonra Hyve dirseğimden tutup beni kapılara doğru çekiyor, gladyatörlerin arenaya girdiği kemerli açıklıktan geçirmekte zorlanıyor.

Beni kaderime doğru sürükleyerek.

BASTA, Hyve'nin kazanan olduğunu açıkladıktan sonra, her şey çok hızlı geliyor gibi görünüyor. Hyve ödülünü almadan önce, isyanımın sonucunu algılayacak zamanım bile yok ve Hyve onu kapılara doğru sürüklerken, kadının yüzündeki dehşeti izliyorum. Çığlık atmıyor, ses çıkarmıyor, dudakları sıkıca kapalı, ama çok korktuğu belli.

Ve korkması da normal. Bunu çok iyi biliyorum.

Hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum. Burada olduğum süre boyunca başkalarını dert etmemeye karar verdim. Onlara yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, kendimi bile kurtaramazken onları kurtarmamın imkanı yok ve buradaki çaresiz insanların acısını üstlenmek, omuzlarımdaki yükü daha da ağırlaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Bu, tek bir insanın taşıyabileceğinden çok fazla. Bu yüzden sadece kendime bakmaya, tüm duygularımı kapatmaya özen gösterdim, böylece bu dünyanın korkunçluğu, adaletsizliği ve vahşeti beni yok etmesin diye. Aksi takdirde hayatta kalamazdım.

Yine de, bugün onuruma bağlı kaldığım için içimden kendimi lanetliyorum. Böyle bir yerde onur ne anlama gelir ki? Burada kimse ona bu kadar sıkı sıkıya bağlı değil.

Kazanmalıydım.

Basta'nın talimatlarını dinlemeliydim, avantajım varken Hyve'yi öldürmeliydim. Ama Zivonian savaşçısı olarak onurum buna izin vermedi. Hala bir seçim şansım olduğunu hissederken olmazdı.

Hiçbir dövüşümde, arenada kimseyi öldürmedim ve bugün de öldürmeye niyetim yoktu. Ödül olarak bir kadın da istemiyorum, özellikle de zorla almam gereken birini. *Hiçbir* kadın istemiyorum.

Ama Hyve'nin onunla birlikte kapılardan kayboluşunu izlerken, kafamın içindeki küçük bir ses bana onu koruyabileceğimi haykırıyor. Bir şekilde numara yapabilir, onu talep etmiş gibi davranabilirdim. Bunun yerine, kaybettiğim için şimdi o Hyve'nin yanında. Bu berbat yerdeki en kötü uzaylılardan biri, tüm gladyatörler arasında en ahlaksız ve şiddet dolu olanla birlikte kapana kısılmış durumda.

Ona ne yapacağını düşünmek bile midemi bulandırmaya yetiyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Etrafımdaki kalabalık hala tezahürat yapıyor, ama ben bu gürültüyü neredeyse hiç duymuyorum. Basta'nın beni kovduğunu bile zar zor duyuyorum, bir sonraki gladyatörler dövüşmek için arenaya giriyor. Başım dönüyor, kapılara doğru yürüyorum ve dövüşçülerin bekleme alanına giriyorum.

Bu kadının incinmesine izin veremem. Yapamam. Nedenini bile bilmiyorum. Başkasının hayatına karışmak, bu yerde kendimi zorladığım her şeye, yıllardır kalbimin etrafına ördüğüm, kendimi kapalı ve duygusuz tutmak, gördüklerimden ve yapmak zorunda kaldıklarımın etkilenmemek için ördüğüm duvarlara aykırı.

Ama yüzündeki saf korkuyu görmek, çok uzun zamandır hiçbir şeyin yapamadığı kadar beni etkiledi.

Bunun olmasına izin veremem. Hyve'nin ya da başka birinin ona böyle bir şey yapmasına izin veremem.

böyle

Muhafızlar beni alıkoyma alanına girerken sertçe yakaladılar ve hücreme doğru itti, ama parmaklıklı kafese adımımı attığım anda, neredeyse içgüdüsel olarak hızlıca harekete geçtim. Kapıyı kapatamadan önce dönüp, beni tutan gardiyanları geriye iterek, onlar tepki vermeden ikisine de sersemletici darbeler indirdim.

Diğer ikisi karşılık verir, silahlarını çeker ve beni hücreme geri sokmaya çalışırken bana saldırırlar.

Ama beni köşeye sıkıştırmalarına izin vermedim. Onlara avantaj elde etmeleri için zaman tanımadım.

En iri gardiyanın çenesine yumruk atarak onu metal parmaklıklara doğru savuruyorum. İlk vurduğum iki adam kendine gelmeye başlarken, büyük kafataslarını avuçlarımla kavrayıp yüksek bir çatırtıyla birbirine çarpıyorum.

İkisi de yere düşer ve bu benim için yeterli bir fırsat olur. Hücremin kapısının yanında yere yığılan adamdan anahtarları alırım ve son gardiyan bana saldırmaya çalışırken omzumla ona çarparak onu kafese geri iterim, ardından kapıyı kapatıp dört gardiyanı da içeri kilitlerim.

İçlerinden biri bana küfürler yağdırırken, diğeri acı içinde inliyor, ama ben her iki sesi de görmezden gelip, onlar alarmı çalıştırmadan koridorda koşmaya başlıyorum.

Hızla hareket ederek, Hyve'nin hücresinin olduğundan emin olduğum yöne doğru ilerliyorum. Benimkinden çok uzakta. Tesis çok büyük ve Basta en iyi dövüşçülerini birbirinden uzak tutmaya çalışıyor. Koşarken kalbim göğsümde çarpıyor, adrenalin vücudumu kaplıyor.

bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum, hiç mantıklı değil. Kaçmanın imkansızlığı nedeniyle kendim kaçmadım, ama yine de burada, tanımadığım bir kadını korumak için Hyve'nin hücreğine doğru koşuyorum.

Doğrusu, ona ulaştıktan sonra ne yapacağımdan emin değilim. Tek bildiğim, içimde ısrarcı, itici bir güç olduğu, bu kadına yardım etmemi isteyen bir şey olduğu.

Çünkü bu senin hatan. Onu daha önce kurtarmalıydın.

Yine de, onu şimdi nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

Neredeyse tereddüt ediyorum, ama Hyve'nin hücreğine yaklaşırken, koridordan gelen ince ve tiz bir çığlık duyuyorum. Bu ses içimdeki ilkel içgüdüğü tetikliyor ve artık geri dönüşün olmadığını biliyorum.

Hızımı artırdım, ayaklarım taş zemine sertçe vururken Terran kadının çığlıklarının geldiği yere doğru koştum.

GROKESKÜL KASLI mor uzaylı, kavgadan dolayı hala kanlı ve morluklar içinde, kaburgalarının altındaki yara, mızrak ucunu çekip çıkardıktan ve karnına bir bez sardıktan sonra bile hala kanıyor, ama şu anda yaralarını hiç düşünmüyor gibi görünüyor. Bıçak yaraları düşündüğümünden daha sığ olabilir - derisi yakından bakıldığında fil derisi gibi kalın ve sert görünüyor - ama bir tür acı çekmediğini düşünemiyorum.

Gardiyanlar ikimizi kirli hücreye sokup kapıyı kilitledikten sonra biraz rahatlama umudum varsa da, bunun olmayacağı açıktı.

Hücre çok büyük değil ve Hyve, beni hücrenin bir köşesindeki yatağa doğru sürmeye çalışırken dudaklarını yalıyor.

"O paçavra elbisenin altında ne var bir bakalım, ha, *kebebe*?" diye homurdanıyor, gözleri oniks gibi parlıyor. "Hadi."

Yan tarafa atlayıp parmaklıklara doğru atıldım, o bana uzanırken dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Bizi buraya bırakan gardiyanların yardımına gelmeyeceklerini biliyorum, ama elimde değil. Uzak tutmaya çalıştığım tüm korku bir anda içimi kapladı, artık onu uzaklaştırmak için çok yğundu.

"Ne kadar direnirsen, senin için o kadar kötü olur," diye Hyve sert bir sesle beni uyarıyor. "Kadınlarımla özgür olmasını tercih ederim, ama gerekirse seni bağlarım. Ve sonra beni beklettiğin için seni cezalandırırım."

Midem bulanıyor. *Aman Tanrım, kusacağım.*

Muhtemelen yakında öleceğimi biliyorum, belki de bu gece. Ve ondan önce bana çok daha kötü şeyler olacağı da muhtemel. Hayatımın önümüzdeki saatleri, hatta günleri, öncesinde yaşadıklarımı cennet gibi gösterecek.

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Onunla mücadele etmeye çalışabilirim, ama sonunda bunun faydasız olacağını biliyorum.

Hyve tekrar üzerime geliyor, ben onun elinden kurtulmaya çalışırken iki bileğimi de yakalıyor. Beni bağlayacağı konusunda uyarımasına rağmen, ne kadar acı çekeceğimi bilsem de teslim *olamıyorum*. Beni bileğimden havaya kaldırırken Akos'un onu kestiği yeri gördüğüm için dizlerine tekme atmaya çalışıyorum.

"Hayır! Bırak beni!" diye tekrar bağıryorum, onun elinde kıvranarak.

O hırıldayarak beni kendine doğru çeker, ağaç gövdesi gibi kolları beni sardığında nefesimi keser, vücudumu kocaman vücuduna sıkıştırır. Ağzım balık gibi açılıp kapanır, ama ciğerlerime oksijen çekemiyorum.

Belki bayılırım, diye düşünürüm çılgınca. Belki de bundan sonra olacaklara bilinçli olarak şahit olmak zorunda kalmam.

"Aynen öyle, benim güzel küçük ödülüm," diye mırıldanır Hyve, iğrenç bir şekilde kısık sesle. "Artık benimsin. Ve kimse..."

Arkamdaki koridorda bir kükreme duyulur ve sözlerini keser. O kadar gürültülüdür ki, irkilirim ve başımı çevirip arenadaki uzun boylu uzaylının hücre kapısını açıp içeri daldığını görürüm. Derisi, hatırladığım bronz renginden koyu yeşile dönmüştür, neredeyse siyah gibidir ve altın halkalı gözleri öfkeyle parlamaktadır.

"Hyve!" Dişlerini göstererek diğer uzaylının adını homurdanır.

Hyve'nin beni tutuşu gevşiyor ve Akos'a dönmek için dönerek beni patates çuvalı gibi yere atıyor.

Kafam sert taşa çarptı ve iki adam birbirine saldırırken bir anlığına sersemledim. Görüşüm bulanıklaşırken, hücre köşesine doğru geri çekildim, daha önce kasten incitilmekten korktuğum gibi, kazara incitilmekten de neredeyse aynı derecede korkuyordum.

Akos ringde olduğundan daha da öfkeli görünüyor ve silahsız olmasına rağmen, savaşmak için silaha gerçekten ihtiyacı olmadığı açık. Hyve'nin iri cüssesinin ona avantaj sağlaması gereken bu dar alanda bile, Akos bir boksör gibi eğilip zikzaklar çizerek her darbeyi kaçırıyor ve Hyve'nin ıskaladığı her darbeye iki darbe indiriyor.

Hyve, biraz daha küçük olan uzaylıyı yakalamaya çalışırken Akos'a küfrederek kükrer, ancak Akos yine kaçır. Sonra yukarı doğru yumruk atar ve yumruğu Hyve'nin burnuna çarparak mide bulandırıcı bir ses çıkarır. Mor tenli uzaylı geriye doğru sendeler ve artık eğri olan burnundan kan akar. Akos devam eder, ona doğru atılır ve kaburgalarının altındaki yaraya bir darbe daha indirir, Hyve yatağa geri düşerken yaralı dizine tekme atar. Yatak, düşüşünün kuvvetiyle çöker, tahta ayaklarından biri kırılır ve Akos ona atılır, onu kapar ve kazık gibi sallayarak savurur.

Hyve'yi öldürecek, diye fark ettim, içimde karışık bir korku ve coşku hissiyle.

Bundan sonra ne olursa olsun, Hyve'nin bana yapacağı şey kadar kötü olamazdı ve bunun ne olabileceğini tahmin etmek için fazla hayal gücü gerekmiyordu.

Ama Akos, Hyve'nin boğazına bu geçici kazığı saplamayı başaramadan, koridordan bağırışlar yükselir.

"*Sken!*" Akos içinden küfür eder, cildi daha açık bir yeşil renge dönüşür ve bu renk dalgalanması beni korkutur. Bana döner, yüzünde sert bir ifade vardır. "*Gitmeliyiz! Hemen!*"

Elimi tutar, beni ayağa kaldırır ve hücreden dışarı çeker, ben de şaşkınlıktan direnemem.

Her şey çok hızlı gelişmiş gibi geliyor, arenadaki yüzleşmeden Hyve'nin beni sürüklemesine, hücrelerinde neredeyse tecavüze uğramama ve şimdi de bu olaya kadar. Hiçbirini sindirecek vaktim olmadı ve bu yabancı adama da güvenmesem de, yardım etmeye çalışıyor gibi görünüyor. Nedenini anlayamıyorum, galiba kazandıktan sonra beni kendine alamadığı için kızgın, bu en olası sonuç gibi görünüyor. Yine de, bana yardım etmeye gelecek başka kimse yok ve Hyve bilincini geri kazandığında daha nazik davranacağını sanmıyorum.

Zaten bunu düşünecek vaktim yok. Akos beni peşinden sürüklüyor ve ben elimden geldiğince ona ayak uydurmaya çalışıyorum. Onun bir adımına yetişmek için üç adım atmam gerekiyor ve sanki bana yardım etmekten çok beni sürüklediğini fark etmiş gibi elimi bıraktığında minnettar oluyorum.

Onun peşinden koşuyorum, koridordan ve köle barakalarından geçiyorum, buradan kaçabileceğimize dair içimde küçük, zayıf bir umut doğarken kalbim güm güm atıyor.

Akos beni kendi zevki için hücrelerine geri götürmüyor gibi görünüyor.

İkimizi de kaçırmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Ama bunun planlı bir şey olmadığı kısa sürede anlaşılıyor. Birden fazla kez, iri yarısı uzaylı gladyatör birden durup geri dönüyor, biz de barakalardan sıkı bir şekilde korunan bir çıkış yolu arıyoruz. Tüm tesis gardiyanlarla dolu ve yüksek bir duvarla çevrili, biz de gizlice geçebileceğimiz bir giriş veya açıklık ararken, gardiyanlar bizi kuşatmaya başlıyor, hepsi olan bitene karşı tetikte.

Bize kapalı olan her yolun sonunda daha fazla sayıda toplandıklarını gördükçe umudum kaybolmaya başlıyor ve neredeyse hiç umutlanmamış olmayı diliyorum. Umudumun elimden alınması çok acı verici.

Ama pes edemem. Hyve hücresinde bana saldırmaya çalıştığında pes edemedim, şimdi de edemem. Kalbim göğsümde çok hızlı atıyor ve her geçen dakika kaçamayacağımızdan daha da emin olsam da, Akos'un peşinden körü körüne koşmaya devam ediyorum.

Bir köşeyi daha döndüğümüzde, neredeyse bir muhafızla çarpışıyoruz. Akos hemen ona atılıyor ve boğazına bir darbe indirerek onu yere seriyor. Bir an için, başka bir şansımız olabileceğini düşünüyorum, ama sonra başka bir çıkışa doğru döndüğümüzde, birkaç muhafız daha üzerimize geliyor.

Akos'un teslim olmasını, kaçmaya çalışan bir köleye verilecek cezadan biraz olsun kurtulmasını bekliyorum. Ama o artık vahşi bir hayvan gibi, kapana kısılmış ve her ne pahasına olursa olsun kaçmaya çalışıyor. Öfke yüzünü buruşturuyor, orada gördüğüm ilk ve tek duygu bu, önce yumruklarıyla, sonra da bir muhafızdan aldığı hançerle savaşıyor, bize bir yol açmaya çalışıyor.

Ama sayıları çok fazla. O savaşıırken daha fazla gardiyan geliyor ve birkaç dakika içinde yeniliyor. Sert, acımasız bir çift el dirseklerimi yakalıyor ve ellerimi arkama çekiyor.

"Terran'ı yakaladım," der derin bir ses. "Onu da getirin. Basta ikisiyle de ilgilenecek."

Geriye doğru sürüklenirken bileklerim tekrar bağlanır ve ilerlememizi yavaşlatmak için ayaklarımla taş zemine basmaya çalışırken, muhafızlardan birinin Akos'un kafasına vurduğunu görürüm.

Gözleri geriye döner ve kaslı vücudu yere yığılır. Ve işte böylece, kaçma umudum tamamen yok olur.

Kafama aldığım ^{DARBE} beni birkaç saniye bayılttı, ama bu uzun sürmedi. Kendime geldiğimde, kalbimin ağır atışlarına uyumlu olarak başım zonkluyordu. Göz kapaklarım hala ağırdı, duyularım körelmişti, ama sürüklendiğimi anlayabiliyordum.

Ayaklarım yerde sürükleniyor ve ellerim arkamda bağlıyken, iki iri yarısı gardiyan kollarımı tutup beni aralarında sürükliyorlar. Nereye götürüldüğümü tahmin edebiliyorum, ama çok geçmeden Basta'nın öfkesiyle yüzleşmek zorunda kalacağımdan eminim.

Ne halt yediğimi gerçekten merak etmeye başlıyorum.

Tesisin içinden geçen uzun bir yolculuktan sonra, Basta'nın konuklarını kabul ettiği odada, Basta'nın lüks odasının ortasına hiç nazık olmayan bir şekilde bırakıldığımda, görüşüm ve duyularım netleşmeye başlıyor. Etrafımı saran muhafızlardan biri beni dizlerimin üzerine çöktürüyor ve ben, işlemeli bir halıyla kaplı yontulmuş taş bloklardan yapılmış zemine bakıyorum.

Sessiz bir protesto sesi duyuldu ve baktığımda Terran kadının yanıma yere atıldığını gördüm. Parlak renkli saçları artık dağınıktı, yüzüne dolanmıştı ve muhafızların ve Hyve'nin onu tuttuğu yerlerde soluk tenli kollarında morluklar oluşmaya başlamıştı.

Kaçmaya çalışırken giydiği elbise bazı yerlerinden yırtılmış ve kemeri gevşemiş, bu yüzden kumaş biraz sarkmış ve vücudunu eskisinden daha fazla ortaya çıkarmıştı.

Basta'ya bakmak için başımı kaldırdığımda, damarlarımdan isyan duygusu akıyor. Basta'nın yüzünde sert ve öfkeli bir ifade var, ama etrafa hızlıca bir bakış attığımda, bu odada tek başıma alt edemeyeceğim kadar çok gardiyan olduğunu görüyorum — şu anda en iyi formumda olmasam da, ki kesinlikle değilim. Yorgun ve yaralıyım, ellerim bağlı ve bu durumdan kurtulmak için savaşamayacağımı biliyorum.

Ne olursa olsun, olduğu gibi kabul etmek zorundayım. Kaçış yok.

"Biliyorsun," diyor Basta, ayağa kalkıp bana bakarken sesi kesik kesik ve öfkeli. "Seni satın aldığım andan itibaren senden nefret ettim

seni satın aldığım andan itibaren senden nefret ettim, Akos." Önümde bir ileri bir geri yürümeye başlar, ara sıra dönüp beni rahatsız edici üç gözlü bakışlarıyla süzüyor. "Sen arenada hayranların favorisisin ve bu bana saçma sapan bir miktar para kazandırıyor, bu yüzden sana bir dereceye kadar müsamaha gösterdim. Neden favori olduğunu biliyor musun, Akos?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Elbette cevabı biliyorum. Çok basit. Bu kalabalığın psikolojisi hiç de karmaşık değil. Ama Basta'ya bu konuşmaya girerek, bana yaptıklarına *aldırış ediyor* gibi hissettirerek tatmin olmasını istemiyorum. Ne yapmaya karar verirse versin, sessizce kabul edeceğim.

"*Sürekli* bana karşı geliyorsun, kendini iyi gösterip, rakiplerine acıyarak ve *güç ve onurla* savaşıyor hayranlarını kışkırtıyorsun." Basta son kelimeleri sanki pis bir şey gibi tükürüyor. "Kalabalıklar senin hikayeni seviyor. Esir alınan savaşçı, onurlu barbar, onu arenaya zorlayan efendisi için savaşan, sırf zulüm olsun diye zulme katılmayı reddeden."

Yere tükürdü, dudakları inceldi. Alnının ortasındaki göz açılıp kapandı, diğer ikisi ise bana dik dik bakıyordu.

"Ama en iyi dövüşünü arenanın dışında saklıyorsun, değil mi?" diye devam ediyor. "Bugün Hyve'nin hücrelerinde onunla nasıl dövüştüğünü, gardiyanlara nasıl deli gibi saldırdığını anlattılar bana. Arenada öyle dövüşmüyorsun. Sıkılmış gibi dövüşüyorsun, sanki tüm bunlar sana layık değilmiş gibi, her zaman bir şeyler saklıyormuşsun gibi."

Basta konuşurken sesi yükselir, hala volta atmaktadır, sonra bana döner, elleri yumruk haline gelmiş, yüzünde öfkeli bir ifade vardır.

"Bugün seni kıracağımı sanmıştım. Kadın, zevk vaadi, daha acımasız bir savaşçıdan birini *kurtarma* vaadi ve beş yıllık bekârlıktan sonra nihayet sıcak bir deliğe sikini sokma vaadi sana *bir şey* yapar sanmıştım! Sana ödül olarak sunmak için değerli bir Terran kadını buldum, ama sen kalabalığın önünde onun için savaşmadın! Onlara senin verdiğin türden bir hikaye verdim, en iyi gladyatörüm için bir ödül, senin için savaşacağın biri, ama sen reddettin! Ama sonra yine de onun için savaşıyorsun, daha sonra, arenanın dışında!"

Terran kadın sessiz bir ses çıkarır, nefes alırken hıçkırır. Basta bana yaklaşır, kalın parmakları yumruk haline gelir.

"Neden?" diye sorar, sesi artık çok karanlık. "Neden sen..." Cümlesini yarıda keser. Bakışları göğsüme kayar ve yüzünde garip, yavaş bir gülümseme yayılır. Duruşu gevşer ve

gölüyor.

"Oh," der düz bir sesle. "Boş ver. Şimdi, onu Hyve'ye verdikten sonra bu kadın için neden bu kadar çok savaştığını anlıyorum. O iz ne anlama geldiğini biliyorum."

Bir an için, söylediklerini sindiremeyecek kadar şaşkınım. Sonra göğsüme bakıyorum ve kalbimin üzerindeki deride yayılan soluk izi görünce dehşet verici bir şok yaşıyorum. Soluk kahverengi, yaprak gibi küçük dalları olan, sarmaşık benzeri bir desen.

Ruh işareti.

Eşimi bulduğumun işareti.

Çenem gevşedi, nefesim ciğerlerimde dondu ve izi hayretle seyrettim.

Hiç bilmiyordum. Bu yüzden Terran kadını için savaşmadım — en azından bilinçli olarak. Ama şimdi, daha önce burada hiç kimseyi kurtarmaya çalışmamış olmama rağmen neden onun peşinden gittiğim anlaşıyor. Neden Hyve'nin onu almasına izin veremedim. Neden kendi iyiliğim için kaçmaya bile çalışmamışken onu korudum.

Bu kadın benim eşim.

Bu işaretin varlığı, gökyüzündeki güneş kadar inkar edilemez, ama yine de bunu tam olarak kavrayamıyorum.

Bunu hiç beklemiyordum. Aklımın ucundan bile geçmemişti ve bir eş bulacağımı hiç düşünmemiştim. Zivon'da olanlardan sonra, hiçbir yerde, hele ki burada değil. Zivonlu olmayan bir kadınla bağ kurmanın mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Sonunda bakışlarımı ruh işaretinden ayırıp başımı kaldırdığımda, Basta'nın gülümsemesinin genişlediğini, yüzünde korkunç bir yara izi gibi yayıldığını görüyorum. Bana ve Terran'a bakarken neredeyse ışık saçacak kadar heyecanlı görünüyor.

"Bu eş bağı, ikinizin çocuk sahibi olmak için uygun bir çift olduğunuz anlamına geliyor," diyor zafer kazanmış gibi. Bakışları tekrar bana dönüyor ve sırtıyor. "Sen her zaman en iyi savaşçılarımdan biri oldun, Akos, ama isyanınla defalarca her şeyi mahvetmeye çok yaklaştın. Ama artık değil. Artık senin gücün ve savaşma eğiliminle yetiştirilmiş Zivonian savaşçılarımla olabilir, ama onlar senin inatçı bağımsızlığına sahip olmayacaklar. Onları çok küçük yaşlardan itibaren yetiştireceğim ve itaat etmeyi öğreteceğim. Eğitim ustalarımı onları Teneca'nın gördüğü en iyi gladyatörler olarak yetiştirmelerini isteyeceğim."

Daha önce hiç yaşamadığım bir öfke beni kaplıyor, damarlarımdan kızgın bir ateş gibi akıyor. Bu yeni gelişmeden hâlâ sersemlemiş haldeyken dişlerimi sıkıyorum. Kadına bakıyorum ve onun Basta'ya baktığını görüyorum, yüzü şaşkın, dehşete kapılmış... ve biraz da kafası karışmış. Kemik gibi solgun, vücudu o kadar titriyor ki pembe saçlarının bukleleri sallanıyor.

Onun nasıl hissettiğini biliyorum, çünkü aklıma gelen her duygu içimde karışmış, sanki bir baraj kapısı açılmış gibi göğsümde kıvranıyor. Yıllardır içimde tuttuğum her şey bir anda serbest kaldı. Tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi ya da Basta'nın bizim için yaptığı yeni planlar hakkında ne yapacağımı bilemiyorum, çünkü henüz olanları sindiremiyorum bile.

Bir eşim var.

Ve ben onu savunacak ya da koruyacak durumda değilim.

İkimiz de Basta'nın merhametine kalmış durumdayız, ki bu neredeyse hiç yok denecek kadar az.

Sarımsı tenli uzaylı, hala kötücül bir şekilde gülümseyerek muhafızlarına işaret eder ve onlar da beni ve kadını yakalayıp kabul odasından dışarı sürüklerler. Etrafımızda bir falanks oluşturarak, bizi daha önce hiç görmediğim kompleksin bir bölümündeki yeni bir nezarethaneye götürürler.

İçeri atıldık ve kalkmaya çalışmadan önce etrafa bakıp yeni çevremizi gözlemlemek için bir dakikalık vaktim oldu. Bu hücre benimkinden daha büyük ve aslında iki adet makul büyüklükte odadan oluşuyor. İkisi arasındaki açık, kemerli taş kapıdan, ikinci ve daha küçük odanın banyo için olduğunu ve içinde bir havuz olduğunu görebiliyorum. Ana odada da gerçek bir yatak var, gladyatörlerin hücrelerinde olduğu gibi dört ayaklı bir palet ya da daha düşük statüdeki kölelerin hücrelerinde olduğu gibi saman yok.

Yanımdaki kadın yerden kalkmaya çalışırken küçük bir ses çıkardığını duyuyorum ve başımı çevirip gardiyanların hâlâ burada olduğunu, hücremizin dışında sıkı bir grup halinde toplandıklarını görüyorum. Birkaç tanesi bize sırtarak, sanki benim bir vahşi hayvan gibi üzerine atlayıp, burada ve şimdi onunla çiftleşmemi beklermiş gibi bakıyorlar. İçlerinden biri kasıklarını tutup müstehcen bir hareket yapıyor.

"Sence onu becermesi ne kadar sürer?" diye bağılıyor bir diğeri. "Bahis yapalım mı? Beş yıl çok uzun bir süre."

"İkisi de neredeyse çıplak," diyor ilk gardiyan gülerek. "Sadece sikini ona sok, seni vahşi. O tam orada! Yoksa bunu bile yapamayacak kadar aptal mısın?"

Yavaşça ayağa kalkarken ellerim yumruk haline gelir, nabzım boğazımda atar ve göğsümdeki ruh izine dokunma dürtüsüne direnmek zorunda kalırım. Bunun gerçek olamayacağından eminim... ama gerçek. Biliyorum. Basta'nın kabul odasında kendi gözlerimle gördüm.

Bu doğru olmalı. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum.

Muhafızlar hala bize alay ediyor, gürültüyle gülüyorlar.

"İstediğin kadar diren, ama er ya da geç onu alacaksın. İkiniz de şehvetle deliye dönene kadar orada kilitli kalacaksınız." İçlerinden biri gülüyor. "Onun üzerinde dokunulmak için yalvaran tüm o olgun, yumuşak etler? Bu, bir canavarın önüne et sallamak gibi bir şey."

İçlerinden biri kalkıp parmaklıklara yaklaşıyor. "Başka seçeneğin yok, biliyorsun," diyor sırtarak. "Onunla çiftleşmekten başka seçeneğin yok."

Dişlerimi dudaklarımdan çekerek hırlıyorum. Ama o sadece güler, kadına ve bana bakıp tekrar kadına bakar.

"Güven bana," diyor, sanki bana bir sır veriyormuş gibi, neredeyse gizli bir şekilde. "Eğer yapmazsan, senin için çok daha kötü olacak."

Muhafızlar bize sataşmaya devam ederken, kendimi dirseklerimin üzerine kaldırmayı başardım, sarsılmış beynim olan biteni anlamaya çalışıyordu.

Bu çok fazla.

Yarım saat önce, beni "kazanan" gladyatör tarafından dövülmek, tecavüze uğramak ve muhtemelen öldürülmek üzereydim. Ve şimdi, kaçma girişimim başarısız olduktan sonra, aslında diğer gladyatörün eşi olduğum mu söyleniyor? Onunla sevişmeye ve onun çocuklarını doğurmaya zorlanacağım mı? Basta bunu Akos'un göğsündeki *izden* mi biliyor?

Bu çok saçma, gerçek olamayacak kadar uzak bir ihtimal gibi görünüyor, ama Akos'a baktığımda, kalbinin üzerinde dövme benzeri bir desenin soluk çizgilerini görebiliyorum. Daha önce orada olmadıklarını düşünüyorum. Arenada gördüğümü hatırlamıyorum ve Hyve'nin hücreesine daldıktan sonra olan her şey, detayları fark edemeyecek kadar hızlı gelişti.

Basta'nın beni bir tür zorla üreme aracı olarak kullanma planı çok olası görünüyor. Akos açıkça hem değerli bir dövüşçü hem de Basta'nın başının belası, bu yüzden üç gözlü uzaylının çarpık mantığı mantıklı geliyor.

Ama bu, bunun dehşetini ortadan kaldırmıyor.

Basta için ben bir insan bile değilim. Akos gibi, sadece kullanılacak bir araçım.

Bu düşünce beni öfkeyle dolduruyor ve bronzlaşmış savaşçı benden bile daha öfkeli görünüyor. Muhafızlardan biri kafese yaklaşıp sert bir sesle ona sataşınca, iri yarı gladyatör ileri atılıyor. Hücrenin parmaklıkları onun geçemeyeceği kadar kalın ama yine de kendini defalarca parmaklıklara atıyor, sanki yapabilseydi muhafızları çıplak elleriyle öldürecekmiş gibi parmaklıkların arasından geçmeye çalışıyor.

Beynimdeki çeviri çipi sayesinde, hücre arkadaşımın küfürler arasında bağırduğu kelimeleri teknik olarak anlayabiliyorum, ama hepsini bir araya getiremiyorum. Çok şok olmuş durumdayım ve Akos öfkeyle patladığında, aniden ondan tekrar korkmaya başlayarak hücrenin uzak bir köşesine doğru geri çekiliyorum. Şu anda neredeyse vahşi bir hayvan gibi görünüyor, dişlerini göstererek, gardiyana hırlayarak ağzından köpükler saçıyor, vücudu hala önceki kavgalardan kalan kan ve kirle lekelenmiş ve bulaşmış durumda.

Ama gardiyanlar hiç etkilenmemiş görünüyor. Ona gülmeye ve alay etmeye devam ediyorlar, çiftleşmeyi bilemeyecek kadar aptal olup olmadığını, buraya gelip ona göstermeleri gerekip gerekmediğini soruyorlar.

"Onun bir penisi olduğundan emin misin?" diye bağıyor içlerinden biri. "Belki de açık artırmaya çıkarılmadan önce biri onun testislerini almıştır. Göster bize, seni aptal hayvan!"

Tüm alaycı sözlerine ve cesur tavırlarına rağmen, parmaklıklardan makul bir mesafede, kol uzanamayacak kadar uzak durduklarını fark ettim. Birkaç dakika boyunca devam ettiler, şakalar Akos'un erkeklik eksikliğinden bana ve "ona nasıl yapılacağını öğretmek" için bana yapmak istedikleri her şeye kaydı.

Onların ısrarlı alaylarına rağmen, Akos bana doğru hiçbir hareket yapmaz. Sonunda kavgayı bıraktıktan sonra bile parmaklıkların yanında kalır ve gardiyanlar sonunda umdukları gösteriyi vazgeçmiş gibi görünürler. Koridorda dolaşmaya başlarlar ve ikimizi hapishanemizde yalnız bırakırlar.

Birkaç dakika önceki şiddetli kavgadan sonra kafes birdenbire çok sessiz geliyor ve ben, sert nefeslerimin sessizliği bozmaması için düzensiz nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Gladyatörün omuzları hala gerginlikle dolu, gardiyanların arkasından bakarken vücudunun her bir çizgisi gergin ve gergin. Öfkeli, neredeyse vahşi görünüyor ve tüm bu öfkesini çevresinde kalan tek kişiye, yani bana yönelteceğinden endişelenmeden edemiyorum.

Ama Hyve'nin hücreesine neden girdiğini bilmem gerekiyor. Basta'nın anladığını sandığı şey değil, gerçek nedeni. Basta'nın Akos ve benim eş olduğumuzla ilgili söylediklerinin doğru olduğuna hala inanamıyorum. Elbette bu, "efendimizin" bizim için yaptığı korkunç planlarını haklı çıkarmak için uydurduğu bir şey.

"Neden... neden yaptın?" diye fısıldıyorum, sesim titriyor, uzaylı savaşçıya bakarken. "Neden hücreye girip beni kurtarmaya çalıştın?"

Akos bana bakmadan cevap veriyor, elleri hala parmaklıklar etrafında yumruk halinde.

"Bilmiyorum," diyor soğuk bir sesle, arkasını dönmeden. "En ufak bir fikrim bile yok."

"Vreck" bir tür küfür olmalı, ama o bunu duygusuzca söylüyor. Sesi düz ve soğuk, tavırları bana karşı duygusuz ve kapalı, tüm tepkileri bizi işkence eden gardiyanlara saklı.

Bana bazen barınağa getirilen, öngörülemez ve tehlikeli vahşi hayvanları hatırlatıyor. Bana saldıracaklarından emin olamazdım.

Çok yavaşça ayağa kalkıyorum ve ona doğru birkaç temkinli adım atıyorum, sanki o da o hayvanlardan biriymiş gibi.

"Sen Akos'sun, değil mi?" diye soruyorum, aramızda biraz mesafe bırakarak. "Adın bu mu?"

"Evet," diyor soğuk bir sesle, başka bir şey söylemiyor. Hâlâ hareket etmiyor ve bana bakmıyor.

"Ben Scarlett." Sanki ondan başka bir şey beklemiyormuşum gibi basitçe söylüyorum. Sadece isimlerimizi paylaşıyoruz.

Hâlâ konuşmak istemiyor gibi görünüyor, hatta bana bakmak bile istemiyor gibi, ama hafifçe dönüp bana doğru yöneliyor.

Bunu yaparken, üstümüzdeki tavan penceresinden gelen ışık göğsüne vuruyor. Bakışlarım, Basta'nın daha önce işaret ettiği izi çekiyor. Hücrelerdeki kavgadan önce, onu arenada yakından gördüğümde orada olmadığına neredeyse eminim, bu yüzden Basta en azından bir konuda haklı olmalıydı: O iz, o zamandan Basta'nın odasına sürüklendiğimiz zamana kadar bir ara ortaya çıkmış olmalı.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Gözlerimi göğsündeki açıklanamayan izden ayırıp, onun geri kalan görünüşüne bakıyorum. Kaslı vücudu tamamen ortada, sadece en mahrem yerlerini örten bir peştamal var.

Korkutucu derecede uzun boylu ve cildi ter ve yağla parlıyor. Kanlı ve kirli olmasına rağmen, bakması nefes kesici. Hiç bu kadar yakından bu kadar yakışıklı bir erkek görmemiştim, ne insan, ne de uzaylı. Yüzü, vücudunun diğer kısımları gibi keskin hatlı, çenesi sivri ve altın halkalı gözleri canlı bir yeşil renkte. Saçları yanlardan kısa kesilmiş, üstten biraz daha uzun, bu da bir şekilde onun sert ve güzel yüz hatlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyor.

Vücudunun her yerinde yara izleri var ve ben de onlara bakmaktan kendimi alamıyorum. Bazıları, tekrar koyu bir bronzluğa dönen cildinde ince çizgilerden ibaret, ama diğerleri daha büyük. Kalın, düğümlü yara izleri karın bölgesini, uyluklarını ve kollarını kesiyor. Vücudunda şaşırtıcı sayıda eski yara izi var, bunların sayısı, bir insanın dayanabileceğini hayal edebileceğimden çok daha fazla yaralanmaya işaret ediyor. Ama Basta'nın söylediklerinden hatırladığım kadarıyla, en az beş yıldır buradaymış.

Bu çok fazla kavga demek. Çok fazla yara. Çok fazla kan ve acı.

Onun bu kadar soğuk ve öfkeli olmasına şaşmamalı. Kim tüm bunları atlatabilir ki?

Akos'un beni izlediğini fark ediyorum. Yoğun yeşil bakışları sonunda bana odaklanmış ve ben geri çekilip hızla başka yere bakıyorum.

"Bu doğru mu?" diye soruyorum sessizce, dudağımı ısırarak. "Biz bir şekilde... eş miyiz? Bu ne anlama geliyor ki?"

Kirpiklerimin arasından ona yan gözle bakıyorum. Bakışları hala soğuk ve duygusuz, çenesi sıkı.

"Bilmiyorum," diyor kesik bir sesle, sonra tekrar benden uzaklaşıyor.

Harika. Bu durumdan bıktığı açık ve doğrusu onu suçlamak zor. Bizi buradan kaçırmaya çalışması, eğer gerçekten bunu yapıyorsa, görünüşe göre işleri daha da kötüleştirmiş.

Ama henüz umudumu kaybetmeye niyetim yok, bunu kendi başıma çözmeye çalışmak anlamına gelse bile. Dünya'da, barınakta birlikte çalıştığım insanlar hep benim bir problem çözücü olduğumu, her şeye bir çözüm bulabileceğimi söylerlerdi. Belki burada da bir çözüm bulabilirim.

Ancak, kilitli bir kafeste olmamızın ötesinde en büyük sorun, bu yer hakkında hiçbir şey bilmemem. Ben birkaç gündür buradayım. Akos ise yıllardır burada. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmak istiyorsak, onun yardımıyla yapmamız gerekecek.

"Tekrar kaçmayı denemek istiyorum," diye tereddütle fısıldıyorum. "Henüz pes etmeye hazır değilim. Ama senin yardımına ihtiyacım var. Burayı benden daha iyi biliyorsun. İyi korunmayan bir yer var mı? Akşamları bize yemek getiren gardiyanları bayıltsak, gece kaçabileceğimiz bir yer var mı?"

Akos aniden sinirlenerek bana döner, dişlerini gıcırdatarak parlayan yeşil gözleriyle bana bakar.

"Kaçış yok!" diye bana bağılıyor, sanki aptalmışım gibi başını sallayarak. "Hala anlamadın mı? Burada öleceğiz, bu kafeste, bu tesiste. Er ya da geç, bu olacak." Çenesi kasılırken bana dik dik bakıyor. "Bunu kabul etmelisin. Ben çoktan kabul ettim."

Sesindeki ve bakışlarındaki sertlik, ses tonundaki *kesinlik*, gözlerindeki ölü bakış kadar beni korkutuyor. Geri döndüğünü görebiliyorum,

bana geri çekildiğini, burada olacakların kaçınılmazlığını kabul ettiğini söyleyen boş bakış.

Gerçekliğin farkına varmaya başladıkça geri çekiliyorum, zihnim bir anda bu düşüncelerle doluyor. Bu adamı tanımıyorum. Daha önce kaçmama yardım etmeye çalışmış olabilir, ama şimdi hatasını anladığı açık. Basta'nın planına sırf kininden dolayı karşı çıkmaya devam edecek mi, yoksa acı çekmemek için daha sonra uymaya karar verecek mi bilmiyorum, ama benim müttefikim olmadığı çok açık hale geliyor.

Düşmanım olmayabilir, ama yine de çok, çok yalnızım.

Parmaklıkların önüne dönüp onları sıkıca kavrar, vücudu taş gibi hareketsiz ve sabittir. Dışarıda güneş hala parlıyor, ama yine de yatağa tırmanıp ona sırtımı dönerek duvara doğru uzanırım. Kendimi olabildiğince sıkı bir top haline getirip, ağlamaya başlarken gözlerimi sıkıca kapatırım.

Kendimi buradan çok uzaklarda, Dünya'da hayal etmeye çalışıyorum, ama bu sadece daha çok ağlamama neden oluyor, çünkü orada değilim. Ve bir daha asla orada olmayacağımdan giderek daha fazla emin oluyorum.

Akos haklı. Öyle ya da böyle, burada öleceğim.

METAL PARMAKLIKLAR, sıkıca kavradığımda avuçlarımda soğuk ve sert. Göğsümde, adını koyamayacağım kadar çok öfke ve başka duygular çalkalanıyor, boğazıma kadar yükseliyor, neredeyse boğuluyorum.

Kadının, Scarlett'in yatakta sessizce ağladığını duyabiliyorum ve bir parçam ona gidip onu teselli etmek istiyor. Tüm bunlar yaşanmadan önceki ben, Zivon'da yaşayan, kardeşleri olan, onurlu ve kendi davası için savaşıyor bir savaşçı olan ben, bir kadın ağlarken hiçbir şekilde boş durmazdı, onu bir şekilde sakinleştirebilirse tabii.

Ama ben artık o adam değilim. Ve ona yaklaşmama izin vermeyeceğim.

Ona dokunmaktan korkuyorum, çünkü neler olduğunu anlamıyorum. Bir eşimin olacağını hiç beklemiyordum ve Zivonlu birinin bizim türümüz dışındaki bir kadınla eşleşeceğini hiç bilmiyordum, ruh ikizi olarak değil. Fiziksel zevk için birleşmek, evet, ama kalıcı bir bağ değil.

Böyle bir şey değil.

Teneca'dan kaçışın olmadığını, kaderimin burada mühürlendiğini anladığımda, duygularımı uzun zaman önce kapattım. Daha fazlasını ummanın bir anlamı yoktu. Gezegenim yok olmuştu, halkım kaybolmuştu, çoktan gitmişti ve muhtemelen hayatta bile değildi. Benim için bir gelecek yoktu, bir eş ya da aile kurma ihtimali yoktu. Bir zamanlar özlediğim şeyler, sevdiğim her şeyle birlikte kaybolmuştu, bu yüzden kendimi bu umuttan, en basit arzularımdan bile kopardım.

Ama Scarlett, yıllardır hissetmediğim şeyleri yeniden ortaya çıkarıyor. Şu anda hissetmek istemediğim şeyleri.

Zivon'da geçirdiğim onca yıl boyunca, sayısız kez eş bağlarının kurulduğunu gördüm. Ve bir kez bağ kuran hiçbir Zivonlu çift ayrılma ya da birbirini sevmekten vazgeçmedi.

Bu işaret, mükemmel bir eşleşmeyi simgeliyor.

Ama Basta onu ne için kullanmak istiyor? Ona ne yapmamı istiyor?

Bu bağ gerçek olsun ya da olmasın, ben bunun bir parçası olamam.

Bir kadını bana kendini vermeye zorlamak yeterince kötü olurdu, ama onu benim çocuğumu taşımaya zorlamak, o çocuğun köleliğe doğup gladyatör olarak yetiştirileceğini düşünmek... bunun dehşeti anlaşılamayacak kadar korkunç.

Bunun olmasına izin vermeden ölürüm.

Parmaklıkları bırakıp ona bakıyorum, yatakta titreyen küçük bedenini gözlerimle tarıyorum. Scarlett'e çekiliyorum, bunu inkar edemem. Fiziksel olarak ondan etkileniyorum, bana göre olağanüstü güzel ama aynı zamanda derin, içgüdüsel bir düzeyde ona yardım etme, onu rahatlatma ihtiyacı da hissediyorum.

Bu, her şeyden çok, ruh izinin gerçek olduğunu, bizim gerçekten birbirimize bağlı eşler olduğumuzu gösteriyor. Ama aynı zamanda, onu teselli etmek için bile olsa, aramızdaki bağa herhangi bir şekilde boyun eğmenin işleri daha da kötüleştireceğini de derinden hissediyorum.

Basta'ya istediğini veremem, kendimi bu cazibeye kaptırmam bile mümkün değil, zaten bir kez Scarlett'le kaçmaya çalıştım. Tekrar denersem, onun ölümüne neden olabilirim. *İkimizin de ölümüne neden olabilirim.*

Hayır. Bunu yapmayacağım. Eşim için yapabileceğim en iyi şey, tüm varlığımla bu bağa direnmek. İkimiz için yapabileceğim en iyi şey, ondan uzak durmak.

Bu yüzden hücre duvarının yanında, kollarımı kavuşturup vücudumu gergin tutarak, sırtımı yatağa dönüp koridora bakıyorum.

Günün geri kalanı yavaşça geçiyor ve ne ben ne de Scarlett seçtiğimiz yerden kıpırdamıyoruz.

Gece çöktüğünde, parmaklıklara yaslanarak biraz uyumayı başardım, ama Scarlett'in sonunda ağlayarak uykuya daldığı yataktan uzak durdum. Sabah, koridordan gardiyanların ayak sesleri duyulunca ikimiz de uyandık.

Muhtemelen bize sabah yemeği getirecekler, aynı zamanda Basta'nın emirlerini yerine getirmediğimiz için ceza da.

Dört gardiyan köşeyi dönüp hücreye yaklaşırken, ben yavaşça ayağa kalkarım ve Scarlett'in de yataktan kalkmaya çalıştığını duyarım, o da benim kadar temkinli ve gergin olduğu bellidir.

Muhafızlardan biri, yıpranmış metal kulplu tahta bir tepsi tutuyor ve tepsinin üzerinde duran yiyeceklerin üzerinden bana sert bir bakış atıyor.

"Onu becermediğini biliyoruz," diyor karanlık bir sesle. "Basta'nın emirlerine uymadın. Gerçekten hayal kırıklığına uğratmak istiyorsun, değil mi?"

"Bundan sonra iki kez düşüneceksin," diyor diğeri, kemerinden sarkan kelepçelere uzanarak.

Kapı açıldığında ve iki gardiyan silahlarını hazırlayarak yavaşça bana doğru ilerlerken, kelepçeli gardiyan da bileklerimi bağlamak için yaklaşırken, içimdeki her şey bana savaşmamı söylüyor. Ama savaşmıyorum.

Scarlett'e zarar vermeye çalışırlarsa onu korurum, ama onlara ona saldırmaları için bir neden vermek istemiyorum. Şu anda, sadece beni cezalandırmak niyetindeler gibi görünüyor, onu değil.

Ve ben acıya dayanabilirim.

Muhafızlar beni hücrenin parmaklıklarına doğru iterler ve sonra dizlerimin üzerine çöktürürler, ellerimi kalın metal ızgaraya zincirlerler, böylece yatağın bulunduğu duvardan uzak dururum.

"Basta, emirlerini yerine getirmediğini biliyor." Tepsiyi taşıyan gardiyan tepsiyi yere koyar ve yüzünde acımasız bir gülümsemeyle bana döner. "Bu yüzden itaatsizliğin için seni kırbaçlatacak."

Sadece homurdanarak cevap veriyorum. Adam sözlerini saklasa da olurdu, çünkü bunun olacağını biliyordum. Basta'nın emirlerine uymadığım için cezalandırılmam ilk kez olmuyor. Keşke Scarlett bunu görmek zorunda kalmasaydı. Burada işlerin ne kadar kötü olabileceğine dair bir fikri olduğunu bilsem de, içgüdüsel olarak onu bu insanların zulmünden korumak istiyorum.

Onu koruyamamanın verdiği çaresizlik, sırtımda çırpınan kırbacın acısından daha fazla canımı yakıyor. İlk darbe indiğinde dişlerimi sıkıyorum, ince deri şeridi sırtımdaki yaralı ete saplanırken ses çıkarmamaya çalışıyorum.

"Hayır!" Scarlett'in koridorda yüksek tiz çığlığı yankılanarak ilerlemeye başladığını duyuyorum. "Bunu yapamazsınız! Ona zarar vermeyin!"

Muhafızlar onun sözlerine gülüyorlar, içlerinden biri onu belinden tutup geri çekiyor, hatta kırbaçlamayı yapan muhafız bile işini bırakıyor.

"Tekrar reddetmeden önce iki kez düşünmesini umsan iyi olur, küçük kız," diye acımasızca homurdanır. "Senin güzel tenin, onunki kadar bu tür bir muameleye dayanamaz."

Eşimin mükemmel vücudunun kırbaçla yaralanması düşüncesi isyan etmemi sağlıyor ve ellerimi o kadar sıkı yumruk yapıyorum ki, keskin olmayan tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Öfkeyle göğsüm sıkışıyor. Karşı koymamak, dün muhafızlar bizimle alay ettiğinde olduğu gibi tekrar kontrolümü kaybetmemek için yapabileceğim tek şey bu. Ama bu şekilde tepki vermenin işleri daha da kötüleştireceğini biliyorum.

Bir noktada, Basta sadece *beni* cezalandırmaktan bıacak ve öfkesini Scarlett'ten çıkaracak. O günün gelmesini hızlandırmak istemiyorum.

Scarlett, kırbaçlar düşerken gardiyanlara bağırmaya devam ediyor, bağırışları devam ettikçe ağlamaya dönüşüyor. Yaptıkları şeyden açıkça dehşete düşmüş durumda, ama ben kendimi kapatmaya zorluyorum, daha önce defalarca yaptığım gibi kendi zihnime çekiliyorum. Bununla başa çıkmanın tek yolu, duygulara, ruhun ve bedenin acısına kendimi kapatmak.

Onları durduramam ve Scarlett'e yardım edemem. Yapabileceğim tek şey, durumu daha da kötüleştirmemeye çalışmak.

Daha sonra gardiyanlar kelepçelerimi çıkarır ve hücremizin kapısını çarparak kapatır, koridorda uzaklaşmadan önce bir daha dayak yemekten kaçınmak için ne yapmam gerektiği konusunda alaycı yorumlar yaparlar.

Onlar gider gitmez Scarlett öne atılır. "Tanrım, Akos. Özür dilerim."

Küçük elini uzatıp parmak uçlarıyla omzumu okşadı, kırbaçla kesilen yaraları dikkatlice kaçınarak. Neredeyse hiç dokunmamış gibiydim, ama bu dokunuş içimde bir şok etkisi yarattı, kanımı kaydattı ve nabzımı hızlandırdı.

"Bu yaraları temizlemeliyiz," diyor acil bir sesle, sesi titriyor. "Banyoya gidebilersen, yıkamana yardım edebilirim..."

"Hayır." Elimi uzatıp elini omzumdan çektim. "Kendim hallederim." Ondan uzaklaşarak, bakışlarından kaçınarak banyoya doğru topallayarak yürüdüm. "Orada yemek var," dedim sertçe, içeri girmeden önce. "Yiyebiliyorken yemelisin. Basta'nın bunu ceza olarak ne zaman elinden alacağı belli olmaz."

Onun keskin bir nefes aldığını duydum, ama ona bakmadım, küçük bitişik odaya girip bir bez aldım ve açık yaralardaki kanı ve kiri temizlemeye başladım, havuzun suyuna girerken tıslama sesi çıktı.

Yaraların bakılması gerekiyor. Scarlett bu konuda kesinlikle haklı. Ama onun bunu yapmasına ya da bana dokunmasına izin veremem.

Onu düşündüğümde içimde yükselen duygular tehlikeli. Onu rahatlatma, koruma, savunma dürtüsü. Tam da bu nedenle, başkalarını kurtarmaya çalışırken kendimi kaptırmama izin vermedim, çünkü burada bu imkansız. Başkasını korumaya çalışmanın her zaman bir cezası olur ve benim çabalarım asla başarılı olmaz. Burada başkalarına yardım etmeye çalışmak, başarısız olduğunda onların durumunu daha da kötüleştirir.

Asla sadece kendini düşünen biri olmak istemedim, ama böyle bir yer sizi değiştirir, hayatta kalmak için bile olsa sizi kendi kalıbına uydurmaya zorlar. Bazen vazgeçmeme, ölmeme izin verebilmeyi diledim. Ama ölümden korkmasam da, vazgeçmenin bir seçenek olmadığı çok derinlere işlemiş.

Savaşçılar teslim olmaz. Sadece savaşırılar.

Bu yüzden, yapabileceğim tek şekilde savaşmaya devam etmeye çalıştım, küçük direniş eylemleriyle ve arenadaki rakiplerime mümkün olduğunca az acı çektirerek, onları mümkün olduğunca verimli bir şekilde yenerek.

Ama şimdi kazanamayacağım bir savaşla karşı karşıyayım.

Basta'nın istediğini yapamam ve bu yüzden sonunda Scarlett'e zarar vermesini engelleyemem. Ama en azından mümkün olduğunca uzun süre cezanın yükünü üstlenebilirim.

Basta'nın benim için çocuk yapmamı istediğine inanıyorum - Zivonian soyundan gelen çocukları yetiştirip satmak ve gladyatör olarak eğitmek onun için çok cazip bir fırsat - ama aynı zamanda bunu, geçmişte yaptıklarımın cezası olarak yaptığını da biliyorum. O kin tutan acımasız bir adam ve bu fırsatı bana öfkelerini boşaltmak için kullandığını ve bundan zevk aldığını biliyorum. Beş yıldan fazla süren cinsel perhizden sonra bedenim ne kadar çaresizce rahatlamaya ihtiyaç duysa da, muhtemelen benim hemen pes edeceğimi hiç beklemiyordu.

Direneceğimi biliyordu.

Ve bunun bana zarar vermek için bir bahane olacağını da biliyordu.

Yaralarımı yıkarken dişlerimi sıkıyorum, tanıdık öfke duygusunun beni kaplamasına izin veriyorum, diğer tüm duyguları uzaklaştırıyorum. Onu kucaklıyorum, içine batıyorum, çünkü izin verebileceğim tek duygu bu. Basta'nın beni baştan çıkarmasına izin vermeyeceğim ve ona boyun eğmeyeceğim. Öfkeme, ona olan nefrettime odaklanacağım ve bu durum sona erene kadar en kötüsünü atlatmamı sağlayacağım.

Yine de, o eski tanıdık alışkanlığa geri dönsem de, Scarlett'i kafamdan tamamen çıkaramıyorum. O çok korkmuş, ama gardiyanlar beni kırbaçlarken beni korumaya çalıştı.

savunmaya çalıştı. O cesur. Onu hiç düşünmemeye çalışsam da, buna hayran olmamak elde değil.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, omzumdaki elinin tüy kadar hafif dokunuşunu hatırlamaktan kendimi alamıyorum.

Akos banyoya girdikten sonra, ben dışarıda ^{durup} onu izliyorum. Korkuyorum, muhafızların ona yaptıklarını gördükten ve duygu ve adrenalin patlamasından sonra hala titriyorum ve sakinleşmekte zorlanıyorum.

Elim titriyor, parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum ve dilimin arkasında, sanki boğazımdan asit akıyormuş gibi acı bir tat var. Kaçırılıp satılma deneyimim boyunca nispeten sakin kalmayı başardım, paniğin bir faydası olmayacağını, aklımı başımda tutmam gerektiğini kendime söyledim. Ama son yirmi dört saatte çok fazla şey oldu ve biraz uyuduktan sonra kafamın daha net olacağını ummuştum, ama öyle olmadı.

Uykum kesik kesikti ve huzursuzdu, Hyve'nin korkunç kabusları tarafından bölünüyordu ve bu sabah nihayet uyandığımda, yeni ve taze bir dehşetle karşılaştım.

Kendim için ne kadar korkmuş olsam da, Akos için de pek çok şey hissediyorum. Bu sabah aldığı cezadan dolayı suçluluk duyuyorum, çünkü bu ceza bana seks yapmaya zorlamadığı için verildiğini biliyorum. Onun için üzülüyorum ve ona bunlar yaptığını bilmek canımı acıtıyor.

Onun istemediği ve talep etmediği bir bağ onu bana bağladı ve çok daha fazla acıya katlanmak zorunda kalmasına neden oldu.

Keşke ona bir şekilde yardım edebilseydim, ama tekrar denemekten korkuyorum. İşleri daha da kötüleştirmekten korkuyorum. Bu yüzden kapının yanında garip bir şekilde durup, onun suya girmesini izliyorum. Suyu dalana kadar bekliyor, sonra peştamalını çıkarıp havuzun yanındaki fayansların üzerine atıyor ve beni kasıtlı olarak görmezden geliyor.

Onu buraya getiren ne oldu? Birdenbire merak ediyorum. Bu kadar güçlü ve savaşta yetenekli biri nasıl köle olup başkalarının eğlencesi için savaşmaya zorlanabilir?

Bu gidişle, bu soruların cevaplarını hiç öğrenemeyeceğimden eminim. O, tanıdığım herkesten daha kapalı bir insan, ama onu bunun için suçlayamam. Bu durumdan nasıl kurtulacağımızı hiç bilmiyorum ve Akos, kurtulamayacağımıza kesin olarak inanmış görünüyor. O kaderine boyun eğmiş, ama ben henüz bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Yemek tepsisine göz gezdiriyorum. Lüks değil, ama kaçıırıldığımdan beri yediğim yemeklerden çok daha iyi. En azından taze görünüyor, kurutulmuş et, ekmek parçaları, meyve ve peynirden oluşan bir çeşitlilik. Sanırım Akos'un benimle çiftleşecek gücü olması ve benim çocuk doğuracak kadar sağlıklı kalmamı istiyorlar, bu yüzden bize düzgün yemek vermeleri mantıklı.

Ama Akos'un haklı olduğunu da biliyorum. Bir noktada, Basta bunu ceza olarak elimizden almak isteyebilir.

Şu anda hissettiğim en son şey açlık, ama hücre arkadaşımın da yemek yemem gerektiğini söylerken haklı olduğunu biliyorum. Gücümüzü korumamız gerekiyor. Açlık çekmek, şu anda başımızdaki sorunların listesine bir yenisini daha eklemek olur. Bu yüzden tepsiyi alıp, kendimi zorlayarak yatağı oturup, lokma lokma yemeye başlıyorum. Yemek güzel, haftalardır yediğim hiçbir şeyden daha iyi, ama yine de boğazımda takılıyor.

Bu, katlanmak zorunda kaldığın en kötü şeyden çok uzak, diyorum kendime kararlı bir şekilde. Akos dayak yiyebiliyorsa, sen de yemek yiyebilirsin.

Yemeğin yarısını Akos için tepside bırakıyorum, banyodan çıktığında görmesi için kenara koyuyorum. Çıkması uzun sürüyor, ama sonunda ana odaya geri dönüyor, cildi hala hafif nemli. Güneş ışığında parlıyor, cildi yine normal rengi olan koyu bronzluğa dönmüş ve ben onun ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha düşünmeden edemiyorum.

Onun gibi birini daha önce hiç görmedim.

Çıktığında tepsiyi fark etti ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi, ama ne olduğunu anlamaya çalışmadan kayboldu. Hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerimden kaçınarak tepsiye uzandı ve odanın diğer tarafına gidip yemeğini yedi.

Sessizlik havayı dolduruyor ve küçük bir hücrede birlikte mahsur kalmış olsak da aramızda bir okyanus olduğunu hissetmeden edemiyorum.

SONRAKİ BİRAZ GÜNLER tam olarak aynı şekilde geçiyor.

Akos, ben ilk önce onunla konuşmaya çalışmadıkça benimle konuşmayı reddediyor ve söylediğim her şeye tek kelimelik kısa cevaplar veriyor. Kaçma olasılığını tartışmayı reddediyor, ben teklif etsem bile yatağı paylaşmayı reddediyor

ve ona dokunmama, hatta yanına yaklaşmama bile izin vermiyor. Her sabah gardiyanlar bize yemek getiriyor ve her sabah Basta'nın emrini yerine getirip benimle seks yapmadığı için tekrar kırbaçlanıyor.

Bu dayanılmaz bir şey. Bunu izlemekten nefret ediyorum ve her seferinde daha da kötü oluyor — kırbaçlanan o olduğu için, benim için olduğundan çok daha kötü. Ama onu kırbaçlamalarını izlemeye dayanamıyorum, her vuruşta etinin yırtılma sesini ve derin inlemelerini duymaya dayanamıyorum.

Yine de, kendimi zorlayarak izlemeye devam ediyorum, ne kadar bakmak istemesem de dişlerimi sıkıp gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Çünkü bunu *benim* için katlanıyor.

Bir şekilde, benimle sevişmeyi reddetmesinin kendi onuru yüzünden olduğunu biliyorum. Ama sonuçta, beni korumak, bana zarar vermeyi reddetmek için yapıyor.

Aynı cezanın birkaç gün sürmesinden sonra, yaralar birbirinin üzerine binmeye başlıyor, sırtında dokunulmamış deri kalmadığında eski yaralar yeniden açılıyor.

Ama yine de benimle konuşmuyor. Acıyı stoik bir sessizlikle katlanıyor, çığlık atmıyor ya da ağlamıyor ve her sabah gardiyanlar hücremizden ayrıldıktan sonra, Akos tek başına banyoya gidip yaralarına elinden geldiğince bakıyor.

Ona yardım etmek, en azından bunu onun için yapmak için can atıyorum, ama o bana izin vermiyor.

Yaptığım her çaba soğuk bir şekilde reddediliyor ve ilk birkaç günün ardından denemeyi bırakıyorum. Ona dokunmaya veya yardım etmeye çalıştığım da bu onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor.

Benimle hiç konuşmaması beni çılgına çeviriyor. Her şeyden çok, tutsaklığımızdan kurtulmanın bir yolunu bulmak istiyorum, ama bunu tek başıma yapamam.

Sanki bilerek benden olabildiğince uzak duruyor ve diğ er uzaylıların çoğunun yapmaya hevesli olduğ u gibi bana saldırmadığı için elbette minnettarım, ama Basta'ya bu şekilde direnmeye devam ederse ne olacağını korkuyla merak etmeye başlıyorum.

Benimle çiftleşmeyi reddetmeye devam ederse, öldürülecek mi? O zaman bana ne olacak?

Bariz cevap, Basta'nın kafasında yeni savaşçılar yetiştirme fikri olduğ una göre, muhtemelen bu fikirden kolayca vazgeçmeyeceğı. Akos ona karşı gelmeye devam ederse, Akos'un türünden gladyatörler elde edemeyebilir, ama bu, seçenekleri kalmayacağı anlamına gelmez.

Tahminimce Basta, Akos'un yerini almak için köle stoğundan başka bir güçlü savaşçı seçecek ve bu düşünce midemde bir korku çukuru açıyor. Şimdiye kadarki deneyimlerim bana Akos'un onurunun bu gezegende nadir bir şey olduğunu öğretti ve onun yerini alan kişi muhtemelen onun vicdanına sahip olmayacak.

Akos benim seçeneklerim arasında en iyisi, ama yine de bundan sonra olacakları düşünmeye dayanamıyorum. Huysuz hücre arkadaşımınla seks yapmak bir şey, ama bizimle aynı kaderi paylaşacak çocukları bu hayata getirmek, düşünmesi bile korkunç bir şey. Eminim o da aynı şekilde hissediyordur.

Esaretimizin dördüncü sabahı, banyodan çıktıktan sonra, göğsündeki ruh izinin koyulaştığını fark ettim. Artık daha canlı görünüyordu, sanki derisinde katılaşmış gibiydi.

"Bu iz tüm uzaylılarda var mı?" diye soruyorum, o iki oda arasındaki kemerden geçerken, bana sırtını dönmeden önce. "Basta bu yüzden mi... bağdan haberdardı?"

"Hayır," diyor Akos kısa bir cevapla ve yemek tepsisini alıyor.

Günün bu kısmı bir tür rutin haline gelmişti. Akos, kırbaçlanarak oluşan yaralarına yardım etmeme asla izin vermezdi, bu yüzden o banyo yaparken ben yemeğimin yarısını yer, o da banyodan çıktığında geri kalanını yerdi. Genellikle tüm bunlar sessizlik içinde gerçekleşirdi. Ama bugün, her zamankinden biraz daha konuşkan görünüyordu.

"Tüm uzaylıların kaderinde bir eş yoktur," diye ekledi, bana kısa bir bakış atarak. "Ama benim halkım, Zivonlular için, eş bağımız bu işaretle belirlenir. Bu, bağın teyidi gibidir, ancak duygusal bağ genellikle bu işaret ortaya çıkmadan çok önce hissedilir."

"O zaman Basta bunu nasıl biliyordu?" diye ısrar ediyorum. "Eğer bu yaygın bir şey değilse?" "Basta bunu biliyor çünkü evrende çok az Zivonlu kaldı."

" Akos, kesik kesik bir sesle cevap veriyor. Yatağın birkaç metre uzağında yere oturuyor, yemeğe uzanırken duvara dikkatlice yaslanıyor.

Evrende çok az kaldı mı?

Gözlerimi kırpıyorum. "Var mı?"

"Evet. Bizler birer yenilik olarak görülüyoruz." Son kelimeyi sanki tadı kötüymüş gibi tükürüyor. "Basta beni satın almadan önce araştırmasını yapmış olmalı." Bana bakıyor, yüzündeki ifade okunamıyor. "Tıpkı seni satın almadan önce yaptığı gibi.

seni satın almadan önce yaptığı gibi. Senin türündeki dişiler de evrende değerli bir meta olarak görülüyor."

Bununla ne demek istediğini tam olarak anlamadım ve o paylaşım havasında olduğu için onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için hemen fırsatı değerlendirdim.

"Zivonlulara ne oldu?" diye soruyorum, öne eğilerek. "Neden çok azı kaldı?"

Akos kaşlarını çatarak küçük bir parça ekmek kopardı. Ama onu yemedi, konuşurken giderek daha küçük parçalara ayırdı.

"Düşmanlarımız Kruul tarafından saldırıya uğradık," diyor alçak sesle. "Onlar bir zamanlar bizim gibiydiler, ama yıllar önce Zivonlulardan ayrıldılar, kültürümüzü ve geleneklerimizi terk ettiler. Bizi nefret ediyorlardı ve bu nefret bir hastalığa, bizi yok etme takıntısına dönüştü. Gezegenimize ateşle saldırdılar, üzerindeki tüm canlıları öldürdüler, ekosistemimizi yok ettiler. Halkım yok edildi, ya da neredeyse yok edildi. Sanırım birkaç kişi kaçmayı başardı, ama ben onlardan ayrıldım."

Konuşurken yüzü değişiyor. Anılarına dalarken onu izliyorum, ifadesi hafifçe yumuşuyor, daha savunmasız hale geliyor. Hikayeyi dinlerken kalbim onun için parçalanıyor, ağlamamaya çalışırken boğazım düğümleniyor.

"Bu çok korkunç," diye fısıldıyorum, ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışarak.

Bir insan nasıl bu kadar çok acıya dayanabilir? Evini, halkını kaybetmiş, köle olarak alınmış ve şimdi de bu mu?

Bunu durdurmak, ona yardım etmek istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ekmeği ufak parçalara ayırırken neredeyse *yıkılmış* gibi görünüyor, yüzünde hiç görmediğim kadar fazla duygu beliriyor ve ben kendimi tutamıyorum. Benden kaçındığını biliyorum, ama yine de yataktan kalkıp aramızdaki mesafeyi aşarak yanına, yere çöküyorum. Elimi uzatıp, ilk gün kırbaçlandığında yaptığım gibi koluna nazikçe dokunuyorum.

Akos hemen kaskatı kesiliyor, başını kaldırıp gözlerimi karşılıyor. Şimdiye kadar hissettiğim en garip duygu içimi kaplıyor, sıcak ve yoğun, sanki bir yıldırım gibi. Sanki parmaklarımı onun kaslı omzuna koymak yerine elektrik prizine sokmuşum gibi.

Bir an için gözlerimi ondan ayıramadım, sanırım o da ayıramadı. Onun bakışları, aramızdaki görünmez ve açıklanamayan bir şey tarafından tuzağa düşürülmüş gibi hissettim. Hareketsiz otururken, elektriğin titreşimi kolumdan yukarı doğru yayılıyor, parmak uçlarımda altında onun cildinin ısısı ateş gibi yanıyor.

Ve Basta, Akos'un göğsündeki izi gösterdiğinden beri ilk kez, tüm bunların doğru olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

Eş bağı gerçekten gerçek mi?

Akos

Scarlett'in parmak uçları kolumda dururken ona ^{bakıyorum,} istemeden de olsa bakışlarım onun gözlerine çekiliyor.

O, şimdiye kadar gördüğüm tüm kadınlardan daha güzel, üstelik tatlı ve açık kalpli. Bana baktığında yüzündeki her çizgide bunu görebiliyorum, yüz hatları yumuşak ve sempatik, mavi-yeşil gözleri benim için duyduğu üzüntü ve endişeyle genişlemiş.

Kimsenin bana endişeyle bakmayalı, kimse beni önemsemeyeli, benim için endişelenmeyeli çok uzun zaman oldu. Ve bu kadın beni neredeyse hiç tanımıyor, ama yine de benim için kendisi için olduğu kadar endişelendiğini anlayabiliyorum.

Bu yerde çok fazla zaman geçirmesinin ona ne yapacağını düşünmek bile dayanılmaz. Onu nasıl kırabileceklerini. Sadece burada *olmak* bile onu sonunda kıracak, tıpkı bana yaptığı gibi. Burada hayatta kalmanın tek yolu, kendini olabildiğince kapatıp hissizleştirmekten başka yok ve bunun onun kaderi olacağı düşüncesinden tüm varlığımla nefret ediyorum.

Bu nazik kadın, ona yapacakları şeyi hak etmiyor ve ona ulaşmak, onu bir şekilde rahatlatmak için her zamankinden daha fazla istiyorum.

Eli hala kolumda, bakışları benimkilerle kilitlenmiş durumda ve aramızdaki bağın açıldığını, bağlantının güçlendiğini hissedebiliyorum. *Bu* yüzden ona yakın olmaktan kaçındım, bana dokunmasına izin vermedim.

Çünkü bu bağ bizim durumumuzu anlamıyor.

Sadece ruhlarımızın mükemmel bir uyum içinde olduğunu biliyor ve birbirimizin yanında ne kadar çok zaman geçirirsek, birbirimizi sahiplenme dürtüsünü görmezden gelmek o kadar zorlaşacak.

İçimdeki her şey ona yaklaşmamı, narin vücudunu kollarımın arasına almamı haykırıyor. Onu bana yakın hissetmek istiyorum, tenime değmesini, nefes almak istediğim kadar çok. Beş yıllık inkar kimse için fazla, ama bu sıradan bir şehvet değil. Yıllardır gladyatörlere dövüşlerden sonra kadınlar verildiğinde, kadın kölelerin çıplak vücutlarını ve çılgın çiftleşmelerin seslerini görmezden geldim.

Bu başka bir şey, beslenme, su, varoluşun kendisi gibi bir ihtiyaç. Bu çok eski ve ilkel bir şey ve tüm vücudum titriyor

ona dokunma, onu daha fazla hissetme ihtiyacı ile titriyor.

Hayır. Her şeyi mahvet, hayır!

Kendimi çekip ayağa kalkıyorum ve odanın diğer tarafına doğru yürüyorum. Arzu içimi kaplıyor, fiziksel tepkim anında oluyor, penisim sertleşiyor ve bunu da saklamak için ondan uzaklaşıyorum. Beni tahrik ettiğini görmesini istemiyorum ve bu paçavra peştamalda bunu gizlemek imkansız.

Onu korkutmak ya da ona olan şehvetime boyun eğeceğimi düşünmesi için bir neden vermek istemiyorum, ne kadar istesem de.

Dişlerimi sıkarken ellerimi yumruk yapıyorum, heyecanımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Sanki çıldırıyormuşum gibi hissediyorum, bunca zaman sonra sonunda aklımı kaçıırıyormuşum gibi. Scarlett'e olan duygularım karmaşık bir karışıklık içinde ve o kadar uzun süredir hiçbir şey hissetmedim ki, onları ayırmak, ne olduklarını anlamaya başlamak bile benim için zor.

Şehvet ve arzu olduğunu biliyorum. Bu kısım açık ve kaçınılmaz. Onu çaresizce arzuluyorum. Peki ya geri kalanı? Artık bu tür duyguları nasıl kabul edeceğimi, hissedebilsem bile kendime nasıl izin vereceğimi bile bilmiyorum. Ve bilmem gerektiğini de biliyorum.

Kendime hissetmeye izin verdikçe, onu kurtaramayacağımın kaçınılmazlığı sonunda daha çok acıtacak.

Arzu, kolayca anlayabildiğim tek duygu, ama buna boyun eğmeyi reddediyorum. Onu talep etmeyeceğim. Onu buna maruz bırakmayacağım - sadece tanımadığı ve muhtemelen istemediği bir uzaylıyla çiftleşmeye zorlanmakla kalmayıp, istemediği bir çocuğun taşıyıcısı olmak, sonra da o çocuğun başka bir köle olmak için ondan alınmasına maruz kalmak.

Basta'nın, onun istediği erkek savaşçılar yerine bir kız çocuğu doğurursam ne yapacağını bile bilmiyorum, ama Scarlett'in bizim birlikte yaptığımız çocuğu elinde tutmasına izin verilmeyeceğinden eminim. Bir kız çocuğu öldürülür ya da satılır ve tüm bu korkunçluklar anlaşılmaması zor. Bunun bir parçası olamam.

Ne pahasına olursa olsun, Basta'nın kazanmasına izin vermeyeceğim.

Günün geri kalanı, öncekilerden daha kötü geçiyor. Duygularım çok yoğun, gergin ve öfkeliyim, bağımız güçlendikçe neredeyse acı verici hale gelen, yerine getirilemeyen arzuyla vücudum ağrıyor. Tüm bu duruma, tüm bu adaletsizliğe duyduğum öfke, ikinci bir kalp atışı gibi içimde kaynıyor.

Gardiyanlar akşam yemeğimizi getirdiklerinde, parmaklıkların önünde durup bizi sergilenen hayvanlar gibi izliyorlar.

"Ne kadar oldu şimdi? Altı, yedi gün mü? İşleri hızlandırmak için onu senin için çıplak soymamız mı gerekiyor?"

"Belki ben oraya girip ona bir tur veririm, nasıl yapıldığını anlar."

"Oh, o tahrik oldu," diyor bir diğeri, gülerek bana doğru bir hareket yapıyor. "Sanırım sadece sikini nasıl kullanacağını bilmiyor. Aptal hayvan. Kavga etmeyi biliyor, ama çiftleşmeyi bilmiyor." Yere tükürüyor. "Ona yazık oluyor. Basta onu bize vermeli."

Onların alaylarını dinledikçe öfkem artıyor, kanım kaynıyor, ama son yorumda içimde bir şeylerin kırıldığını hissediyorum. Scarlett'in kampın gardiyanlarına verilmesi, hepsinin onu et gibi dolaştırması düşüncesi beni beyaz-sıcak bir öfkeyle dolduruyor.

Bu, daha önce hiç hissetmediğim bir şey, diğer tüm düşünceleri, tüm özdenetimimi kafamdan tamamen silen, kör edici bir öfke. Muhafız, yemek tepsisini içeri itmek için hücre kapısını açtığında, düşünmeden hareket ediyorum.

Kendimi durduramıyorum, kapıya atılıyorum, o kapatamadan kapıyı açıyorum ve kendimi muhafızlara atıyorum.

Saldırımda incelik yok, planlama yok, hesaplı hareketler yok. Onlara yumruk atıyor, hırlıyor, tekmeliyorum, çılgınca onlara saldırıyorum, kafamdaki tek düşünce Scarlett'i korumak, onları susturmak, durdurmak.

Kısa bir an için, iki muhafızı yere serip birinin kolunu kırarken, diğerinin çenesini iğrenç bir sesle parçalarken, Scarlett'i buradan çıkarabileceğimi düşündüm.

Ama daha iyi bilmeliydim.

Basta, köle barakalarındaki muhafız sayısını, özellikle de tutulduğumuz bu bölgede, açıkça artırmış ve birkaç dakika içinde takviye kuvvetler geliyor. Beni yakalayıp, saldırdığım muhafızlardan uzaklaştırıyorlar ve kafese geri sürükleyip yere yatırıyorlar.

Beni dövmeye başladıklarında Scarlett arkamdan bir yerden çığlık atıyor, yüzlerinde neşeli ifadelerle birkaç tanesi kollarımı ve bacaklarımı tutarken, diğerleri yüzüme, göğsüme ve karnıma yumruklar, tekmeler ve dirsek darbeleri indiriyor. İçlerinden biri kasıklarına tekme atmaya başlıyor, ama başka bir gardiyan onu durduruyor.

"Hayır. Onu kalıcı olarak yaralama riskini göze alamayız. Basta'nın ondan yapmasını istediği şey için olmaz."

Muhafız yüzüme tükürür ve alaycı bir şekilde sırtarak, "Basta'nın görevlerini yerine getirebilmelisin diye seni iyi durumda tutmak istemesi iyi bir şey," der. "Yoksa sana çok daha kötüsünü yapardık. O şeyi nasıl kullanacağını öğrenmelisin," diye ekler ve ayak parmağıyla peştamalımı kenara iter. "Yoksa onu senden alıp ganimet olarak saklarız."

Onlar giderken kahkahaları kulaklarımda yankılanıyor ve ben yüzümü buruşturarak, ayak sesleri koridorda uzaklaşana kadar kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Vücudumun her yeri ağrıyor, baştan ayağa acıdan zonkluyor.

En azından acı, bir süreliğine arzumu hafifletmeye yardımcı olacak, diye alaycı bir şekilde düşünürken, dişlerimi sıkarak yavaşça kendimi yukarı itmeye başlıyorum.

Scarlett bana doğru koşar, elini bana uzatır.

"Bekle!" Koluma uzanır. "Sana yardım edeyim. Yavaş hareket etmelisin..."

"Hayır!" diye bağıryorum ve onu itiyorum. "Bana dokunma. Kendi başıma hallederim."

Ayaklarımdan üzerine kalkarken başka yere bakıyorum, yüzünde belirginleşecek olan acıyı görmek istemiyorum. Ona hiçbir şekilde acı vermek istemiyorum, asla.

Ama bu, onların benden ona yapmamı istedikleri şeyden daha az acı verici. Ve aramızda herhangi bir yakınlık oluşmasına izin veremem.

Kendi başıma banyoya gitmek için tüm gücümü kullanıyorum. Yere uzanmak, hareket etmemek, vazgeçmek istiyorum. Ama içimdeki bir şey, kendimin hayati bir parçası, buna izin vermiyor. Ve Scarlett'in bana yardım etmesine izin veremem. Bu yüzden kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum, bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum, banyo havuzuna ulaşp serin suya dalana kadar acıyı görmezden geliyorum ve suya daldığımda inliyorum.

Yaralarım için, kırılan deriyi yıkamak ve havuzda uzanarak, odaya yukarıdan giren son ışınların altında ıslanarak yorgun bedenimi dinlendirmek dışında yapabileceğim pek bir şey yok.

Mettu'da günün bu saati, her zaman zevk alabildiğim tek zaman olmuştur. Gladyatörlerin antrenman yaptığı günlerde, genellikle gün batımında geliriz, gün serinlemeye başlar ve ara sıra esen rüzgâr, uzak ormanlardan yeşilin kokusunu getirir. O zamanlar Zivon'u hatırlayabiliyorum.

Bir tür acı tatlı bir ağrı, tam olarak düşünmek istemiyorum ama unutmak da istemiyorum. Şehrin bunaltıcı sıcaklığı bir an için hafiflediğinde, yeşilliklerle, hayatla, serin suyla ve uçsuz bucaksız ormanlarla, kum, kan, sıcaklık ve ölümden başka şeylerle çevrili olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabiliyorum.

Gözlerimi kapatıp vücudumda zonklayan acıyı hafifletmeye çalıştığımda, neredeyse Zivon'daki evime geri döndüğümü, kemiklerimdeki ağrı ve derimdeki kesiklerin özellikle yorucu bir avdan kaynaklandığını hayal edebiliyorum. Kendi evimdeki küçük yüzme havuzunda olduğumu, yan odada kardeşlerimin şakalaşmalarını dinlediğimi ve birazdan kalkıp giyineceğimi, avladığımız hayvanları pişirip ateşin başında yiyeceğimizi hayal edebiliyorum.

Bu hayalin getirdiği acı, vücudumdaki yaralardan neredeyse daha dayanılmaz. Kalbimdeki acı çok keskinleşmeden bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp kendimi şimdiki zamana geri getiriyorum.

O hayat yok oldu, o yer yok oldu ve sevdiğim insanlar yok oldu.

Bu yüzden Scarlett'e karşı kendini açmamalısın, diye hatırlatıyorum kendime, oturup derimdeki kiri ve kanı yıkarken.

Onu şimdiden, çaresizce istiyorum. Ona yakınlaşmama izin verirsem, bedenimin dürtülerine direnebilsem bile, ona *ihtiyaç duymaya* başlayabilirim. Ve sevdiğim, ihtiyacım olan başka birini daha kaybedemem. O kadar büyük bir kaybı bir daha kaldıramam.

Kafamdan bu düşünce geçse bile, kendime itiraf etmek istemediğim şey, ona karşı zaten böyle hissetmeye başladığım.

Ertesi sabah, önceki gece gardiyanların elinden dayak yediğim için kırbaçlanmayacağımı düşünüyorsam, yanılmışım.

Sabah, Basta bizi birlikte hapsettiğinden beri her sabah olduğu gibi geçiyor: kırbaçlanıyorum ve sonra Scarlett sabah yemeğini yerken ben yine banyo odasına çekiliyorum.

Her zamanki gibi sessizliğimi koruyorum ve tepsiyi aldıktan sonra kasıtlı olarak ondan uzaklaşıyorum. Ona daha fazla soru sorması için fırsat vermek, bana açılmam ve aramızdaki bağı

aramızdaki bağı güçlendirmek için bir fırsat vermemek için. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı, hatta ondan uzaklaştığım için incittiğimi biliyorum, ama başka bir seçeneğim yok.

Gördüğüm iyi yollar yok, sadece acıya ya da daha büyük acıya giden yollar var. Onu en kötüsünden kurtarmaya çalışıyorum.

Gün boyu hücrede dolaşarak mesafemi koruyorum. Arenada dövüşmeye zorlanmaktan nefret ediyorum, ama en azından günlük antrenmanlar beni hem zihinsel hem de fiziksel olarak meşgul ediyordu. Şimdi, burada kapana kısılmış halde, kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetmeye başlıyorum. Basit rutinim tamamen ortadan kalktı ve yerine boş saatler ve onları dolduracak hiçbir şey kalmadı.

Ve her geçen gün, durum farklı olsaydı, bu saatleri Scarlett ile nasıl geçirebileceğimi düşünmemek gittikçe zorlaşıyor. Keşke buna zorlanmasaydık, keşke Basta'nın korkunç entrikalarını gerçekleştirmek için olmasaydı. Eve dönmekle ilgili olanlar gibi bu hayaller de anlamsız, ama bu kadar boş zaman varken, onlardan tamamen kaçınmak neredeyse imkansız.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, gardiyanlar günün son yemeğimizi getirdiğinde, başka bir şey daha bırakıyorlar. Bunu ilk gören Scarlett oluyor, merhemle dolu küçük bir toprak kap.

"Bu senin için olmalı," diyor sessizce, onu uzattı ve ben de tek kelime etmeden, gözlerine bakmadan ondan aldım.

Ne olduğunu çok iyi biliyorum. Daha önce kavgalardan sonra hem gördüm hem de kullandım. Basta'nın doktoru tarafından yapılan, iyileştirici özelliklere sahip bir merhem. Yaralar iyileştikten sonra cildin esnek kalmasına yardımcı olur ve gladyatörler için zamanla gerçek bir sorun haline gelebilecek yara dokusunu engeller. Bu merhem olmasaydı, arenada sayısız kez yaralandıktan sonra şu anda olduğum kadar iyi hareket edemezdim.

Scarlett, yemek tepsisini alırken yüzünde umut dolu bir ifade var, ama bu merhemin Basta'nın bir tür nezaketi olduğunu düşünmekle hata yapmam. Basta'nın bunu sık sık yaptığını bilmek için burada yeterince uzun süre kaldım. Acı ve işkenceyi motivasyon aracı olarak ya da sadece zorlu bir köleye öfkesini çıkarmak için kullanır, sonra da merhemi kullanarak onları iyileştirir, böylece daha sonra dövüşecek kadar sağlıklı olurlar.

Basta'nın bana bunu iyilikten değil, kendi çıkarları için verdiğini çok iyi biliyorum. Gladyatör olarak "değerimi" kaybetmemi istemiyor, ama bana hiç bakmak zorunda kalmasaydı, bunu yapardı.

Geri çekilen muhafızların peşinden küçük merhem kavanozunu koridora atmak istiyorum, ama atmıyorum. Birincisi, ne kadar istesem de, onları veya Basta'yı daha fazla kızdırmanın ikimize de bir faydası olmaz. İkincisi, ne kadar kabul etmek istemesem de, merheme ihtiyacım var. Muhafızlar çoktan kırbaçlayacak taze deri kalmadı ve şimdi her sabah eski, zar zor iyileşmiş yaralar yeniden açılıyor.

Vücudum çok şeye dayanabilir, ama onun da sınırları var.

Bu merhem, Basta'nın çok para ödediği özel bir karışım ve deneyimlerimden biliyorum ki, inanılmaz hızlı etki ediyor, açık yaraları anında iyileştiriyor ve yara dokusunu parçalıyor. Şimdi sürersem, hemen etki etmeye başlayacaktır.

Muhafızlar ortadan kaybolduktan ve Scarlett'i taciz etmek için oyalanmayacaklarından emin olduktan sonra, banyoya girip merhemi sürüyorum, omuzlarımdaki ve sırtımdaki yaralı bölgelere ince bir tabaka halinde yayarken vücudumu döndürüyorum. Keskin ve tıbbi bir kokusu var ve Zivon'da şifacılarımızın yaptığı tentürleri ve merhemleri hatırlayınca göğsüm biraz sıkışıyor.

Bu da ona çok benziyor, temiz bitki kokuyor ve ben bu kokuyu içime çekiyorum, merhemi sürmeye devam ederken acıya karşı dişlerimi sıkıyorum. Sadece bir an acı veriyor, sonra soğumaya başlıyor, cilde nüfuz ederken cildi sıkılaştırıyor ve uyuşturuyor.

Biraz eğilip, birkaç kırbaç izinin olduğu belimin yan tarafına merhem sürmeye çalışırken, Scarlett aniden odaya girer. Başımı kaldırıp bakarım, o kadar şaşırıyorum ki bir an için olduğum yerde donakalıyorum. Daha önce banyoyu kullanırken hiç odaya girmezdi, şimdi neden girdiğini anlayamıyorum.

Onun yardım teklifini yine reddetmek için kendimi hazırlıyorum, ama fırsatım olmuyor.

Yüzündeki sert ve kararlı ifadeyi sadece bir saniye sürebildim, sonra hızla bana doğru yürüdü, elimden kavanozu kapı ve kenara koydu. Hareket edemedim ya da ona ne halt ettiğini sormadan, iki eliyle yüzümü kavradı, bana doğru atıldı ve dudakları benim dudaklarıma değdi.

Öpücüğün kendisi ve gücü beni o kadar şaşırttı ki, bir an için olduğum yerde donakaldım.

Ondan bunu hiç beklemiyordum. Beni istediğini veya arzuladığını hiç düşünmemiştim. Ve yine de, işte burada, elleri yüzüme bastırılmış,

ince, yumuşak vücuğu bana doğru eğiliyor, dudakları dudaklarıma o kadar şiddetle bastırıyor ki, sanki o da benim ona duyduğum kadar bana açmış gibi hissediyorum.

Şoktan onu itemiyorum. Zihnimden önce bedenim tepki veriyor ve bedenim onun bedenine çaresizce ihtiyaç duyuyor. Aramızdaki bağ alevleniyor, bağlantı ateşleniyor ve düşünmeden kollarımı ona doladığımda kalbimin üzerinde titreyen izi neredeyse hissedebiliyorum. Bu içgüdüsel, ilkel bir duygu, her şey o kadar hızlı oldu ki mantığımla açıklayamıyorum.

Küçük dili dudaklarımı okşarken, ağzını benimkine açarak beni daha derin öperken, tek düşünebildiğim şey *evet, evet, evet*.

Ona olan ihtiyacım çok büyük. Daha önce hiç bu kadar sert olduğumu, vücudumun hiç bu kadar acıdığını hatırlamıyorum. Titreyen arzu beni o kadar tamamen ele geçiriyor ki, acı kayboluyor, yaralarım unutuluyor, ona olan şehvetimin ateşinde her şey yok oluyor.

Benim

eşim.

Benim.

Scarlett'in elleri yüzümün yanlarına doğru hareket ederken, parmak uçları başımın yanlarındaki kısa saçları okşarken, bu düşünce kafamda yankılanıyor ve bunu yapmamam gerektiğini unutuyorum. Neden burada olduğumu, neden burada olduğumuzu, evrenin benim için seçtiğı kadının kollarımda olduğunu, sıcak, kırılgan ve gerçek olduğunu dışında her şeyi unutuyorum.

Hepsini unutuyorum ve onu asla bırakmayacakmışım gibi öpüyorum.

Scarlett

AKOS beni kollarına aldığımda, o öğleden sonra onun gezegenine ve halkına ne olduğunu anlattığı sırada koluna dokunduğumda hissettiğim aynı bağı aramızda hissediyorum.

Ancak bu sefer çok daha ani, çok daha yoğun hissediyorum, çünkü onu öpüyorum ve o da beni öpüyor, ve bu düşündüğümünden çok daha fazla.

Hiçbir şey hissetmeyi beklemiyordum. Buraya geldim çünkü kaçacak net bir yol olmadığından, bu tek mantıklı adım, hem onu hem de beni kurtarmanın tek yolu gibi görünüyordu.

Bunu *isteyeceğimi*, onun güçlü, kaslı kolları beni sararak kendine çektiğinde, sert dudakları benim dudaklarımın altında açıldığında ve dili dudaklarımın arasına kayarak onu ilk kez tattığımda hissettiğim ani, ezici arzu selini beklemiyordum.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir öpücüğe benzemiyor. Onun güçlü olduğunu biliyordum, ama ona bu kadar yakinken, kollarında, Akos'un vücudunun saf gücü inanılmaz. Onunla çevrili, sarılmış hissediyorum ve öpücüğü derinleştirirken, onu içime çekerek, ormanın veya bahçenin ortasında gibi yeşil şeylerin kokusunu alıyorum.

Her şey yok oluyor — kafes, sıcaklık, dışarıdaki kum, bu yerde her zaman kalan kan kokusu. Tüm dünya ikimize ve vücudumu dolduran, daha önce hiç hissetmediğim ani ve yoğun bir ihtiyaçla daralıyor.

Birini bu kadar istemenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

Eğer bu bağsa, bu delilik, diye düşünüyorum bulanık bir şekilde, Akos'un eli saçlarımda dolarken, kafamın arkasını avuçlayarak ağzımı yalarken.

Diğer eli belimden aşağı kayıyor, kalçamın üzerinden kıcıma doğru kayıyor. Orada beni sıkarken, inlemesi dudaklarıma titreşiyor, o kadar derin ve arzuyla dolu bir ses ki, sanki acı çekiyormuş gibi geliyor.

Beni kendine daha sıkı çekiyor, eli hala popomu sıkıyor ve ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum, karnıma bastırduğu penisi demir gibi. Neredeyse çıplakız, o hala peştamalını giyiyor, ben ise elbise sayılabilecek tül gibi bir örtü giyiyorum, bizi ayıran neredeyse hiçbir şey yok. Peştamalı

kenara itilmiş, penisi daha da sertleşiyor ve o tekrar inliyor, tüm vücudu arzuyla gerginleşiyor.

Hiç kimseye bu kadar aç, bu kadar çaresizce daha fazlasını istemedim. Yaraları yüzünden omuzlarına veya sırtına dokunamıyorum, bu yüzden ellerimi göğsüne indiriyorum, tırnaklarım çıkıntılı kasların dalgalarını çiziyor, düz ve sert karnına kadar iniyor, sonra daha da aşağıya. Durduramıyorum. Onu hissetmek, elimi onun etrafına doladığımda nasıl olacağını bilmek istiyorum. Tepkisini hissetmek ve tekrar inlemesini duymak istiyorum.

Damarlarımda dolaşan vahşi arzunun etkisiyle, eğilip onun peştamalı tamamen kenara itiyorum ve elimle onun zonklayan kalın penisini kavriyorum.

Akos ağzıma karşı homurdanıyor, kalçaları elime doğru itiyor ve ben şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. O çok büyük, sandığımdan bile daha büyük ve penisi kalın çıkıntılarla çevrili, elimi onun üzerinde yukarı aşağı gezdirirken, şişmiş ucuna kadar tüm uzunluğu boyunca elime karşı nabız gibi atıyor.

Başparmağımı onun pürüzsüz başının üzerinde gezdirip, oradaki kaygan ıslaklığı topluyorum ve taç kısmının kenarlarında küçük düğümler hissediyorum. Elimi üzerinde gezdirirken onlar da dokunuşumla titriyor ve ben hafifçe inliyorum.

Ama elimi tekrar gövdesine kaydırmaya başladığımda, Akos homurdanır ve kendini uzaklaştırır, iki adım geri atarak peştamalı yerine çeker, ama bu pek işe yaramaz.

Bana öfkeyle bakar, göğsü sert nefes alıp verirken inip kalkar. Vücudunun her santimi gergindir, omuzları yuvarlaklaşmış ve yumrukları sıkılmıştır.

"Ne *halt* ettiğini sanıyorsun?" diye homurdanır. Şu anda bile, sesinin arzu ile dolu olduğunu duyabiliyorum, bana bakarken tüm vücudu arzu ile titriyor.

Cevap vermek için bir an bekliyorum. Beklenmedik bir heyecanla sersemlemişim, hiç beklemediğim bir duyguya kapılmışım ve onun ani geri adım atması beni gerçeğe döndürmüş olsa da, başım hala dönüyor.

"Her gün senin incinmeni görmeye dayanamıyorum," diye söylüyorum, nihayet tekrar konuşabildiğimde, sesim nefes nefese ve kısık. "Sadece bunun durmasını istiyorum, Akos. Eğer bu onu durduracaksa, yapacağım. Lütfen. Onların sana tekrar öyle incitmelerini izleyemem."

Gözleri önce genişledi, sonra daraldı, çenesi sıkıldı ve altın çerçeveli yeşil irisleri benimkilere sabitlendi. Günlerdir ilk kez bana baktı

bu kadar uzun süre bana baktığı, yüzünü çevirmediği ilk zamandı.

Ama içimden bir ses bunun uzun sürmeyeceğini söylüyor.

"Sadece kendimi acıdan kurtarmak için sana bunu yapmayacağım," diyor bana sert bir sesle.

Söyleyiş şekli, sesindeki kesin reddetme, göğsümü sıkıştırıyor. Neden benimle seks yapmamakta bu kadar ısrarcı olduğunu anlayamıyorum. Bana saldırmadığı, onuru bana zorla sahip olmaya izin vermediği için minnettarım. Ama şimdi ona geldim ve onun beni istediği kadar benim de onu istediğim açık.

Öyleyse neden benimle yatıp dayakları kesmiyor? Onun için gerçekten bu kadar istenmeyen biri miyim?

Belki de bana böyle tepki vermesine neden olan sadece yoksunluktur, gerçek bir arzu değil. Belki de insan bir kadın istemiyor, ama *herhangi* bir kadının kendisine yaslanmasının verdiği his, vücudunun tepki vermesine yetiyordu.

Ama buna pek inanamıyorum. Öpücüğünde, yıllardır zevkten mahrum kalmanın çok ötesinde bir ihtiyaç ve arzu hissettim. Aramızdaki bağı hissettim ve bu daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Vücudunun benimkine yapışması, ağzıma inlemesi, beni tutuşu... Bunların hiçbirisi sadece hızlı bir tatmin isteyen bir erkeğin davranışları değildi. Bu, arzuyla çıldırmış bir erkeğin davranışlarıydı.

Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Kimse daha önce benim yüzümden çıldırmamıştı.

Bu sarhoş edici, neredeyse neden burada olduğumuzu unutmama yetecek kadar. Ama unutmadım, *unutmam* ve onun onurlu davranmaya çalıştığını biliyorum. Beni zorla almayı reddettiğini, Basta'nın istediği şeyi yapıp beni hamile bırakma riskini almak istemediğini anlıyorum. Ama bunun bir yolu var ve onun onuruna saygı duysam da, ona kızgın olmamak elde değil.

Bu öfke, hayal kırıklığına uğramış arzumla karışıyor, bir sel gibi yükseliyor ve adım atarken ellerim yumruk oluyor. Başından beri soğuk ve mesafeli, herkese ve her şeye öfkeli ve ben mantıklı olmaya çalıştım.

O bana bu sorunu çözmemde yardım etmiyor, ben de kendi başıma çözmeye çalıştım, ama o hala denemeyi reddediyor.

Vazgeçmekten başka hiçbir şey yapmayı reddediyor.

"Benim için her gün kırbaçlanmaya katlanıyorsun," diye bağıriyorum, ona tüm gücümle bakarak. "Ama benim sana yardım etmeme izin vermiyorsun?"

Kaçış planı yapmıyorsun, bir plan yapmaya çalışmıyorsun ve şimdi de benimle sevişmeme izin vermiyorsun! Bizim için bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum Akos, ama sen tek istediğin dayak yiyip sonra da pes etmek! Acıya alışkın olduğumu biliyorum, ama ikimizin de *yaşamayı* istiyorum."

Hayal kırıklığıma uğrayarak, yüzü yine kapanıyor, ifadesi soğuklaşıyor. Neredeyse fiziksel olarak içine kapanıp, benden uzaklaşırken kapandığını, hatta uyarılmasının azaldığını görebiliyorum.

"Seçimlerim bana aittir," diyor soğuk bir sesle. "Seni sahiplenmeyeceğim ve bu, Basta'nın beni ölümüne kadar her gün kırbaçlaması anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Benden tamamen uzaklaşıyor, diğer odaya doğru yürüyerek karşı tarafa geçiyor ve bu beni daha önce hiç olmadığı kadar yıkıyor. Reddedilme hissi tam anlamıyla tam: yardımımın reddedilmesi, kaçma umudumun reddedilmesi, benim için yaptıklarını herhangi bir şekilde geri ödemek için yaptığım girişimlerin reddedilmesi.

Beni reddederse bu kadar acı vereceğini beklemiyordum ve neden böyle olduğunu tam olarak bilmiyorum. Neden kalbim parçalanıyor gibi hissediyorum bilmiyorum, ama göğsüm o kadar acı verici bir şekilde sıkışıyor ki nefesim kesiliyor, bir an için tüm havam çekilmiş gibi hissediyorum.

Ben de odadan çıkıyorum, ona bakmadan yatağa gidiyorum. Yenilmiş ve umutsuz hissediyorum, son çaresiz çabam da suya düştü.

Ağlamaya başladığımda Akos kıpırdamıyor ve bana bakmıyor. Ona sırtımı dönerek yatağa uzanıyorum, gözyaşlarım hızla akarken kendimi bir top gibi kıvrılıyorum.

Burada öleceğim. İkimiz de öleceğiz ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

Duygularım beni boğuyor ve kendimi tamamen kaybederek hıçkırıklara boğuluyorum.

Akos

Scarlett'in öpücüğüne verdiğim tepkiyi ^{hala} hissedebiliyorum, vücudumda zonklayan, damarlarımda ikinci bir kalp atışı gibi nabız gibi atan sıcaklık ve ihtiyaç.

Ama orada öfke, umutsuzluk ve hayal kırıklığı da var.

Ne hissettiğimi ya da ne yapmam gerektiğini artık bilmiyorum. Sırtım merhem sayesinde neredeyse tamamen iyileşti, ama göğsüm duygularla dolu, hepsi beni boğuyor, içten içe öldürüyor. O kadar uzun süre hiçbir şey hissetmeden yaşadım ki, artık *nasıl* hissedeceğimi bilmiyorum. Kim olmam gerektiğini bilmiyorum, çünkü eskiden olduğum adam çok uzun zaman önce öldü. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Koruyamadığım bir eş verildi bana... tek bir şekilde hariç. Onun bedenini almayı reddedebilir ve Basta'nın istediği şekilde ona kötü davranabilirim. Cezayı kendim üstlenebilirim. Ve bugün yaptığı baştan çıkarma girişimini beni kurtarmak için bir yol olarak gördüğünü bilsem de, bu beni bedenime verilebilecek herhangi bir cezadan daha kötü bir şekilde mahveder.

Bence ona bunu anlamasını sağlamalısın. Reddinin onunla hiçbir ilgisi olmadığını anlamasını sağlamalısın. Senin gözünde her açıdan mükemmel olduğunu.

Bu küçük, kırılgan Terran kadını görüldüğünden çok daha güçlü. Onun tatlılığı ve iyimserliği bana yeniden umut vermek istiyor. Ama buradan kaçış olmadığını anladığımda, uzun zaman önce bu duygudan vazgeçtim. Umuda tutunmamak, burada hayatta kalmayı kolaylaştırdı, sadece bunun olduğunu ve başka bir olasılık olmadığını bildiğimde her günü atlatmayı kolaylaştırdı.

Hücre parmaklıklarına yaslanarak, tavandaki küçük açıklıktan yıldızlı gökyüzüne bakıyorum ve kendime bir an için kardeşlerimi düşünme izni veriyorum, ki bunu sık sık yapmıyorum. Onların ölmüş olabileceğini ve hayatta olsalar bile benim için sonsuza kadar kaybolduklarını bilmek çok acı verici.

Ama bir an için, kalbim bedenim kadar acı çekerken, kendime geçmişî düşünme izni verdim.

Zivon'u, geçmişimizi, küçük taş evimizi çevreleyen ormanları ve dışarıdaki çukuru, orada ateş yakıp et pişirdiğimizi

, şakalaşıp güldüğümüz çukuru düşünüyorum. Onlara küçükken takımyıldızları öğrettiğimi, sadece yıldızları kullanarak ormanda yol bulmayı öğrettiğimi, onlara kaç tane gezegen olduğunu, kaç tane farklı dünya olduğunu anlattığımı ve bir gün daha fazlasını ziyaret etmeyi hayal ettiğimi düşünüyorum.

Bunu başardım, ama umduğum gibi değil, diye alaycı bir şekilde düşünüyorum.

Küçükken anne babamızı kaybettiğimizi hatırladıkça kalbim sıkışıyor. En büyük çocuk olarak Nyx ve Rok'u iyi insanlar, güçlü ve cesur, savaşçı ve avcı, nazik ve onurlu, aynı zamanda savaşta da acımasız olmaları için yetiştirmeye çalıştım.

Onlara her şeyde dengenin önemini öğrettiğimi hatırlıyorum: yemek için öldürmek ama sadece ihtiyaçları kadarını almak, onurlu savaşçılar olmak ama halkımızı savunurken acımasız olmak ve çevremizdeki dünyayla uyum içinde yaşamak.

Kim olduğunuzla gurur duyun, ama yine de başkalarına karşı alçakgönüllü olun. Sevdiklerinizi koruyun, ama gereksiz yere asla öldürmeyin. Sizi besleyen dünyaya saygı gösterin.

Babamız ve annemiz hayatta olsalardı, bizimle gurur duyacaklarına inanmak istedim. Ve kardeşlerimin benimle gurur duymalarını istedim; onları yetiştirmemle, onlara öğrettiklerimle ve benim kim olduğumla gurur duymalarını istedim. Ama uzun zamandır ilk kez, gökyüzüne bakıp beni onlardan ayıran mesafenin ne kadar olduğunu düşünürken, onların benimle gurur duymayacaklarını kabul ediyorum.

Olduğum kişiden gurur duymazlardı.

Yapmam gerekeni yapıp gladyatör olduğum için değil, arenada Basta için savaştığım için değil... umudumu kaybettiğim için.

Ölmeye izin vermemiş olabilirim, ama yine de vazgeçtim. Beni öldürecek başka bir şey bekliyorum.

Scarlett'in hıçkırıkları odanın diğer ucundan bana ulaşıyor ve bu ses kalbimi sızlatıyor, ilk gece hissettiğim aynı acıyla dolduruyor. Ancak şimdi, aradan çok zaman geçtiği için, bu acı yüz kat daha fazla.

O benim eşim, bunu inkar edemem ve onu teselli etmek istiyorum. En azından bunu yapmak istiyorum.

Sonunda, bu hücrede geçirdiğimiz ilk geceden beri yapmak istediğim şeyi yapmama izin veriyorum. Odanın karşısındaki yatağa geçiyorum, üzerine çıkıp yanına uzanıyorum.

Elimi uzatıp, karanlıkta yatarken kollarımı ona doladım ve onu nazikçe kendime doğru çektim. İlk başta gerildi, hala hıçkırarak

yumuşak bir şekilde hıçkırarak, ama ben onu bırakmıyorum. Sadece onu tutuyorum, kıpırdamadan ve hiçbir şey talep etmeden, neredeyse sessizlik içinde yan yana uzanırken onun kokusunu içime çekiyorum.

Hala, arenaya çıkmadan önce kullandıkları parfümlü sabunun kokusunu saçlarında hafifçe alabiliyorum, ama yeterince zaman geçtiği için artık çoğunlukla hücrede bırakılan sade pudra sabununun kokusu ve kendi sıcak, tatlı kokusu, cildinin doğal misk kokusu geliyor.

Bu beni tahrik ediyor, ama ona sarılırken sertleşmek istemediğim için buna karşı koyuyorum. Onu korkutmak ya da bu nedenle ona katıldığımı düşünmesini istemiyorum, onu rahatlatmak istiyorum. Bu konudaki tutumum değişmedi.

Ama onun artık tek başına acı çekmesine izin veremem.

Çok uzun bir süre geçtikten sonra, Scarlett kollarımda biraz rahatlamaya başlıyor, hıçkırıkları yavaşça kesilirken vücuduma yaslanıyor. Kollarımda, hayal edebileceğim en mükemmel şekilde bana yaslanan narin vücudunun hissi, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güzel. Sanki benim için yaratılmış gibi, sadece böyle, yatakta onu iffetle tutarken bile.

Başka bir şeyin nasıl hissettireceğini, başka şekillerde ne kadar uyumlu olabileceğimizi düşünmeye kendimi izin veremem. Bugün neredeyse kontrolümü kaybediyordum ve bunun tekrar olmasına izin veremem. Ama aynı zamanda bu yataktan kalkmaktansa ya da onu bırakmaktansa ölmeyi tercih ederim gibi hissediyorum.

Onu hala nazıkçe kollarımda sallarken, dudaklarım kulağına yakın bir şekilde sessizce konuşuyorum. "Bugün benim için yapmaya çalıştığın şey için minnettarım, Scarlett. Ama Basta'nın taleplerine boyun eğemem."

Hiçbir şey söylemedi, ama kollarımdan kurtulmaya da çalışmadı.

"Eş bağı benim halkım için kutsaldır," diye devam ettim, sesim hala çok alçaktı. "Bu şekilde suistimal edilmemeli, zorlanmamalı ve başkalarının bedenlerini ticareti yapan bir efendi için daha fazla köle yaratmak için kullanılmamalı. Basta istediği için seni alarak bağımızı bozamam."

Buna tepki verdiğini hissediyorum, başını bana doğru biraz çevirirken vücudu kollarımda hafifçe hareket ediyor. Ama karanlıkta yüzündeki ifadeyi zar zor seçebiliyorum ve ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyorum.

"Sana yardım etmek için elimden geleni yapmaya devam edeceğim," diye fısıldıyorum ona. "Kaçmamız için bir yol bulmaya çalışacağım."

"Umutsuz olduğunu söylemiştin," diye mırıldanıyor. "İmkansız olduğunu. Kaderimizi kabullenmemiz gerektiğini."

Yavaşça nefes verip dudaklarımı saçlarına bastırdım.

"Belki de umutsuz olan durum değildi," diye itiraf ettim. "Belki de umutsuz olan bendim. Ama düşünmek için zamanım oldu ve umudu bırakmanın hayatı bırakmak anlamına geldiğini biliyorum. Uzun zamandır bunu yaptım, ama artık yapmayacağım. Eğer bir şans varsa, onu bulacağız ve değerlendireceğiz."

Konuşmamı bitirdiğimde Scarlett kollarımda dönerek bana doğru yüzünü çevirdi ve beni şaşırttı. Elini uzattı, mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzüme nazikçe dokundu, bir zamanlar Zivon ormanlarından akan nehirler kadar güzeldi.

"Senin kadar cesur birini tanımadım," diye fısıldadı. "Senin yaşadıklarını ve bunlardan sağ çıkmayı başaran birini tanımadım."

Ve sonra, kalbim göğsümde çarparak ona bakarken, eğilip beni nazikçe öper.

Bu, öncekinden farklı bir öpücük. Önceki öpücük, dudakların şiddetli bir çarpışması, arzu ve ihtiyaç aramızda yükseldiğinde bizi çılgına çeviren, başka bir tür çaresizliğe dönüşen çaresiz bir son girişimdi. O öpücük, Scarlett'in beni kurtarma girişimiydi ve sanırım o da benim kadar, öpücüğün ateşlediği tutku karşısında şaşırmıştı.

Ama bu öpücük?

Bu öpücük *gerçek* gibi geliyor.

Beni bedenini sunarak kurtarmaya çalışmak değil, minnettarlığın öpücüğü, teşekkür öpücüğü, aramızdaki bağı kabul eden bir öpücük. Benim tüm çabalarıma rağmen aramızda büyüyen duygular.

Öpücüğün birkaç saniye devam etmesine izin verdim, dudaklarının yumuşak baskısından, vücudunun benimkine doğru kıvrılmasından, elbisesinin ince kumaşının çıplak tenime sürtünmesinden bir anlık zevk almaya izin verdim. Bu his o kadar yoğundu ki, beni neredeyse alt üst etti, penisimin şişip sertleşmesine neden oldu.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde, geri çekildim ve dudaklarımızın temasını bozdum. Bir gün için kendimi yeterince zorlamıştım ve Basta'nın talepleriyle bağımızın manipüle edilmesine izin vermeyeceğimi söylerken ciddiydim.

Ama yine de yataktan ya da ondan ayrılmıyorum. Onu kollarımda tutuyorum, çenemi başının üstüne koyup onu kendime yakınlaştırıyorum.

Bu gece için bu kadarı yeter, diye düşünüyorum.

Çok uzun zamandır kimseyi kucaklamamıştım ya da kucaklanmamıştım, ve hiçbirisi böyle olmamıştı. Asla eşim, kaderimin bana verdiği kadın. Bunun olacağını hiç bilmiyordum

bunu yaşayacağımı bilmiyordum ve başka bir şey olmazsa, onu sahiplenemedenden
ölürsem, en azından bu geceyi yaşamış olacağım.

O uykuya daldıktan sonra bile yataktan kalkmıyorum. Onun yanında
kalıyorum, onu göğsüme yaslayarak.

Scarlett

BİR KEZ olsun, gökyüzü aydınlanmaya başlarken, şafak tavandaki küçük açıklıktan sızarken uyanıyorum. Akos'un kollarında kıpırdanarak, bulanık gözlerle gözlerimi kırıyorum. İlk başta, onun hala beni kucakladığını, kollarını bana doladığını ve göğsüne yasladığını ve hala uyduğunu görünce şaşıyorum. Kalacağını beklemiyordum.

Dün gece olanların gerçek olduğuna inanmaya neredeyse korkuyorum. Sadece onu baştan çıkarmaya çalışırken banyoda yaşanan şiddetli öpücük değil, ondan sonra olan her şey. Bana söylediği şeyler ve beni tutuş şekli.

Bu, daha önce hiç görmediğim bir Akos'tu, nazik ve neredeyse umut dolu biriydi ve ben buna tutunmak istiyorum. Uyandığında da böyle olacağına, bir şekilde birlikte çalışarak bundan kurtulabileceğimize inanmak istiyorum.

Kaslı kolları hala beni sarmış olması, bunun daha gerçekçi hissettiriyor, gerçekten yaşandığını pekiştiriyor. Bunların hepsini hayal etmedim. Aslında, dün gece ilk kez hiç rüya görmedim. Kaçırıldığımdan beri beni rahatsız eden kabuslar görünmedi.

Onun kucağına geri yaslanıyorum, vücudunun sıcaklığını ve kollarının beni sardığı hissi bana güven veriyor. Belimin alt kısmına baskı yapan sert penisini hissedebiliyorum, ama bu beni korkutmuyor ya da telaşlandırmıyor. Onunla böyle yatmak bana doğal geliyor ve bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum, bunun mümkün olmadığını bilsem de.

O bana karşı biraz yumuşayıp bana uzanana kadar ne kadar yalnız hissettiğimi fark etmemiştim.

Bunca zaman, başka biriyle aynı hücreyi paylaşmama rağmen kendimi yalnız hissettim. O bana karşı tamamen kapandığında, nasıl hissetmemeliydim ki?

Ama ilk kez, sanki aynı takımda, birlikte çalışıyormuşuz gibi hissediyorum. İlk kez gerçek bir umut hissediyorum.

Akos uyanırken biraz kıpırdanıyor, ama beni bırakmak için hareket etmiyor. Ona doğru döndüğümde, penisi kalçama değiyor, ama ikimiz de

Hepimiz bunu kabul ediyoruz. Onu korkutacak veya tekrar kendini kapatmasına neden olacak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ve dün gece söylediği şeyi anlıyorum, eş bağı onun için kutsal bir şey. Dün yaptığım gibi tekrar ona atılmayacağım, ama kollarında yatmaktan ve vücudunun sağlamlığını hissetmekten zevk alıyorum.

"Günaydın," diyor yumuşak bir sesle, sesi hala uykudan dolayı boğuk. Şafak vakti ışığında, altın çerçeveli yeşil gözleri her zamankinden daha parlak ve çarpıcı bir güzelliğe sahip görünüyor.

"Günaydın." Elimi uzatıp yüzüne dokunmak istiyorum, ama gün ışığında bu çok fazla, çok samimi bir hareket gibi geliyor. Bunun yerine aklımdaki soruyu soruyorum. "Dün gece söylediklerinde ciddi miydin? Kaçmakla ilgili?"

Akos yavaşça başını sallar.

"Evet," diyor, ama sesinde tereddüt duyuyorum. "Scarlett, denemekle başarılı olacağımız anlamına gelmez. Buraya ilk geldiğimde kaçmaya çalıştım, ama bu yerin ne kadar iyi korunduğunu çabucak anladım. Basta, kalması gereken kimsenin gitmesini, dışarıda kalması gereken kimsenin girmesini istemiyor. Bu tesiste çok değerli köleleri ve hazineleri var ve çok iyi korunuyor."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ama denemeliyiz. Burada oturup beklemekten daha iyidir."

"Katılıyorum." Acı bir gülümsemeyle. "Bir süre bu gerçeği gözden kaçırmıştım, ama cesur bir Terran kadını bana hatırlattı."

Bana bakışından dolayı karnımda kelekler uçarken, biraz gülümsemeden edemiyorum. Yüzündeki ifade sadece saygı değil, neredeyse hayranlık gibi bir şey.

Muhafızlar bize yemek getirip Akos'u cezalandırmaya gelmeden önce biraz daha zamanımız olması için erken uyandık, bu yüzden hızla yataktan kalktık. Akos'un beni bırakmak istemediğini neredeyse hissedebiliyorum ve ben de aynı şekilde hissediyorum. Sanki bütün gece içinde bulunduğumuz küçük baloncuğu patlatıp, korkunç koşullarımızın fırtınasında sığınak haline gelen yerden çıkıyormuşuz gibi hissediyorum.

Odaklan, Scarlett, diye kendime hatırlatıyorum.

Dün gece olanlar ve Akos ile aramızda olanlar hakkında düşüncelere dalıp gidebilirdim, ama bu zamanı boşa harcayamayız. O kaçmaya çalışmayı kabul etti, bu yüzden harekete geçip kaçmanın bir yolunu bulmalıyız.

"Önce hücreyi incelemeliyiz," diyor Akos sessiz bir sesle. "Hapishanemizde herhangi bir zayıflık varsa, önce onu kullanmaya çalışmalıyız."

Hücreyi dikkatlice incelemeye başlarken, sessizce konuşuyoruz. İlk kez Akos'un bana açılmaya istekli olduğunu hissediyorum ve onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, az da olsa.

"Yani senin gezegenin böyle değildi?" diye soruyorum, bir duvar boyunca ilerlerken. "Çöl değildi?"

"Hayır." Bana bir bakış attı. "Teneca'da büyük şehirlerin arasında bazı ormanlar var, ama Zivon'dakiler kadar gür olduklarını sanmıyorum. Benim gezegenim çoğunlukla ormandan oluşuyordu. Mümkün olduğunca bozulmamış bırakmaya çalıştık, sadece barınak ve yiyecek için ihtiyacımız olanı aldık." Bir süre durdu. "Terra nasıl bir yer? Çöl mü?"

Buna gülerek, sesimin duyulmaması için ağzımı kapatıyorum. "Terra, yani Dünya, *her şeye* sahiptir. Birçok farklı ülkeden oluşur, hepsinin farklı isimleri, yasaları ve insanları vardır ve bu ülkeler çok farklı coğrafyalara sahiptir. Benim geldiğim ülkede çöller, dağlar, ormanlar, her şey var." Kaşlarımı çatıttım. "Ancak insanlar ona her zaman iyi bakmazlar. Muhtemelen sizin halkınızdan çok şey öğrenebilirler." Durup ona baktım. "Zivon'da ne yapıyordun?"

Omuzlarını silkiyor. "Savaşçı ve avcı olarak eğitildim. Ama aynı zamanda toprağımıza da baktım, pazarda eşya sattım, kendimi ve kardeşlerimi besleyip giydirecek kadar para kazandım. Hepimiz bir bütün olarak çalışıyor, birbirimize bakıyorduk. İhtiyacı olan bir şey varsa, kimse yoksun kalmazdı."

"Güzel bir yaşam tarzı."

"Öyle," diye onaylar Akos. "Peki ya sen? Ne yaptın? Ve nasıl buraya geldin?"

"Kaçırıldım," diyorum yumuşak bir sesle, alt dudağımı ısırarak. "Bir gece eve yürüyordum ve bir kafeye uğrayıp sandviç ve kabarcık çayı alıp eve götürmek istedim. O gece orada yeni bir çalışan vardı ve çok tuhaf davranıyordu. Bir sürü soruyla dikkatimi dağıttı ve rahatsız olup ayrılmak istediğimde, bir grup zayıf, tuhaf görünümlü insan tarafından engellendim. Şimdi onların uzaylı olduklarını biliyorum. Beni bir tür uyuşturucu ile bayılttılar ve uyandığımda kendimi bir uzay gemisinde buldum." Bu anıyı hatırlayınca midemde yükselen mide bulantısını bastırmaya çalışarak bir ara verdim. "Ondan önce uzaylıların gerçek olduğunu ya da üzerinde bilinçli yaşamın, bütün kültürlerin ve toplumların olduğu başka gezegenler olduğunu bilmiyordum. Bunların hiçbirini bilmiyordum."

Akos başını eğdi. “Bu konularda Terra'nın oldukça geri kaldığını düşünüyoruz. O kadar uzun süredir izolasyonist bir politika izliyorlar ki, kâr elde edilebilecek alanlar dışında evrenin çoğu onlardan vazgeçti.”

"Her neyse, kaçırılmadan önce bir hayvan barınağında çalışıyordum," diyorum ona, hücre kapısının kilidini kurcalamaya başlarken. "Kafesleri temizler, köpekleri yürüyüşe çıkarır ve kedilerle oynardım."

Akos kaşlarını çatarak durur ve bana döner. "Hayvan barınağı mı? O nedir? Neden hayvanları kafeste tutarsın?"

"Bu..." Nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyorum. "Dünya'da, evcil hayvan olarak beslediğimiz hayvan türleri var. Kediler dediğimiz küçük evcil kedigiller ve köpekler dediğimiz, her boyutta olan köpekgiller var. Bazen insanlar artık onları istemediğine karar verir, ya da onları besleyemez, ya da bebekleri olur ve bebeklerle ne yapacaklarını bilemezler, bu yüzden onları barınağa getirirler. Ya da sadece bırakılan ve sokak hayvanı haline gelen evcil hayvanlar vardır. Barınak, onlara bir yuva bulan birisi çıkana kadar onları barındırır, ya da..." Durup, geri kalanını nasıl açıklayacağımı düşünürüm.

"Başka ne var?"

"Bazen hasta ya da çok yaşlı oldukları için kimse onları istemez. İnsanlar yavru hayvanları sever, onlar daha sevimlidir. Bu yüzden bazen barınaklar hepsini hayatta tutamaz. Ama benimki öyle yapmazdı," diyorum aceleyle. "Onlara ev bulunana kadar hep onları barındırırlardı."

Akos'un yüzündeki ifade o kadar şaşkın ki beni ürküttü. "Onları kafeste mi tutuyorsunuz? Ne kadar süreyle?"

"Biri onları evlat edinene, eve götürene kadar. Zivon'da böyle bir şey yok muydu?"

"Hayır." Başını sallar. "Dediğim gibi, halkım doğa ile uyum içinde yaşamaya çalışır. Buna hayvanlar da dahildir. Zivon'daki çoğu hayvan vahşi bırakılırdı, ancak evcilleştirilmiş bazı yaratıklar da vardı, sizin deyiminizle evcil hayvanlar. Ama onlara her zaman çok iyi bakılırdı. Asla 'başıboş' hayvanlar olmazdı. Her zaman birileri evcilleştirilmiş hayvanlara bakar. Hiçbir canlıyı kendi başına bırakmazdık. Bu, inandığımız her şeye aykırı olurdu."

Sözlerini mutlak bir kesinlikle söylüyor ve konuşurken tavırlarında gurur, onur ve koruyuculuk parıldıyor. Bunu benimle olan ilişkisinde zaten görmüştüm, ama bunun hayvanlara da uzanması, her canlıya değer vermesi hoşuma gidiyor.

Bu, Akos'un daha önce bilmediğim bir yanı, bana açığa çıkan tarihinin yeni bir parçası ve bu, ona her zamankinden daha yakın hissetmemi sağlıyor.

Bir an için, aramızdaki boşluk olasılıklarla dolmuş gibi göründüğünde, birimizin diğerini tekrar öpebileceğini düşünüyorum. Harekete geçmesi gereken kişinin ben olmam gerektiğini düşünürken, aniden koridorda ayak sesleri yankılanıyor ve düşüncelerimi önümdeki muhteşem Zivonian savaşçısından uzaklaştırıyor.

İkimiz de irkilir, kapıya doğru döneriz.

Ne olacağını biliyorum ve boğazım düğümleniyor, koridorda köşeyi dönen ve hücremize doğru gelen büyük bir grup muhafız izliyoruz.

Akos'un saldırısından bu yana, hücreye yemek getirmek için gelen muhafızların sayısı iki katına çıktı ve birçoğu kapıda nöbet tutarken, diğerleri içeri girip Akos'u yakalıyor, onu parmaklıklara doğru sürükleyerek kelepçeliyor ve kırbaçlıyorlar.

"Hadi, acele et," der kırbaç sallayan gardiyan, elindeki deri parçayı keskin bir çatırtı sesiyle çırparak. "Basta'nın verdiği merhem işe yaramış gibi görünüyor, bu yüzden ona acının ne olduğunu hatırlatmalıyız."

Akos'un benimle sevişmeyi reddetmesi konusunda bizimle alay etmeyi bıraktılar. Bu noktada, onun emirlere uymayacağını kabul etmiş görünüyorlar. Ama ona ceza vermekten de hiç vazgeçmiyorlar.

Onu dizlerinin üzerine çöktürüp parmaklıklara zincirlediklerinde ellerimle ağzımı kapatıyorum. Akos ses çıkarmıyor, ama ilk kırbaç vuruşu geldiğinde, her zamanki gibi dişlerini sıkıp yüzünü kapatarak başka yere bakmak yerine bana bakıyor. Her zamanki sessizliğiyle kırbaçlanmaya katlanırken, güzel altın ve yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor, dudakları o kadar sıkı kapanmış ki, elleri parmaklıklara tutunurken beyazlaşmaya başlıyor.

Bu sefer beni dışlamıyor. Beni içeri alıyor, yüzündeki duyguları, Basta'yı alt etme kararlılığını, pes etmemeyi görmeme izin veriyor.

Ama bunu benim için katlandığını bilmek, benim dayanabileceğimden fazla. Dün olanlardan sonra değil. Paylaştıklarımızdan sonra değil. Uyandığımızda sırtı ve omuzlarının derisi sağlam ve lekesizdi, Basta'nın merhemiyle bir gecede neredeyse tamamen iyileşmişti. Ama şimdi kırbaç sallayan gardiyan, Akos'un vücudunda yeni yaralar açıyor ve her biri kalbime bir mızrak gibi saplanıyor.

Bu bağı tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama gerçek olduğuna inanıyorum. Ve onlara ona bunu yapmaya devam etmelerine izin veremem.

"Durun!" diye bağıyorum, ellerimi uzatarak parmaklıklara doğru koşuyorum. "Lütfen, lütfen, durdurun!"

"Kapa çeneni, kız," diye bağıyor muhafızlardan biri, ama ben susmuyorum. Onları durdurmanın bir yolunu bulmalıyım. Aksi takdirde, sonunda Akos ölecek. O bile buna sonsuza kadar dayanamaz.

"Basta onun benimle çiftleşmesini istiyor, değil mi?" Nefes nefese, sözler ağzımdan dökülürken, bana inanmalarını sağlamak için çaresizce yalvarıyorum. "O... dün denedi. Ama bu dayaklardan, bu cezalardan dolayı çok zayıf. Yapamadı..."

Etkili olması için bir an durdum, gözyaşlarım yüzümden akarken, sesimdeki titremeyi Akos'un benimle çiftleşmeye çalışmasının ne kadar korkunç olduğu için sandıklarını umuyordum, onun tekrar kırbaçlanmasını izlemekten ne kadar dehşete düştüğüm için değil.

Kırbaçlı gardiyan durur ve bana şüpheyile bakar. "Ayağa kalkamadı mı?"

Sesinde alaycı bir ton var, ama ben bunu görmezden

geliyorum. "Hayır. Yapamazdı. Denemek için gücü yoktu."

"Ona yardım etmeliydin," diyor gardiyan alaycı bir şekilde. "Nasıl yapılacağını bilmiyor musun?" "Onun bana tecavüz etmesine yardım etmeyeceğim!" diye bağıyorum, onlara tıslayarak.

"Ama Basta'nın beni öldürmesini ya da incitmesini de istemiyorum! Ve Akos her sabah ölümüne kırbaçlandığı için görevini yerine getiremezse, Basta o kadar çok istediği küçük gladyatör bebeklerine asla sahip olamayacak!" Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırıyorum. "Eğer damızlığı üreyemiyorsa, bu onun istediği şeye tamamen ters düşer."

Son cümleyi, toplayabildiğim tüm küçümseme ve tiksintiyle söylüyorum, muhafızlara öfkeyle bakıp Akos'a hızlıca bir bakış atıyorum. Onun ifadesini okuyamadım ve az önce uydurduğum yalan hakkında ne hissedeceğini bilmiyorum - bu yalan gerçeklerden o kadar uzak ki, neredeyse gülünç. Ama başka bir şey, bu günlük dayakları durdurmanın başka bir yolunu düşünemedim.

Ve onun bir gün daha kırbaçlanmasını izleyerek hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. bir gün daha

Muhafız, sözlerimi düşünerek deri kırbacını indirir. "Eh, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," der, Akos'un sırtını kanlar içinde bırakmış halini görünce. "Ondan sonra yapabileceğimi sanmıyorum..."

bunun bir sorun olduğunu anlıyorum," diyor ve Akos'un sırtını kanlar içinde bıraktığına bakıyor. "Bundan sonra yapabilir miyim, emin değilim..."

"Basta'ya söyle," diye ısrar ediyorum, fırsatı kaçırmadan. "Ona, Akos'u kırbaçlamayı bırakıp bir iki gün dinlenmesine izin verirse, benimle çiftleşebileceğini söyle."

benimle çiftleşebileceğini söyle. İsteddiği şeyi yapabileceğiz. Ama Akos'un iyileşmesi lazım. Onu kırbaçlamaya devam edemezsin, yoksa Akos performans gösteremez. Bu noktada, onu tahrik edebileceğimden bile emin değilim, o kadar kötü yaralanmış ki."

Muhafızlar hala şüpheli görünüyorlar, ama kırbaçlı olanı sonunda kararlı bir şekilde başını sallıyor. Bir başka muhafız öne çıkıyor, Akos'un kelepçelerini çıkarıyor ve onu parmaklıklardan uzaklaştırıyor.

"Bugünlük yeterince dayak yedi zaten," diyor baş gardiyan. "Yarın daha fazla kırbaç olmayacağını söz veremem, ama mesajınızı Basta'ya iletacağım."

Her zamanki gibi yemek tepsisini bırakıp hücreden çıkarlar, ağır adımlarıyla koridorda uzaklaşırlar. Onlar gider gitmez Akos'u banyoya götürürüm. Yaralarını temizlemek için nemli bir bez uzanırken, ilk kez yardım etme girişimlerine itiraz etmeden dikkatlice oturur.

"Hiçbir erkek, bir kadının 'sertleşmiyorsun' demesini duymaktan hoşlanmaz," diyor üzüntüyle ve kısa bir kahkaha atarak. "Ama bu senin hızlı düşünmen sayesinde oldu. Sonuçta, bana biraz acıdan kurtarmayı başarmış olabilirsin."

Sesinde hayranlık duyduğunu hissediyorum ve gülümsememi saklamak için alt dudağımı ısırıyorum, kalan merhemi nazikçe cildine sürüyorum. "Teşekkürler. Senin hakkında yalan söylediğim için kırılacağından emin değildim, ama işe yarayabilecek başka bir şey bulamadım."

Akos boğazından bir ses çıkararak, başının bir tarafındaki kısa kesilmiş kahverengi saçlarını eliyle okşadı. "O korkak *kujiyalara* kanıtlayacak hiçbir şeyim yok. Ben kim olduğumu biliyorum ve onların benim hakkımdaki görüşleri hiçbir şey ifade etmiyor."

Ben de başımı sallayarak, kırbaç izlerinin biraz iyileşmeye başladığı kaslı sırtına bakıyorum. Akos'un söylediğim yalandan rahatsız olmaması beni şaşırtmamalı. Dünya'da, siklerini kaldıramadıklarını inkar etmektense ölmeyi tercih edecek bazı adamlar tanıyordum. Ama onlar her zaman bir şeyleri telafi etmeye çalışan, sürekli poz kesip göğüslerini şişiren, odadaki en büyük alfa erkekmiş gibi davranmaya çalışan türden adamlardı.

Akos numara yapmak zorunda değil. Deddiği gibi, kim olduğunu biliyor ve bu onu daha da sevmemi sağlıyor.

"En azından birkaç gün kazandık," diyorum sessizce, merhemi sürerken parmak uçlarımla yaralarının kenarlarını nazikçe okşayarak. "Basta sana fazla zaman vermez, bir süreliğine kırbaçlanmanı durdurmayı kabul etse bile. Ama belki küçük bir mülhet kazanırız. Bunu

bir çıkış yolu bulmaya çalışabiliriz.

"Elimizden geleni yapacağız." Akos bir an sessiz kalır, banyo havuzundaki suya bakar. "Teşekkür ederim," diye ekler sonunda. "Sana çok minnettarım, Scarlett."

"Tabii ki." Yutkunuyorum. "Bu işte birlikteyiz ve her zaman senin arkanda olmaya çalışacağım."

Ondan sonra sessizlik çöktü, Akos hala banyo havuzunun kenarında otururken ben yaralarına iyileştirici merhem sürüyorum. Parmaklarım onun cildinde kayarken, aramızdaki bağı hissedebiliyorum, bu anda bazen olduğu gibi aç ve çaresiz değil, ama yine de orada. Bu adama karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı biliyorum, bunu tam olarak ölçemiyor ya da kelimelere dökemiyor olsam da.

Ona özenle bakarken, kendime bu durumdan bir çıkış yolu bulacağıma dair söz veriyorum.

Sadece kendim için değil, onun için de.

Akos

Kırbaçlamadan dolayı sırtımda hissettiğim ^{acıya rağmen}, Scarlett'in ellerinin cildime merhem sürdüğü hissi, uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Çok iyi geliyor, özellikle merhem acıyı uyuşturmaya başladığında, dokunuşu hem sakinleştirici hem de tahrik edici.

Kendimi istemeden onun küçük avuçlarına yaslanırken buluyorum, daha fazlasını hissetmek istiyorum. O ilk sabah Scarlett'in ellerini üzerimde hissedene kadar dokunmaya ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim, ve şimdi her zamankinden daha fazla, onun devam etmesini istiyorum.

Asla durmamasını istiyorum.

Birkaç dakika sonra yanıma geçiyor, kırbaçların kaburgalarımı sardığı yaranın üzerine merhem sürüyor ve başını kaldırdığında, onu izlediğimi fark ediyor. Bakışlarımız bir an için kilitleniyor, başlarımız birbirine doğru eğiliyor. Mavi-yeşil irisleri, orman ve gökyüzünün mükemmel bir karışımı gibi ve bu bana Zivon'u hatırlatıyor. Yemyeşil şeyleri.

Mutluluğu.

"Muhafızlara karşı çok cesurdun," diyorum sessizce. "O yalanı nasıl bu kadar çabuk uydurdun?"

"Eh, hızlı düşünmeye alışığımdır." Scarlett hafifçe güler, son merhemi sürer ve kavanozu kenara koyar. Yanıma oturur, ayakları benimkilerin yanındaki havuza sarkar. "Ailem... pek iyi değildi. Bir sürü sorunları vardı. Küçük bir kızken, onları ve kendimi kötü durumlardan kurtarmak için onlarla nasıl başa çıkacağımı öğrenmek zorunda kaldım. Sanırım bu beceri yetişkinliğime kadar bana kaldı."

Konuşurken sesinde hüznün ve bu gezegene gelmeden, yakalanmadan önceye kadar uzanan eski, derin bir acı duyuyorum. Benim gibi, onun da hayat hikayesi sadece köle olarak esir alınmaktan ibaret değil ve birdenbire her ayrıntısını öğrenmek istiyorum.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Onunla ilgili her yeni bilgi, aramızdaki bağı daha da güçlendirmek istememe neden oluyor. Aramızda oluşan duyguları keşfetmek, bağımızı güçlendirmek ve kendimi de onunla daha fazla paylaşmak istiyorum.

Ama temelde, hiçbir şeyin değişmediğini biliyorum, en azından çok az şey değişti. Umudumu kaybetmenin yanlış olduğunu kabul ettim, ama Scarlett'e de söylediğim gibi, kaçmayı başarma şansımız çok az. *Umut*, başarı anlamına gelmez. Ve buradan kaçmayı başarsak bile, onun benimle kalmak isteyeceğini düşünmem için hiçbir neden yok. Terra'da bir hayatı vardı ve oraya dönmek istemeyeceğini düşünmem için hiçbir neden yok.

Bu yüzden aramızdaki kıvılcımın tekrar alevlenmesine izin vermek yerine, geri çekiliyorum.

"Kaçış yolları aramaya devam etmeliyiz," diyorum ona. "Fazla vaktimiz yok."

Hücrenin dışındaki alanda gardiyan yok, ama yakınlarda her zaman gardiyanlar olduğunu biliyorum, bu yüzden dikkat çekmemeye çalışıyoruz. Hücrede yavaşça dolaşıyor, bizi izleyenlerin görüş alanının dışında kalan yerleri inceliyoruz, bazen konuşuyormuş gibi yere oturuyoruz ya da birimiz duvarlarda kusurlu yerler ararken birbirimize yaslanıyoruz.

Hücre çoğunlukla taştan yapılmış, koridora bakan duvar tamamen kalın metal çubuklardan oluşuyor ve mekan çok eski. Basta burayı devraldığında tesisi yenilettiğini duydum, ama kölelerin ve mahkumların tutulduğu odaları iyileştirmek için pek bir şey yapmadı.

Sonuçta, kendi mülkü olarak gördüğü varlıkların konforunu neden umursasın ki?

Ama şimdi onun acımasızlığının bizim kurtuluşumuz olmasını umuyorum. Belki bu yerin bir kısmı yeterince eski olduğu için kusurlu veya zayıftır.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir arama yapıyoruz, ama şansımız yok. Endişe ve hayal kırıklığıyla çenemin gerildiğini hissediyorum, ama o anda Scarlett aniden hafif bir çığlık atıyor.

"Akos, buraya gel," diye fısıldadı acil bir sesle.

Yatağın altına bakıyor ve ben de onun yanına diz çöküp, uzun boyumu yeterince eğip yatağın altına bakıp onun neye baktığını görebilmek için elimden geleni yapıyorum. Scarlett çenesiyle bir işaret yapıyor ve tabii ki, alçak yatak çerçevesinin altındaki duvarda taşın zayıf görüldüğü bir nokta görüyorum. Duvarda ufalanma var, toz yere saçılıyor ve bu bizim şansımız olabilir.

"Sence oradan geçebilir miyiz?" diye soruyor Scarlett, sesi hâlâ çok alçak. "Yeterince zayıf görünüyor mu?"

"Muhtemelen." Gözlerimi kısarak bakıyorum. "Denemeye değer. Bu bizim en iyi şansımız olabilir."

Yavaşça ayağa kalkıyorum, taşı kırmaya yardımcı olabilecek bir şey ararken etrafa bakıyorum. Yemekleri getirdikleri tahta tepsinin metal kulpları var, onu alıp bir süre inceliyorum. Kulplar tepsinin kalın tahta tahtasını her iki taraftan deliyor, birini sallayarak gevşetmeye çalışıyorum.

Birkaç saniye uğraştıktan sonra tutacak gevşer ve haklı olduğumu görünce zaferle gülümserim. Tutacağın uçları, tahtayı deldiği yerlerde sivrilmiştir. Tutacağı yere dayayarak, ucuna yakın bir kısmını kırmayı başarırım, sonra tutacağı tepsiye tekrar takarım.

Çatalın bir ucu hala tamamen sağlam ve kırdığım uç da ahşaptaki deliğe sığacak kadar şekli bozulmamış. Umarım gardiyanlar bu tarafın biraz sallandığını fark etmezler.

"Elimden gelenin en iyisi bu," diyorum Scarlett'e üzülerek ve kırdığım sivri parçayı ona uzatıyorum. "Ama işe yarayabilir."

Onu alırken gözleri parlıyor ve yüzünde gördüğüm umutla aynı umudu ben de hissediyorum. Hiçbir şey kesin değil. Tam tersine. Ama bir an için, bunun mümkün olduğuna, bir şekilde kaçabileceğimize neredeyse inanıyorum. Birlikte.

Yatağın altına girip taşı kazımak zorunda olan Scarlett'tir, çünkü ikimizden sadece o bu işe sığacak kadar küçüktür. O çalışırken ben de gardiyanları gözetlerim, biri yaklaşıp onun nerede olduğunu sorarsa onu korumaya hazırdır. Aletin taşa sürtünmesinden çıkan hafif bir ses duyuyorum, ama kimseyi uyandıracak kadar yüksek değil. En azından şimdilik.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, Scarlett yatağın altından çıkıp pembe saçlarını yüzünden çekiyor. Terli, yüzü kirle kaplı ama dudaklarında zafer dolu bir gülümseme var.

"Biraz zaman alacak," diye heyecanla fısıldar. "Ama o zayıf noktada bir delik açabileceğimi düşünüyorum. O metal kazıyıcıyı kullandığımda taş neredeyse ufalanıp gitti. Yeterince büyük bir delik açabilirsem, duvardan kaçabiliriz." Durur, kaşlarını çatarak dudağını dişlerinin arasına çeker. "Ama kaçarsak, nereye çıkacağız?"

Hücrede dolaşarak, tesisin tam olarak neresinde olduğumuzu anlamaya çalışıyoruz. Küçük alanda pencere yok, bu yüzden buraya getirildiğimizde sürüklendiğimiz koridorları hatırlayarak

buraya getirildiğimizde sürüklendiğimiz koridorları hatırlayarak en iyi tahmini yapmamız gerekiyor.

“Kaçmanın zorluğunun bir kısmı,” Scarlett'e sessizce açıklıyorum, etrafa bakarken, “bu kompleksin tamamı gardiyanlarla o kadar dolu ki, onlardan geçmek imkansız. Birisi hücrelerinden çıksa bile, mahkum kaçamadan önce tüm çıkışları kapatıyorlar—seni Hyve'den uzaklaştırmaya çalıştığımızda bunu görmüştün.”

"Ama sanırım kompleksin arka tarafındayız," diye fısıldadı Scarlett. "Bu duvar ana duvara yakın, en arkada. Bizi diğerlerinin tutulduğu yerden çok uzağa götürdüklerini gördün."

"Eğer bu doğruysa," diye yavaşça mırıldanıyorum, "kaçmaya çalıştığımızda muhafızları atlatma şansımız olabilir. Duvardan geçebilecek kadar büyük bir delik açabilirsek, özgür kalabiliriz."

Konuşurken, Scarlett'in yüzünde daha önce hiç görmediğim bir umut belirir. O ileri atılır, kollarıyla bana sarılır ve ben de ona sarılır, onu kendime yaklaştırım. Kollarıma gömüldüğünde kokusu burnumu doldurur ve eş bağının çekiciliğini hissedebilirim.

Onu hiç bir şeyi bu kadar istememiştim, sadece fiziksel olarak değil, *onu*. Onu tanımak, anlamak, ona hiç kimsenin olmadığı kadar yakın olmak istiyorum, ama bu çekimi görmezden gelmeye zorluyorum kendimi.

Pes edemem. Ona yardım edeceğime söz verdim ve edeceğim. Ama eğer başarısak, ikimiz de özgür olduğumuzda, o eve gitmek isteyecek.

Ve eğer başaramazsak, onu kaybetmenin acısını kaldıramam.

Scarlett

Duvardaki zayıf noktayı keşfettikten sonra, yalnız kaldığımız her anı, içinden geçebileceğimiz kadar büyük bir delik açmak için değerlendiriyoruz.

Neyse ki, gardiyanlara anlık bir yalan söylemem işe yaradı. Söz verdikleri gibi mesajımı Basta'ya iletmiş olmalılar ve somurtkan yüzlü uzaylı, hedefine ulaşmanın Akos'u işkence etmekten daha önemli olduğuna karar vermiş olmalı.

Akos'un Basta'nın istediğini verme niyetinde olmadığı açık olsa da, yakışıklı Zivonian savaşçı artık benimle aynı yatağı paylaşmayı reddetmiyor. Her gece benimle yatıyor, en azından uyuduğumuz kısa süre boyunca.

Akşam yatarken beni kollarına alıyor ve birbirimizin kucaklamasıyla sakinleşerek birlikte uykuya dalıyoruz. Dışarıdaki gökyüzü tamamen karardığında ve yıldızlarla dolduğunda, ikimiz de yataktan kalkıyoruz ve ben işe koyuluyorum, duvarı yontuyor, taşın derinliklerine doğru kazıyorum, elimizde ne kadar az zaman olduğunu acı bir şekilde farkında olarak.

O nöbet tutarken, bazen sessizce fısıldaşırız ve birbirimizi daha iyi tanıyarak zaman geçiririz.

Bana karşı kendini kapatmaya çalışmayı bıraktı ve aslında sorularımı cevaplamaya başladı. Yatağın altında yerde yatarken, derme çatma bıçakla duvarı kazarken, Zivon'daki hayatı hakkında daha fazla soru sorduğumda, konuşmayı reddetmiyor.

"İki erkek kardeşin var demiştin, değil mi?" diye fısıldıyorum.

"Evet." Yumuşak bir şekilde homurdanıyor. "Rok ve Nyx. Üçümüzün en büyüğüüm ve küçükken anne babamız öldükten sonra onları büyötmeye yardım ettim. Tüm kardeşler birbirine yakındır, ama biz tanıdığım herkesten daha yakındık. Ayrılmazdık."

"Şimdi neredeler?" diye fısıldarım.

"Bilmiyorum." Bir an sessiz kalır. "Zivon'dan kaçmaya çalışırken onları gördüm, mümkün olduğunca çoğunu kurtarmaya ve ana gemi *olan Oasis'e* götürmeye çalışıyorduk. Ama izlerini kaybettim ve hayatta kalıp kalmadıklarını bilmiyorum. Kaç kişinin hayatta kaldığını ya da hiç kimse kalıp kalmadığını bilmiyorum."

"Üzgünüm."

Göğsüm ağrıyor. Bu sözler yetersiz kalıyor ama başka ne diyebilirim bilmiyorum. Evine ve diğer Zivonlulara olanlar hayal bile edilemeyecek kadar korkunç. Ailesinin hayatta olup olmadığını bilmeden bunca yıl nasıl dayandığını bilmiyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor ve ben yatağın altından ona bakıyorum, sanki acı verici düşünceleri uzaklaştırmak istercesine başını hafifçe sallıyor. "Kardeşin var mı?"

"Hayır." Keskinleştirilmiş metal çatal ile kayaya tekrar vuruyorum ve küçük bir parça koparıyorum. "Tek çocuktum. Hep bir erkek ya da kız kardeşim olsun istemişimdir, ama annemle babamın başka çocuk yapmamış olması muhtemelen iyi bir şeydi. Başka kimseyi bizim hayatımıza maruz bırakmadıkları için üzgün değilim."

"Onların iyi ebeveynler olmadıklarını mı söyledin?"

"Çok sorumsuzlardı. Asla çocuk sahibi olmamalıydılar, ama ben bir kazaydım."

"Bir kaza mı?" Akos yine kafası karışmış gibi görünüyor ve ben biraz gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bizim, sizin Dünya'daki gibi bağlarımız yok," diye açıklıyorum. "İnsanlar aşık olurlar, ya da öyle olduklarını düşünürler ve birlikte kalmaya karar verirler. Bazen bu uzun sürmez, bazen çok uzun sürer ve bazen de bunu pekiştirmek için yemin ederler ve tören yaparlar."

"Peki tören işe yarıyor mu?"

"Her zaman değil," diye itiraf ettim. "Umduğumuz kadar sık değil. Ve çocuklar her zaman planlanmaz. Bazen sadece olurlar ve insanlar bu yüzden, birbirlerine uygun olmasalar bile, birlikte kalırlar."

"Senin anne baban birbirlerine uygun değiller miydi?"

Kafamı sallıyorum, ellerimi dinlendirmek için bir an duruyorum. Kayayı kazımak zor bir iş ve parmaklarımda kabarcıklar oluşmaya başladığını hissedebiliyorum. Tabii ki bundan şikayetçi değilim. Buradan çıkabilirsek buna değeceğini biliyorum ve Akos son birkaç gün içinde birkaç kabarcıktan çok daha kötüsünü yaşadı.

"Belki farklı bir durumda olsalardı, daha uyumlu olurlardı, ama ben öyle düşünmüyorum. Uyuşturucu bağımlıydılar, işlerini sürdüremiyorlardı ve birbirlerini desteklemekten vazgeçemiyorlardı. Biri kendini temizlemeye çalışsa bile, diğeri onu tekrar aşağı çekiyordu. Bana bakamıyorlardı, çünkü kendilerine bile bakamıyorlardı.

kendileri için - ve ben yeterince büyüdüğümde, elimden geldiğince onlara bakmaya başladım. Çok gençken bir iş buldum, böylece en azından her ay yemek ve barınma masraflarını karşılayacak kadar paramız olacaktı, ama bunu onlardan saklamak zorundaydım, yoksa bir sonraki uyuşturucu alımları için harcayacaklardı.

Konuşurken boğazım biraz düğümleniyor, sesim duygudan titriyor. Akos'a baktığımda, yatağın yanında sessizce oturmuş beni izliyor.

Sadece konuşmama izin veriyor, kendi hızımda paylaşmama izin veriyor ve birisinin beni dinlemesinin, hayatım boyunca başa çıkmak zorunda kaldığım şeyleri umursamasının ne kadar uzun zaman olduğunu fark ediyorum. Kendimi yalnız hissetmeyeli gerçekten çok uzun zaman oldu.

Ama şu anda, geçmişimin en derin kısımlarını Akos ile paylaşıırken, kendimi hiç yalnız hissetmiyorum. Bu çok saçma, çünkü benim bildiğim her şeyden ışık yılları uzaklıkta bir gezegende bir hücredeyiz, ceza, acı ve muhtemel ölümle karşı karşıyayız, ama yine de kendimi... güvende hissediyorum. Her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum, çünkü o burada benimle birlikte.

"Arkadaş edinemiyordum, çünkü çalışmak ve okula gitmekle çok meşguldüm, ayrıca arkadaşlarımı evime davet edemezdim. Çok utanırdım. Bu yüzden, kimse beni ziyaret edemediği için bahaneler uydurmak zorunda kalmamak için bunu yapmaktan kaçınıyordum. Aileme yardım etmek için defalarca denedim, ama hiçbir zaman işe yaramadı. Kendilerini kazdıkları çukurdan çıkaramadılar ve ben de onları oradan çıkaracak kadar güçlü değildim. Hayatlarını değiştirmelerine yardım edemedim."

"Yeterince güçlü olmadığın için değil," diyor Akos sessizce. "Ne kadar güçlü olduğunu gördüm, Scarlett. Ama birini yardımı kabul etmeye zorlayamazsın. Yardımı hak ettiklerine ve denemek istediklerini kendileri karar vermeliler."

Bu sözleri söyleme şekli beni derinden etkiliyor. Boğazım düğümleniyor, gözyaşlarım akmak üzere. Bunlar tam olarak üzüntü gözyaşları değil, sadece beni dolduran yoğun duygulara bir tepki.

Her zaman, aileme olanların bir şekilde benim hatam olduğu korkusuyla mücadele ettim. Daha iyi bir kız olsaydım, daha çok çalışsaydım, başka *bir şey* yapsaydım, her şey farklı olur muydu diye düşünmeden edemedim.

Bu duygular bir anda silinip gitmez, ama Akos'un sessiz ve emin sözleri, farkında bile olmadığım bir gerginliği göğsümden çekip alıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ciddiyim," diye cevapladı sessizce. "Sen tanıdığım en cesur insanlardan birisin."

Boğazımı temizleyip duvara dönerek, taştan başka bir parçayı daha kopardım.

"Her neyse, sanırım bu yüzden hayvan barınağında çalıştım," diye mırıldanıyorum bir süre sonra. "Hayvanların onları seven, onlara yardım edebilecek kimse yoktu ve ben o kişi olmak istedim. Maaşı fazla olmasa da kendimi bu işe adadım. Sanırım yardım etme, bir şeyi kurtarma içgüdüğü gerçekten ortadan kalkmıyor." Omuz silkiyorum, alt dudağımı ısıyorum. "Deneme her zaman işe yaramasa bile."

Küçük bıçağı yere bırakıp, yatağın altından çıkıyorum ve saçlarımı yüzümden çekiyorum. Orası sıcak ve boğucu, biraz ara vermem lazım. Uzun zamandır kimseyle ailem hakkında konuşmamıştım ve tüm bunları Akos'la paylaşmak beni beklediğimden daha fazla etkiledi.

Yatağa oturup, dizlerimin arasına ellerimi sıkıştırarak birkaç derin nefes alıyorum. Sürpriz bir şekilde, Akos yerden kalkıp yanıma oturuyor. Sanırım bu kadar şaşırmamam gerekirdi, çünkü son birkaç gündür daha sevecen ve daha açık davranmaya başlamıştı, ama yine de onun bu yeni yönüne, ne kadar hoşuma gitse de, henüz tam olarak alışamadım.

Elini uzatıp elimi tuttu. Bu, onun geçmişiyle ilgili ilk kez bir şey paylaştığı zaman koluna dokunduğumda hissettiğim duyguya benziyordu. Sanki beni bir şekilde dokunarak sakinleştirmek, güven vermek istiyormuş gibi tatlı, yatıştırıcı bir jestti. Kafamı kaldırdığımda, altın çerçeveli yeşil gözleri bana odaklanmış ve yüzü çok ciddiye.

"Scarlett," diyor sessizce, başparmağıyla elimin arkasını okşayarak. "Bence sen tanıdığım en olağanüstü insanlardan birisin."

Yüzündeki ifadenin yoğunluğu beni şaşırttı ve gözlerimi ondan ayıramadım. Tıpkı o ilk günkü gibi, bakışlarım onun bakışlarına kilitlenmiş, tüm vücudum bir mıknatıs gibi ona doğru çekiliyordu. Aramızdaki çekim yeniden başladı, kanım ısınırken cildimde elektrik dans ediyordu ve hissettiğim şeyin sadece onun yakışıklılığından kaynaklanmadığını biliyordum.

O çok güzel. O, şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı yakışıklı adam, her santimi derin bronzlaşmış ve kaslı, yeşil ve altın rengi gözleri, keskin hatlı yüzünde parlak ve canlı.

Ama bundan çok daha fazlası var.

Bu *onun* kim olduğu ve bana bu yönünü göstermeye başladığı şekli. Bu korkunç yerde kalbini ve ruhunu korumak için etrafına ördüğü tüm duvarları aşmamı sağladı.

Birbirimizi çok uzun süredir tanımıyor olsak da, bana güvenerek içini açtı. O da bende bir şey gördü ve bunun aramızda oluşan mistik bir bağdan daha fazlası olduğunu biliyorum. Nedense, bu bağ olmasa bile yine de burada böyle oturuyor olacağımızdan eminim. Yine de birbirimizi çeken bir şey keşfederdik ve ben yine onun bakışları altında eriyip giderdim, tüm vücudum tarif bile edemediğim bir şeyin ihtiyacıyla ağırırdı.

Bu his o kadar içgüdüsel, o kadar ilkel ki, ona karşı koyamıyorum. Sanki kendimden öte bir şey tarafından çekiliyormuşum gibi, kendimi Akos'a doğru eğilirken buluyorum. Elimi çevirip parmaklarımı onun daha büyük parmaklarının arasına geçirirken, bakışlarım hala onun gözlerine sabitlenmiş durumda.

O da aynı şey tarafından çekiliyormuş gibi öne eğildi ve ikimiz de kendimizi durduramadan, dudakları benimkilerle buluştu, sıcak ve dolgun, beni daha önce hiç hissetmediğim bir duygu ile doldurdu.

Bu, daha önce öpüştüğümüz diğer iki seferden farklı bir his.

İkincisi kısa ve iffetliydi, ama bu da ilkinden farklı ve bir şekilde daha iyi. İlk öpücüğümüz çaresiz, hamdı, onu acıdan kurtarmak için aklıma gelen tek yolla yaptığım son çaba sonucu doğmuştu. Bu, en iyi şekilde ezici bir his, cildime vuran güneş ışığı gibi, uzun bir kışın ardından ilkbaharın ilk nefesi gibi ve elleri kollarımı kavrayıp beni kendine doğru çekerken, göğsümde mücadele edemeyeceğim kadar derin bir acı hissediyorum.

Dudaklarına inleyerek, geniş elleri üst kollarımı sıktıkça sesim yumuşak bir iniltiye dönüşüyor ve dilinin benimkine sürtünmesinin sıcaklığını zevkle hissediyorum. Daha fazlasını istiyorum, bu yüzden kucağına sürünüp dizlerimi kalçalarının iki yanına koyarak ona bacaklarımı atıyorum.

Sürpriz bir şekilde, bana izin veriyor. Elleri saçlarıma dalarken, boğazının derinliklerinden neredeyse bir hırıltı gibi bir ses çıkıyor.

Onun üzerine çöküyorum, bacaklarımın arasında sert ve sağlam bir şekilde bana doğru atılan kalçalarımı hafifçe sallıyorum. Aramızda neredeyse hiçbir şey yok, sadece onun peştamalı ve benim ince elbisem var. Bu kısa öpücükten sonra çoktan ıslandım ve kalçalarımı ona doğru hareket ettirirken, onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Başka biriyle olsaydım, bu kadar tahrik olduğum için neredeyse utanırdım ama hiç kimse beni bu kadar tahrik etmemişti. Sanki yanıyormuşum gibi hissediyorum,

ona olan arzum kontrolden çıkıyor ve yumuşak bir iniltiyle bacaklarımı daha da açıyorum, böylece bana olabildiğince yakın bir şekilde bastırıyor.

Akos birden geri çekilir ve inler. Belimi tutar, beni biraz kaldırır, böylece aramızdaki temas kesilir.

"Scarlett," diye nefes nefese, boğuk ve sert bir sesle diyor.

Başka bir şey söylemiyor, ama ben biraz geri çekiliyorum, onun reddedilme anısı keskin bir şekilde geri geliyor.

Beni yine uzaklaştıracak mı? Benim onu istediğim gibi o beni gerçekten istemiyor mu?

Onu o kadar çok arzuluyorum ki, tüm vücudum onun için çılgılık atıyor ve onun da aynı şeyi hissetmeyebileceğini düşünmek canımı yakıyor. Direnişinin başka nedenleri olduğunu *biliyorum*, ama şehvetle bulanıklaşmış zihnim tüm bunları bir araya getiremiyor. Tek bildiğim, onu hiç kimseyi istemediğim kadar arzuladığımı ve onun beni uzaklaştırmak üzere olduğu.

Ama... öyle yapmıyor. Tamamen değil.

Beni biraz üzerinde tutuyor, tekrar kucağına oturmamı engelliyor, ama beni itmiyor. Elleri hala belimi kavıyor, parmakları sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi, sanki o da benim kadar son adımı atmamak için mücadele ediyormuş gibi, beni saran tül gibi kumaşa gömüyor.

"Scarlett..."

Yine adımı fısıldıyor, alnını alnıma bastırıyor ve sonra dudakları bir kez daha ağzımın üzerine eğiliyor.

Nefesim kesiliyor, dili dilime değdiğinde tüm nefesim kesiliyor ve ona karşı kıvranıyorum, öpücüğe eriyip gidiyorum. Beni kaldırıyor, yatağa yatırıyor, böylece yarısı yastıklara yaslanmış oluyorum ve ilk kez, beni geriye doğru bastırırken üstümdeki ağırlığını hissediyorum. Eli karnımın üzerinden, kalçamın aşağısına ve sonra iç uyluklarımın üzerine kayarken, beni öpücüklerle yemeye devam ediyor.

Parmakları daha yukarı kayarken, bacaklarımın arasındaki ağrıyan ete dokunurken sadece bir saniye duraksıyor ve ben omuzlarını daha sıkı kavrarken, kalçalarım onun eline doğru kıvrılırken çaresizce başımı sallıyorum.

"Lütfen, Akos. Lütfen..."

Vücudum ihtiyaçla gergin, kanım damarlarımdan şiddetle akıyor ve parmakları kıvrımlarımı ayırıp, içimi nazikçe okşayarak

içime girmeden önce, zevk ve rahatlamanın karışımıyla onun ağzına karşı yumuşak bir çığlık atıyorum.

Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde inliyor ve vücudum onun parmaklarını sıkıca kavıyor, daha fazlasını istiyor, onu daha derine çekmeye çalışıyor. Benim hoşuma giden ritmi bulması sadece birkaç saniye sürüyor ve vücudumdaki her küçük tepkiyi dikkatle izlediğini, bana zevk vermek için çalışırken beni bir kitap gibi okuduğunu anlayabiliyorum.

Parmaklarını daha derine bastırduğunda, elinin topuğu klitorisime sürtünüyor ve ben nefes nefese bir çığlık atıyorum, damarlarımdan geçen duygu patlamasıyla ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Tanrım, Scarlett..." Akos'un sesi gergin, aynı hareketi tekrarlıyor ve ben yine yumuşak bir ses çıkardığımda, memnuniyetle homurdanıyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet." Sersemlemiş bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. Devam et. Tam orada. Lütfen."

Elinin pozisyonunu biraz değiştirir, başparmağını klitorisime değene kadar üzerimde kaydırır ve ben nefesimi tutarım. Beni derin bir şekilde öper, başparmağını klitorisime tekrar tekrar sürerken parmaklarıyla beni becerir.

Sert, kaslı vücudu benim vücudumun üzerinde dururken, neredeyse onun içimde olduğunu, uzun, lezzetli vuruşlarla içime girip çıkanın parmakları değil, penisi olduğunu hayal edebiliyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, ne başka biriyle ne de tek başıma. Dokunuşu heyecan verici, ve bu sadece vücudumun her yerini ve bana en çok zevk veren şeyleri öğrenmeye kararlı olduğu için değil.

"Çok iyi hissettiriyorsun, Akos," diye fısıldıyorum.

"Keşke..." "Biliyorum."

Sesi düşük ve kısık, dilini sanki beni tamamen yutmak istercesine ağzımın içine sokuyor.

İçimde bir orgazm oluşuyor, o beni yavaşça daha da yükseğe çıkarırken karnımın derinliklerinde sıkışıyor ve bu seks olmasa da, gerçek anlamda olmasa da, en yakın şey bu.

Parmakları içime girerken inlemesi ağzımda titreşiyor ve temposunu artırması, benim gibi onun da hayal ettiğini düşündürüyor bana - parmakları değil de penisi içimde olsaydı nasıl olurdu diye.

Çok yaklaştım, zaten doruğa ulaşmak üzereyim. Beni daha sert öperken, parmakları içimde kıvrılırken başparmağı klitorisimi daha hızlı ovuşturuyor, neredeyse

gelmek istemiyorum. Bunun durmasını istemiyorum... ama elimde değil. Çok iyi, çok fazla ve sırtım onun ağızına doğru kıvrılırken çığlık atıyorum.

"İşte böyle. Bırak kendini. Oh, *vreck*, Scarlett. Sen çok mükemmelsin."

Parmaklarını sıkarken öpüşmeyi kesiyor, orgazmımın zirveye ulaşmasıyla bana bakabilmek için başını biraz geri çekiyor. Parmakları ve başparmağı acımasızca hareket ederken vücudu benimkine karşı titriyor, beni vücudumun yapabileceğinin ötesine itiyor.

Başım dönüyor, kendimi bunalmış hissediyorum ve üzerime ve içime çöken zevk patlaması, daha önce hiç yaşamadığım bir şey gibi geliyor. Parmaklarım battaniyeye kıvrılıyor ve kalçalarım onun dokunuşuna karşı direnirken inlemelerimi bastırmaya çalışıyorum, hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım ve uyarılmam onun elini kaplıyor.

Akos inliyor, ben orgazmımın son sarsıntıları ile parmaklarının etrafında çırpınırken çenesi sıkılıyor.

"Bunu yaparken çok güzelsin," diyor, sesi zımpara kağıdı gibi.

Bütün vücudu kopmak üzere olan bir lastik bant kadar gergin görünüyor ve birdenbire onun da orgazmın eşiğinde olduğunu, sadece beni izleyerek boşalmamak için kendini zor tuttuğunu fark ediyorum.

Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şey ve şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmı yaşamış olmama rağmen, damarlarımdan ateşli bir heyecan geçiyor. Bir erkeğin beni orgazma ulaştırarak bu kadar tahrik olabileceğini hiç düşünmemiştim. Benim zevkime bu kadar önem veren bir erkek tanımamıştım.

Tıpkı benim onun zevkine önem verdiğim gibi.

O bir şey söylemeden, altından kayıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Onu sırt üstü yatırırken elbisenin bir kısmı yerine oturuyor, üstüne düşerken elimle göğsünün kaslarını hissediyorum. Onu bir kez sertçe öperken penisi karnıma çarpıyor, sonra vücudunda aşağı kayarak peştamalını kenara itiyorum, onu elimle kavrayıp ağızımı penisine kaydırıyorum.

Ucu kendi uyarılmasından ıslak ve dilimi küçük ön sıvı damlacıkları üzerinde gezdirip, deneme amaçlı dilimi düğümlerin üzerine bastırarak onları yalıyorum. Elimle kalın gövdesini zar zor kavrayabiliyorum ve onu okşamaya başlıyorum, parmaklarımı çıkıntılar üzerinde gezdiriyorum.

Akos sessizce inliyor. "Bu çok... *harika*, Scarlett, ağzın çok mükemmel."

Kalçaları yukarı doğru sıçırıyor ve ben bir santim, sonra bir santim daha aşağı kayarken ağızda şişiyor. Acele etmiyorum, dudaklarımı onun penisi üzerinde yukarı aşağı gezdirirken tükürüğümle yolu kayganlaştırıyorum. O çok büyük, bu yüzden onu istediğim kadar ağızıma almak için çaba sarf etmem gerekiyor, ama onu tamamen alamadığım için üzölmüş görünmüyor.

Ağızımla birlikte yumruğumu da kullanıyorum, onu okşarken penisinin üzerindeki çıkıntıları parmaklarımın altında hissediyorum, bu muhteşem, güçlü uzaylıyı keşfetmeye kendimi kaptırıyorum.

Sonunda, Akos benim adım gibi bir şey mırıldanıyor, boğuk bir homurtuyla kesilen sert bir ses. Penisi ağızımda boşalırken dilime tekrar vuruyor. Kalçaları yukarı doğru kalkıyor, penisi dilimin üzerine ve boğazımın içine sıcak bir akıntı ile boşalırken ağızımın tavanına vuruyor.

Çıkardığı sesler, daha önce hiç duymadığım bir şeydi, zevk, rahatlama ve coşku, yıllarca bastırılmış ihtiyaçları, penisi ağızımda kasılırken dalgalar halinde ondan akıp gidiyordu. Devam ettim, penisinin her bir parçasını yalayarak ve emerek, son damlasına kadar içime aldım.

Parmağımı nazikçe onun boyunu yukarı aşağı kaydırıyorum, sonra dilimi bir kez daha onun başının üzerinde döndürüyorum.

Başımı biraz geri çekip, ellerimi kalçaları ve uylukları üzerinde gezdirirken gözlerine bakıyorum. Şaşkın görünüyor, sanki az önce olanlara inanamıyormuş gibi, altın çerçeveli gözleri yukarıdan parlayan yıldız ışığında parlıyor.

"Bu..." Sesi kesildi, yutkunurken boğazı hareket etti. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum." Gülümsüyorum. "Ama istedim. Bana dokunmaktan hoşlandığın belliydi ve ben... sana oral seks yapmaktan gerçekten hoşlandım."

Bu sözler beni biraz utandırdı, ama doğrudu. Ona zevk vermek hoşuma gitmişti, ama bunun beni çok tahrik etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Akos'un her şeyi beni tahrik ediyor. Ona dokunmayı hiç bırakmak istemiyorum. Onu sevildiğini hissettirmek, ona değer verildiğini ve önemsendiğini hissettirmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç duyuyorum, sadece kullanılıp atılmak için değil.

Bu yüzden vücudunu yukarı doğru kaydırıyorum, kollarına gömölüyorum ve aramızda boşluk kalmayacak şekilde ona sarılıyorum. Elimı kaslı karnından göğsüne doğru kaydırıyorum ve avucumu oradaki iz üzerinde dinlendiriyorum.

"Tekrar kazmaya başlamadan önce biraz dinlenmeliyiz," diye fısıldıyorum.
"Sadece birkaç dakika."

"Sadece birkaç dakika," diye kabul eder Akos, beni kendine çekerek yüzünü saçlarıma gömer.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor, kollarında eriyip gidiyorum ve ilk kez, buradan çıkarsak, kaçışımız başarılı olursa geleceğin nasıl olabileceğini düşünmeye izin veriyorum kendime.

Ve komik olan şey, artık Akos'un yanımda olmadığı bir gelecek hayal edemiyorum.

Akos

SCARLETT'in nefesi yavaşça düzelirken, vücudu uykudan gevşiyor, ben de tavandaki açıklıktan yıldızlara bakarken, zihnimde düşünceler dolaşiyor.

Aramızda olanlar inanılmazdı. Beş yıl, bir kadının ellerini, dudaklarını ya da vücudunu hissetmeden, dokunulmadan geçirmek için çok uzun bir süre. Kendi zevkimi düşünmemeye, sadece Scarlett'e bir şeyler vermeye kararlıydım.

Beni öptüğünde, buna ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu hissettim ve onu orgazma ulaştırmaktan kendimi alıkoyamadım, sadece onun için değil, aynı zamanda bir şekilde vücudunu etrafımda hissetmeyi, sesini duymayı, onu yavaşça orgazma ulaştırırken nasıl hareket ettiğini, inlediğini ve inlediğini öğrenmeyi çok istediğim için.

Onu sahiplenemem, ama bunu yapabiliirdim. Kendime zevk vermeyi hiç düşünmemiştim.

Açıkçası, Scarlett'in başka fikirleri vardı. Pişman olamam, inanılmazdı, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Eğer bir şeyden pişmanlık duyuyorsam, o da daha uzun süre dayanamamış olmam, bu kadar çabuk bitmiş olmasıdır.

Scarlett'in dudakları benim penisi sardı, ağzının sıcaklığı...

Sadece bunu düşünmek bile penisimin tekrar sertleşmeye başlamasına yetiyor. O benim istediğim her şey, bir eşten hayal edebileceğim her şey. Güçlü, akıllı, cesur, tutkulu, güzel ve evrende bana daha uygun başka bir kadın olabileceğini hayal edemiyorum.

Ama bu bağı kabul edemem. Scarlett ile aramızdaki yakınlık nedeniyle sınırları zaten gereğinden fazla zorladım, ama daha fazla ileri gitmeyi reddediyorum. Basta'ya istediğini vermeyeceğim ve bu bağı kutsallığını ihlal etmeyeceğim. Yapamam.

Yine de... Eskisi gibi uzaklaşamam da. Scarlett'i çok önemsiyorum ve hala kabul etmek istemememe rağmen, ona da *ihtiyaç duymaya* başladım. Kendimi ona kapatmak ve ondan uzaklaşmak, dayanabileceğimden daha fazla acı verecektir.

Aslında, bu beni de incitir.

Onunla sonsuza kadar yatakta kalmak, onu kollarımda tutmak ve bana sokulan yumuşak vücudunun sıcaklığının tadını çıkarmak istiyorum, ama bir süre sonra, işe geri dönebilmemiz için tekrar uyanıyor. Şafak gökyüzünü aydınlatmaya yeni başlıyor, bu yüzden muhafızlar kahvaltı ile gelmeden önce kazı yapabileceğimiz biraz daha zamanımız var.

O duvarı kazarken yumuşak seslerle konuşuyoruz ve sohbetimiz eskisine göre daha hafif, çünkü bana Dünya'da yapmaktan hoşlandığı şeyleri anlatıyor. Halkının doğayı neredeyse hiç bozmadığı, "park" dedikleri yerleri anlatıyor, oraya gidip güneşin altında uzanıp müzik dinleyip kitap okuduğunu söylüyor.

"Ne tür müzik severdin?" diye soruyorum ve Scarlett gülüyor.

"Ben şarkı söyleyemem," diye itiraf ediyor. "Sana en sevdiğim şarkıyı söyleyebilirim, ama o kadar kötüyüm ki, sana gerçekte nasıl bir şarkı olduğunu en ufak bir fikir bile veremem."

"Dene bakalım."

Denediğinde, yalan söylemediğini anlıyorum. Gerçekten şarkı söyleyemiyor ve melodiye sessizce yaptığı deneme ikimizi de güldürüyor. Başımı sallarken, gardiyanların dikkatini çekmemek için ağzımı elimle kapatıp gülmemi bastırırken, en son ne zaman gerçekten güldüğümü fark ettim. Geçici bir şakaya kısa bir kahkaha değil, derin, gerçek bir kahkaha. Bu, içimi bir zevk dalgası kapladı ve çok uzun zamandır ilk kez gerçekten yaşadığımı hissettim.

Hâlâ tutsakız, hâlâ bu kafesteyiz, hâlâ korkunç şeylerle karşı karşıyayız.

Ama sabah güneşi tavandaki boşluktan içeri sızmaya başlayıp Scarlett'in kahkahaları kulaklarımı doldururken, bir an için kendimi özgür hissediyorum. *Mutluyum.*

Ve onu bırakmanın ne kadar zor olacağını anlıyorum.

Scarlett aletini saklar ve gardiyanlar bize kahvaltı getirmek için gelmeden yataktan çıkar. Rahatlamama neden olan şey, gardiyanların yine kırbaçlamaktan vazgeçmiş olmalarıdır.

Basta, Scarlett'in yalvarışını ciddiye almış ya da en azından dayakların benim onunla çiftleşmemi engellediğine inandı, ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum, muhtemelen çok uzun sürmeyecek bile. İkimizin de sahibi olduğunu iddia eden adam acımasız ve sabırsız, bize fazla zaman tanımayacaktır. Çok yakında kaçmamız gerekecek, yoksa bizim için hayal ettiği yeni cezalarla karşı karşıya kalacağız.

Muhafızlar bize birkaç alaycı yorumda bulunurlar, biz de bunları görmezden geliriz ve sonra oturup birlikte yemek yeriz. Kahvaltıda rahatça sohbet ederken

, Scarlett'in en son kurutulmuş eti aldığını ve çok az yediğini fark ettim.

"Terranlar et yemiyor mu?" diye soruyorum ona, bir parça ekmek alırken.

"Hayır, çoğu yiyor. Ama ben yemiyordum. Barınakta

barınakta insanların genellikle yediği türden hayvanlar olmasa da... Bilmiyorum. Bütün gün *bazı* hayvanlara bakıp sonra diğerlerini yemek bana tuhaf geliyordu. Dünya'da bitkilerden yapılan birçok seçenek var, ben de onları tercih ediyordum. Ama burada?" Omuzlarını silkiyor. "Vejetaryen menü istersem Basta'nın hoşuna gitmeyeceğini düşünüyorum. O yüzden sadece ihtiyacım kadar yiyorum, fazlasını değil."

"Zivonianların yapışından çok da farklı değil." Küçük bir çilek alıp parmaklarımin arasında düşünceli bir şekilde yuvarlarım. "Biz de et yeriz, ama kesinlikle gerekli olandan fazlasını avlamamaya ve gezegenimizdeki türleri aşırı yüklememeye çok dikkat ederiz. Her avı dikkatlice düşünürüz."

Ben konuşurken Scarlett gülümsüyor ve ben de karşılık olarak kendi dudaklarımin gülümsemeye başladığını hissediyorum. Aramızdaki bu küçük anların - onun beni daha iyi tanıdığı ve benim onun ne kadar nazık, şefkatli ve zeki olduğunu daha net gördüğüm anların - ilişkimizi daha da derinleştirdiğini biliyorum.

Bağımız her geçen gün daha da güçleniyor ve onu fiziksel olarak sahiplenmemiş olmamın bir önemi yok. Bu noktada, bu sadece Basta'ya karşı gelmek ve ona köle olarak yetiştirebileceği bir çocuk vermeyi reddetmek için bir yol, bağı engellemek için bir araç değil.

Scarlett benim eşim ve bağı tamamlanmasının sadece son küçük adım olacağını biliyorum. Artık başka türlü davranmam.

Başka bir şey söylemeye başlıyorum, ama daha söylemeden

Scarlett gerginleşiyor. "Kahretsin," diye tıslıyor. "Biri geliyor."

Elinde tuttuğu yiyecekler yere düşer, gardiyanların hücremize doğru gelen ayak seslerini duyarız ve midem kasılır.

Normalde, sabah yemeğini dağıttıktan sonra bu kadar çabuk geri gelmezler. Seyirci olduğumuzu düşünmemiştim, ama belki içlerinden biri dün gece yatakta birlikte olduğumuzu görmüş ve Basta'ya, onun içine değil, ağzına boşaldığımı rapor etmiştir. Belki de daha ileri gitmediğim için cezalandırılmam gerektiğine karar vermiştir.

Scarlett ayağa kalkar, yatağın önüne geçer ve gardiyanların yaptığımız şeyi görmemeleri için kendini öyle bir pozisyona getirir, ama gardiyanlar onu neredeyse fark etmezler. Dikkatleri

tamamen bana odaklanmış durumda ve içlerinden birkaçı, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyorlarmış gibi, acımasızca tatmin olmuş gülümsemeler takınıyorlar.

"Bizimle gel," diyor içlerinden biri düz bir sesle, kapının kilidini açıp dört muhafızla birlikte içeri giriyor.

İkisi ileri atılıp Scarlett'i yakalarken, diğerleri hızla bana kelepçe takıp beni koridora doğru itti. Etrafımı saran gardiyanlar tarafından itilen ve çok solgunlaşan eşime bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu. Bizi nereye götürdüklerini veya Basta'nın ne planladığını bilmiyordum, ama bunun iyi bir şey olamayacağını biliyordum.

Şansımız tükendi ve o, benim emirlerini yerine getirmemi beklemekten bıktı. Zamanımız doldu.

Bu düşünce göğsümü acıtıyor. *Umut etmekle hata mı ettim?*

Yanıldığımı sanmıyorum. Her şey bugün sona erecek olsa bile, Scarlett ile geçirdiğim günler buraya geldiğimden beri geçen diğer tüm günlerden daha güzeldi. Bugün ölürsem, kardeşlerimin gurur duyacağı, ailemin ve halkımın gurur duyacağı, sonuna kadar savaştan bir savaşçı olarak öleceğim. Pes edip ölümü bekleyen biri olarak değil.

Muhafızlar bizi arenanın hemen dışındaki, gladyatörlerin dövüşmeyi beklediği alana götürüyor. Dışarıdaki kalabalığın uğultusunu duyabiliyorum ve ne olacağını hemen anlıyorum: Basta tekrar dövüşmeme karar vermiş.

Bu durumun kendisi beni korkutmuyor, ama bunun ardındaki bilinmeyen neden korkutuyor.

Bana eşimi ne kadar çabuk elinden alabileceğini ve beni bir damızlık yerine eski köle hayatıma geri döndürebileceğini mi göstermeye çalışıyor?

Elbette hayır. Artık Scarlett ile çiftleşmek istemediğimi biliyor - daha doğrusu, *istiyorum* ama reddediyorum.

Bu, beni öldürmek için kullandığı bir yöntem mi? Beni başka bir ölüm kalım dövüşüne sokarak mı?

Bunun da doğru olduğunu sanmıyorum. Aşırı gururlu olmamaya çalışıyorum, ama bir savaşçı olarak gücümü biliyorum. Basta, beni ringde öldürebilecek birini bulmakta zorlanacaktır, tabii beni birkaç rakiple eşleştirmezse. Ama bu adil olmaz ve kalabalık ona karşı döner.

Basta'nın ne düşündüğünü gerçekten bilmiyorum ve bu beni çok korkutuyor. Uzun zamandır bu kadar soğuk, kemiklerime işleyen bir korku hissetmemiştim ve bunun çoğu

Scarlett yüzünden. Bana ne olursa olsun, onu korumak için orada olmazsam, ona ne olacağı konusunda endişeliyim.

Muhafızlar beni bıraktığında ona döndüğümde, aynı korkuyu onun yüzünde de görüyorum. Solgun, parlak pembe saçları bembeyaz teninde daha da belirgin hale geliyor ve hemen yanına gidiyorum.

"Akos," diyor titrek bir sesle.

Alt dudağını ısıyor, gözleri yaşlarla doluyor ve bir kez olsun, onu rahatlatma ve yanında olma içgüdüsüne boyun eğiyorum. Onu kollarıma alıyorum, küçük vücudunun bana yaslandığını hissediyorum, yanağını göğsüme dayıyor, arkamızda fısıldayarak konuşan muhafızları görmezden geliyor.

Gözlerimi kapatıp saçlarını okşuyorum, elimle dokunduğum hissi hafızama kazıyorum, parmaklarımın arasından süzülen ipeksi saç telleri, kokusunu içime

çekiyorum. Arenada beni ne bekliyor olursa olsun, Scarlett'in hatırasını, paylaştıklarımızın hatırasını yanımda taşımak istiyorum. Onunla bulduğum şey,

herhangi bir fiziksel yakınlıktan çok daha derin, Zivon'da defalarca görmüş olmama rağmen hayal bile edemeyeceğim bir bağ.

Zivon'da birçok kez görmüş olmama rağmen hayal bile edemeyeceğim bir bağ.

Başını yukarı kaldırıyor, mavi-yeşil gözleri kirpiklerinden akan gözyaşlarıyla parıltıyor ve ben, yanağından düşmeye başlayan bir gözyaşını nazıkçe parmağımla siliyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona kararlı bir şekilde, sözlerimin doğru olmasını umarak. "Yüzlerce kez savaştım, Scarlett. Bu dövüş de farklı olmayacak."

"Bunu bilemezsin," diye fısıldadı ve gözlerinde benimle aynı gerçeği gördüğünü anlayabiliyordum: bunun kesinlikle onunla çiftleşmeyi reddetmemle bir ilgisi olduğunu. "Basta korkunç bir adam. O kötü. Ne planladığını bilemezsin."

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Ama sana söz veriyorum, bu dövüşü kazanmak ve ringden sağ çıkmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Başımı eğip, dudaklarım kulağına degecek şekilde eğiliyorum ve sesimi çok alçak tutarak şu sözleri fısıldıyorum. "Ama başaramazsam, yaptığımız şeye devam etmelisin. O hücredeyken, mümkün olduğunca çabuk bir yolunu bulup kaç ve özgürlüğüne kavuş. Sonra da *koş*. Kimseye ve hiçbir şeye aldırma. Hayatında bir kez olsun, Scarlett, bana söz ver, kendine ve sadece kendine dikkat edeceksin."

Zayıf bir gülümsemeyle, kirpiklerinin kenarlarında parıltıyan gözyaşlarıyla.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verir. "Ama lütfen... bana geri dön. Lütfen."

Bu sözler kalbimi bir hançer gibi keser ve çenemi sıkar. Hissettiğim her şeyi Scarlett'in yüzünde görürüm ve içimde yükselen duygu dalgası çok güçlüdür, göğsümden fırlayacakmış gibi gelir. Çığlık atmak, savaştak, etrafımızdaki herkesi öldürmek, Scarlett'i alıp kaçmak isterim.

Ama bunu zaten denedim.

Şu anda yapabileceğim tek şey, son beş yıldır yaptığım şeyi yapmak ve yaşamaya çalışmak.

Başka bir şey söyleyemeden, Scarlett parmak uçlarına yükselir, omuzlarını kavrayarak dudaklarını dudaklarıma bastırır. Beni şiddetle öper, küçük ve narin vücudu bana yapışır, elleri ensemin arkasına ve saçlarımin üzerine kayar, sanki beni kendisine bağlamak istercesine başımı kavrar. Boğazının derinliklerinden küçük bir inilti çıkar ve beni sıcak ve talepkar bir arzu kaplar.

Ölümlle yüzleşmek üzereyim. Son bir kez daha canlı hissetmek istiyorum.

Muhafızlar burada olmasaydı, onu duvara itip burada ve şimdi onu alıkoymaktan kendimi alıkoyabilir miydim, emin değilim. Penisim taştan oyulmuş gibi sertleşmiş ve Scarlett'i içimi yakan tüm tutkumla öpüyorum. Ellerimi yumuşak pembe ve kırmızı saçlarına gömüyorum, sonra sırtına kaydırıp belini kavıyor ve dilim onun ağzına dalıp onunkiyile dolanırken onu kendime doğru çekiyorum.

Muhafızların bizi izlemesi, arkamızda alay etmeleri, dışarıdaki tribünlerdeki seyircilerin bir sonraki dövüşü heyecanla bekleyerek bağırımları umurunda değil. Geri dönmezsem, Scarlett'in ağzımın tadını ve dudaklarımin dudaklarında hissettiği duyguyu, onu nasıl tuttuğumu ve benim için ne kadar değerli olduğunu hatırlamasını istiyorum.

Ve eğer ö leceksem, bunun son anım olmasını istiyorum

Onu sonsuza kadar öpmeye devam edebilirdim, ama gardiyanlardan biri kolumu tuttu beni geri çekti.

"Tamam, bu kadar yeter," diye homurdandı. "Bunu başından beri yapsaydın, belki de hala hücrenizde o güzel kızı beceriyor olurdun, arenaya çıkmak yerine."

Boğazımda bir cevap yükselir, ama onu bastırıp onu görmezden gelirim. Bunun yerine, Scarlett'e bakmaya devam ederim, şimdi gözyaşlarıyla ıslanan güzel yüzünü izlerim, ben kapıya doğru çekilirken. Ağzı sessiz bir fısıltıyla adımı söyler

adımı sessizce fısıldıyor ve kollarını kendine doluyor, kapılar açılıp ben Basta'nın arenasının kör edici güneşi ve tozlu havasına itilirken gözlerini benden ayırmıyor.

Hayatımda yaptığım en zor şey, ondan gözlerimi ayırmaktı.

Bu dövüşte, tüm dövüşlerde olduğu gibi, hayatta kalmak için tek bir şeye odaklanmak gerekiyor.

Ama bu sefer, arenanın ortasına doğru yürürken, kalabalığın çılgınlıklarına karşılık silahlarımı kaldırmıyorum. Etrafımda çılgına döndüklerini duyabiliyorum, benim girişime çılgına dönerek haykırırları ve tezahüratları havayı dolduruyor.

Beni özlemişler. Beni seviyorlar.

Bazı dövüşçüler için bu yeterli olabilir.

Ama ben sevginin ne olduğunu biliyorum ve bu sevgi değil. Bu yüzden hiçbirine bakmıyorum, bunun yerine tüm bunlardan sorumlu olan adama bakabilmek için kürsüye dönüyorum. Basta'ya bakıyorum, ona karşı duyduğum nefreti tümüyle görmesine izin veriyorum. Tanıdık nefret ve öfke duygusunun beni kapladığını hissediyorum, onu içime çekiyorum, damarlarımdan akmasına izin veriyorum.

Öfkemi koruyabilirsem, bu öfke beni bu durumdan kurtaracak.

"Akos!" Basta soğuk bir gülümsemeyle adımı haykırıyor. "Teneca halkı, şampiyonunuz geri döndü!"

Sonunda kalabalığa bir bakış attım. Ayakta bağıyorlardı, bazı kadınlar çıplak göğüslüydü, kendilerini parmaklıklara atıp adımı haykırıyorlardı. Arenaya bakarken, yavaşça dönüp her şeyi içime çekerek, onlara duyduğum küçümsemeyi de saklamadım. Beni sevdiklerini, benim ateşli hayranlarım olduklarını iddia ediyorlardı.

Beni şampiyonları olarak görüyorlar ve eğer öldürülürsem, beni tanıyormuş gibi yas tutacaklar.

Ama beni tanımıyorlar.

Hiç tanımadılar ve hiçbiri benim bir köle olduğumu, bunların hiçbirinin benim seçimim olmadığını umursamıyor. Onlar ikiyüzlüler, Basta ve uşakları kadar berbatlar.

"Rakibin!" diye bağıyor Basta ve kapılar tekrar açılıyor.

Kaslı bir gladyatör arenaya girer, büyük yumruğuyla göğsünü vurur. Onu tanımıyorum, ama kırmızımsı kahverengi bir teni, omuzlarından çıkan dört sivri boynuzu ve derisi üzerinde spiral şeklinde siyah dövmeleleri var. Tek silahı, tek eliyle salladığı uzun bir baltadır.

Nefesimi alıyorum, gergin ve hazır bir şekilde başka bir şey bekliyorum — daha fazla gladyatör, vahşi hayvanlar, kaderimi belirleyecek bir dönüm noktası.

Yenemeyeceğim bir şey.

Ama sadece o var. Basta dövüşün başlaması için işaret verdiğinde, derin bir rahatlama hissediyorum. Boynuzlu uzaylı, yenilmesi zor bir rakip gibi görünüyor, ama daha önce karşılaştığım diğer rakiplerden daha zor değil.

Dövüş başladığında, dünya sadece ben, o ve etrafımızdaki kumdan ibaret hale geliyor. Diğer her şey bulanıklaşıyor: Basta, kalabalık, havayı dolduran gürültü. Scarlett'in hâlâ orada durup izleyip izlemediğini görmek için kapıya bakmaya cesaret edemiyorum. Onun güzel yüzü, şu anda göze alamayacağım bir dikkat dağınıklığı yaratır.

Onun boyutlarındaki çoğu dövüşçü gibi, rakibim de güçlü ama benden daha yavaş. Ağır baltasının yükü altında, ne kadar güçlü veya yetenekli olduğu önemli değil. Seyircileri etkilemek için uğraşmadan, onu birkaç saniye içinde yere seriyorum. Artık onlara gösteri yapmak ya da Basta'yı yatıştırmak umurunda değil. Bana yaptığı şey affedilemezdi, ama Scarlett'e yaptığı şey çok fazla ileri gitmişti. Beni dövüşmeye zorlayabilir, ama artık onun şampiyonu rolünü oynamamı sağlayamaz.

Dövmeli gladyatör son darbemle sakat kalarak kumların üzerine ağır bir şekilde düştüğünde, Basta maçı bitirir. Bir sonraki dövüşün başlayabilmesi için arenadan çıkarılmayı beklerim, ama bunun yerine bana acımasızca gülümser.

"Akos kazandı! Bir sonraki rakibi getirin!"

Basta'nın yüksek sesli haykırışıyla kapı tekrar açılır ve kalabalık bir kez daha çılgına döner.

Vreck. Demek başından beri planı buydu.

Derin bir nefes alıp arenaya giren bir sonraki uzaylıya dönüyorum. Bu uzaylı uzun ve sıırım gibi, bana kendinden emin adımlarla yaklaşırken olası zayıflıklarını inceliyorum. Onunla olan dövüşüm kaba kuvvetten çok stratejiye dayalı, ama onu da yenmeyi başarıyorum.

Ve bir sonraki
gladyatör. Ve bir
sonraki.

Maçların sayısını kaybediyorum. Tek bildiğim, her zamankinden daha güçlü dövüştüğüm, her maçta tüm gücümü, odaklanmamı ve becerimi ortaya koyduğum. Düşersenem ne olacağını, Basta'nın öldürülmeme izin verip vermeyeceğini ya da daha sonra "yaralarımından" dolayı ölümümü ayarlayıp ayarlamayacağını bilmiyorum. Ama bunu öğrenmeyi reddediyorum. Scarlett'in benim korumam olmadan kalmasına izin vermeyeceğim ve ona geri dönmeye kararlıyım.

Hiçbir şey beni durduramaz, Basta'nın benimle dövüşmem için birbiri ardına ortaya çıkardığı dövüşçüler bile.

Gökyüzü gün batımının parlak ışınlarıyla turuncu ve sarı renklere bürünmeye başladığında, son rakibimi yere serip tribünde oturan Basta'ya dönüyorum. Geniş bir gülümsemeyle, hiç olmadığı kadar memnun görünüyor ve o kadar şiddetli bir öfke duyuyorum ki, merdivenlerden podyuma koşmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Başka kimse var mı?" diye bağıyorum, bıçaklarımı başımın üzerine kaldırarak, yüzüm ve vücudum ter, kir ve kanla kaplı. "Bugün dövmem için başka kimse var mı, Basta?"

Kalabalık etrafımda çılgına dönüyor, sözlerimi yutuyor, ama ben Basta'nın bakışlarından asla gözlerimi ayırmıyorum. Küstahlığım karşısında gülümsemesinin sönmesini bekliyorum, ama o tam tersine, o kadar büyük bir memnuniyetle sırtımaya devam ediyor ki, kendi duygularımın biraz sönükleştiğini hissediyorum ve neyi kaçırdığımı merak ediyorum.

Neden bu kadar memnun? Yine kazanmamı istemiyordu herhalde?

"Şampiyonunuz!" Basta kalabalığa bağıyor, ellerini havaya kaldırıyor ve kalabalığın çığlıkları yükseliyor.

Kalabalığın tezahüratlarını görmezden gelerek, muhafızlarla birlikte gözaltı alanına geri dönüyorum. Scarlett, beklediğim gibi orada bekliyor, ben kapılara doğru ilerlerken parmaklıklara tutunuyor ve içeriye girerken sadece biraz geri çekiliyor. Ancak, düşündüğüm gibi kollarıma atlamıyor ve yüzündeki gergin ifadeyi görünce şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

Ama sonra bir tarafa bakıyorum ve nedenini hemen anlıyorum. "Hyve."

Sesim soğuk ve dişlerimi sıkıyorum, çünkü ona açtığım yaralarından dolayı hala bandajlı olan iri yarı mor uzaylı, kollarını göğsünde kavuşturmuş duvara yaslanmış duruyor. Scarlett'e açıkça, gizlemeden şehvetle bakıyor ve arenada damarlarımdan akan adrenalin hala yüzeye çok yakın.

"Ödülünden hoşlanıyor musun?" Hyve beni görünce alaycı bir şekilde sırttı. "Göründüğü kadar tatlı mı? Oh, doğru ya. Onunla düzgün bir şekilde çiftleşemediğini duymuştum. Yazık. Onu benden çalmamış olsaydın, her saat başı ona girerdim."

Ona doğru atılırken boğazımdan hayvani bir ses çıkar, bu sesi ben bile zor tanıyorum. Yüzümdeki açık öfkeye biraz geri çekilir, ama ona ulaşmadan muhafızlar beni yakalar ve geriye doğru çeker.

"Bunu yapma!" diye bağırır içlerinden biri ve kafamın yan tarafına sert bir darbe indirir. "Gerekirse seni kelepçeleriz, Akos."

Hyve kıkırdar. "Belki Basta, istediğini vermeyeceğini anladığında, onu bana geri verir." Scarlett'e şehvetli bir hareket yapar. "Senin için harika bir gece planladım, küçük Terran."

Scarlett hiç olmadığı kadar solgun ve ben kapı açıldığında muhafızlardan kurtulmak üzereyim. Hyve yeni gelen kişiye bir bakış atar ve uzaklaşır.

"Akos. Eşini mi koruyorsun?" Basta'nın soğuk sesi küçük odayı doldurur. "Çok daha fazlasını ummuştum."

Ona doğru dönerim, vücudumdaki her kas öfkeyle gerilir, ama gördüğüm şey beni olduğum yerde donduracak ve anında soğutacaktır.

Yanında uzun boylu, soluk tenli, buz gibi mor gözlü, uzun gümüş saçları sırtına kadar örülmüş bir uzaylı duruyor. Metalik işlemeli keten bir cüppe giymiş, her parmağında yüzükler var ve karnımda bir düğüm oluşuyor. Bu kadar zengin bir adamın Basta'ya gladyatör çukuruna eşlik etmesinin tek bir nedeni olabilir.

"Gördüğün gibi," diyor Basta, beni işaret ederek, "Akos en iyi dövüşçüdür. Ringde karşılaştığı her rakibi yendi ve bugün de farklı değildi."

"Ama onun dinlendiğini söylemiştin." Soluk tenli uzaylı ikna olmuş gibi görünmüyor. "Arka arkaya bu kadar iyi dövüşebilir mi? Düzenli olarak? Günlerce dinlendikten sonra?"

Onun sözlerine alaycı bir şekilde burun kıvrırmamak için kendimi zor tutuyorum. Kafeste geçirdiğim son günleri *boş zaman olarak* nitelendiremem. Basta bana uyarıcı bir bakış atıyor, sonra solgun uzaylıya hoş bir gülümsemeyle bakıyor.

"Onun günleri sandığından daha az dinlenmeye ayrılmıştı. Onu üreme amaçlı kullanmak istedim, ama çiftleşmeyi reddetti. Bunun için onu cezalandırdım..." Basta sırtımda çapraz çapraz kalan kırbaç izlerini işaret eder ve uzun boylu uzaylı etrafıma bakınarak beni pazar tezgahındaki et gibi inceler. "Ama gördüğün gibi, şiddetli kırbaçlama bile onun bu kumlarda diğer savaşçılardan daha şiddetli savaşmasını engelleyemedi."

"Hmm." Cüppeli adam kaşlarını çatı. "Fiyatın yüksek. Ama bence..."

Söylediği geri kalanını duymuyorum. İçimde öfke yükselirken kulaklarımda aniden çınlayan uğultudan başka *hiçbir şey* duyamıyorum. Onu görür görmez, solgun tenli, zengin uzaylının Scarlett'i ya da beni satın almaya geldiğinden korktum. Basta'nın satmaya çalıştığı kişinin Scarlett olmadığına dair anlık rahatlama, bugün yaptığım dövüşlerin

bugünkü kavgalarımın bir tür seçme olduğunu, Basta'nın emirlere uymayı reddetmeme karşı çözümünün beni satmak olduğunu fark ettiğimde, öfkeyle yerini aldı.

Scarlett'ten ayrılacağım.

Bu düşünce zihnimi bir hançer gibi kesiyor ve eşimi kaybetme fikrine tepkim o kadar ilkel ki, bunu düşünmeye bile gerek duymuyorum.

"Çok ilgileniyorum, ama fiyatı konuşmak istiyorum..." sözlerini duyduğumda, tüm kontrolümü kaybettim. Kendim ve Scarlett için sonuçlarını düşünmek için bile duraksamıyorum, çünkü satılırsam ona ne olacağını biliyorum. Başka birine oyuncak ya da üreme amaçlı verilecek ve ben buna izin vermeyeceğim.

Vahşi bir hırıltıyla alıcıya saldırıyorum, onu ve Basta'yı olduğu yerde öldürecekmiş gibi. Mantıklı düşünmenin, kontrolün, kendimi durdurmanın ötesindeyim.

Scarlett'i korumalıyım. Onunla kalmalıyım.

Muhafızlar beni yakalar, daha fazlası harekete geçip beni zapt eder. Beni tutmak için sayabileceğimden daha fazlası gerekir ve alıcı irkilir, menzilinden uzaklaşır, mor gözleri büyür ve soluk teni korkudan neredeyse saydamlaşır.

Basta yüksek sesle küfür ediyor.

Alıcı ona doğru dönerken, daha önce meraklı olan ifadesi şimdi buz gibi olur ve Basta, "Onu kontrol altına alın!" diye bağırır.

"Bunu daha önce de yaptı mı?" diye sorar adam, Basta'ya bakarak, sesi biraz titriyor. "Bu köle için bu normal bir davranış mı?"

Basta'nın yüzünün solduğunu, çenesinin kaslarının, bunu mazur gösterecek bir yol bulmaya çalışırken çalıştığını görünce içimi bir memnuniyet kaplar. Ama bu adam, Basta'nın yalan söyleme riskini göze alamayacağı kadar önemli biri olduğu açıktır, çünkü sonunda pes eder ve başını sallar.

"Evet... yaptı," diye itiraf etti Basta. "Kontrol edilmesi zor olabilir. Ama dövüş becerisi..."

Alıcı, benim bilmediğim bir dilde küfrederek başını salladı. "Bunu unutmayacağım," dedi düz bir sesle. "Beni aldatarak, asi bir köleyi elinden çıkarmaya çalıştın, Basta. Bir daha senin malını almaya gelmeyeceğim."

Alıcı merdivenlerden yukarı çıkarken, Basta'nın sarımsı yüzü daha koyu, benekli bir renge büründü. Kendi muhafızları onu takip ederek bizi

Basta, kapı kapanır kapanmaz bana döner, gözleri alev alev yanmaktadır.

"Seni aptal!" diye bağırır, ellerini yanlarında yumruk yapıp bana dik dik bakar. "İstedğim satış fiyatı, Zivonian soyundan gelen çocukları gladyatör olarak yetiştirme fırsatını kaybetmemi fazlasıyla telafi edecekti. Sonunda bana bir değer olduğunu kanıtlayabilirdin, ama bunun yerine, *bir köle olarak* davranma konusundaki gülünç beceriksizliğiyle satışıma mahvettin."

Bitirdiğinde nefesi kesilmiş, göğsü inip kalkarken bana doğru birkaç adım atıp parmağını göğsüme batırıyor.

"Kadın bir sonraki döngüsüne başlayana kadar vaktin var," diye tısladı. "Hamile kalmak yerine kanaması olursa, onu tesisteki diğer kölelere veririm ve bunun seni motive edip etmediğini görürüm. Onlardan bazıları da yıllardır kadın görmemiş. Eminim her biri onu tatacak ve sonra geriye kalanları hala üreyebilecek misin göreceğiz."

Scarlett boğuk bir ses çıkarır, elleriyle ağzını kapatır ve ben tekrar öne atılırım, Basta'ya kafa atmaya çalışırken gardiyanlara direnirim, kurtulmaya çalışırken ayaklarım toprağı kazır. Onu öldürmek istiyorum; hepsini öldürmek istiyorum. Ama gardiyanlar beni çok sıkı tutuyorlar ve Basta'ya tekrar ulaşmaya çalışmadan beni geriye doğru sürüklerler.

Muhafızlar Scarlett'i de yakalar ve bizi sürüklerken ona pek de nazik davranmazlar. Koridorda sürüklenmeden önce Basta'nın öfkeli ifadesini son bir kez görürüm ve hücreye vardığımızda bizi hiç nazik davranmadan içeri atarlar.

Kapı gürültüyle kapanır ve bizi içeride hapseder.

Scarlett

MUHAFIZLAR GÜLÜYOR VE ARALARINDA KONUŞUYORLAR, Akos'un tekrar kapanmaya başladığını neredeyse hissedebiliyorum.

Muhafızların onu attığı yerden birkaç metre uzakta, hücrenin zemininde oturuyor, hala kavgalardan kalma kir ve kan izleri var, başının üstündeki uzun saçları karışmış. Mutsuz görünüyor, yüzü öfke, korku ve kederle gergin, yumruklarını sıkmış, benden başka yere bakıyor, gözlerime bakmıyor.

Bu bana, ilk kez birlikte buraya atıldığımız zamanı çok hatırlatıyor ve buna dayanamıyorum. O, ilk gecedен hatırladığım Akos'a benziyor, duygularını bastırarak ve uzaklaştırarak kontrol etmeye çalışıyor. Her şeyden çok, yaralı bir hayvana benziyor, öfkeli ve acı içinde, teselli eden herkese saldırmaya hazır.

Ama onu bu halde görmek dayanılmaz. Ona karşı hissettiklerimin aşk olduğunu kabul etmeye henüz hazır değilim, ama içimde yükselen duyguların gerçek olması için isimlendirilmesine gerek yok. Onun bana karşı tekrar kapanmasını, duvarlarını yeniden örmesini ve içine çekilmesini dayanamıyorum. Bununla tek başına başa çıkmasını istemiyorum ve ben de tek başıma başa çıkmak istemiyorum.

Akos'u istiyorum. Ona *ihtiyacım olmaya* başladım. Ne kadar garip görünse de, gerçek bu. Bu yüzden dikkatlice yere sürünerek ona doğru ilerliyorum, yavaşça koluna dokunmak için uzanıyorum, elimi onun şişkin pazı kaslarına koyuyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum, ama kelimeler gerçekten düşünmeden ağzımdan çıkıyor. Doğru olup olmadıklarını bilmiyorum, ama kendimi tutamıyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra onu kaybetme, soğuk sessizliğe geri dönme düşüncesi, Basta'dan daha çok beni korkutuyor.

"Lütfen beni dışlama," diye fısıldıyorum, sözler dudaklarımdan dökülürken kolunu nazikçe tutuyorum. "Lütfen bana ne düşündüğünü söyle, Akos. Ne olursa olsun, ben halledebilirim. Sadece beni tekrar yalnız bırakma."

Son sözlerim onun içinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibi görünüyor. Bana doğru keskin bir hareketle dönüyor, yeşil ve altın rengi gözleri şiddetli bir duygu ile karanlık bir şekilde parıltıyor ve bana uzanarak iki kolumu da kavıyor ve hızlı bir hareketle ayağa kalkarken beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırıyor.

Gözleri vahşi bir şekilde yüzümü arıyor, çenesi sıkılıp beni kendine doğru çekiyor. Tutuşu sert ama acı verici değil, garip bir şekilde iyi geliyor. Onu tanımıyorsam, güçlü vücudunu bana dayayıp yakıcı bakışlarını bana diktiğinde korkutucu olurdu, ama ben bunu istiyorum.

Onun soğuk ve kapalı olmasını istemiyorum. Bunu istiyorum.

Savaşımı istiyorum.

"Seni *asla* yalnız bırakmayacağım," dişlerinin arasından sıkarak söylüyor. "Bugün sana geri dönmek için sayamayacağım kadar çok adamı öldürdüm, Scarlett. Bunun farkında değil misin?"

Bana bakarken göğsü inip kalkıyor ve karnıma sertçe bastırdığını hissedebiliyorum, tüm vücudu içinde yükselen duyguların gücüyle titriyor.

"Sen benimsin," diyor Akos, sesinde gerçeklik var. "Sen benim eşimsin, Scarlett. *Benimsin*."

Bana böyle seslenmesi, vücudumu bir sıcaklık kaplarken omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. Elleri kollarımı okşadı, saçlarımı karıştırdı ve ağzımı kendininkine yaklaştırdı. Günün olayları, üst üste yığılmış ve üzerimizde yükselmiş, dayanılmaz bir ihtiyaçla bir anda yıkıldı — rahatlama, zevk, ikimizin de içine atıldığı bu korkunç dünyada iyi, güzel ve saf bir şey için duyulan ihtiyaç.

Akos beni öptüğünde, dudakları sert ve şiddetli bir şekilde benim dudaklarıma değiyor, dili ağzımın içine dalıyor, artık kendini tutmadığını hissedebiliyorum.

Daha önceki her öpücük kısıtlıydı. Beni yatakta öptüğünde ve dokunduğunda bile, kendini tuttuğunu, beni tamamen sahiplenmesine yol açacak sınırı geçmemek için kendini engellediğini biliyordum.

Ama artık bunların hepsi geride kaldı.

Kontrolünü kaybetti ve ben birdenbire bunun için şiddetle ve çılgınca minnettar oldum.

Onu, hiç bir şeyi istemediğim kadar çok *istiyorum* ve onun hiçbir şeyi tutmasını istemiyorum. Onun beni öptüğü kadar sert bir şekilde onu öpüyorum, dilimi diline sürterken başının arkasını tutuyorum, ona yaslanarak inliyorum, fiziksel olarak ona olabildiğince yakın olmak için çaresizce.

Basta umurumda değil, koridordaki gardiyanlar umurumda değil, ya da böyle birlikte olmamızın bizim için ne anlama geldiği umurumda değil.

Hamile kalmadan önce kaçacağız ya da denerken öleceğiz.

Ama Akos'u şimdi kaybetmeyeceğim. Onu içimde hissetmeden, etrafımda hissetmeden, beni kendine ait olarak görmeden ondan koparılma düşüncesi? Bu dayanılmaz bir şey. İçimde yanan ateş sadece arzudan çok daha fazlası. Bu *bir ihtiyaç*, derin, fiziksel ve kadim bir şey ve ben kendimi tamamen ona teslim ediyorum.

Akos beni geriye doğru yürütüyor, ikimiz de körü körüne tökezleyerek, beni hücremizin dışındaki koridordan uzaklaşarak banyo odasına götürüyor. Elleri, ince, şeffaf elbisemle zar zor örtülü vücudumda dolaşıyor. Geniş avuçları meme uçlarımı okşarken, beni daha sert öpüyor, göğüslerimi avuçlarken inliyor. Elleri belime ulaştığında, beni kaldırıyor, bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarılırken bana sürtünüyor.

Eteğimin ince kumaşı uyluklarımın arasına yapışır, amım sıcak ve azgınlıkla ıslanmıştır ve kalın ereksiyonunun itmesiyle peştamalı yana kayarken, onun sikinin sıcaklığını üzerimde hissederim.

"Benim," diye inliyor Akos yine, sanki evrendeki tek kelimeyi unutmuş gibi.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, çılgınca başımı sallayarak. "Tanrım, evet."

Kalçaları öne doğru sallanıyor, beni taş duvara daha sert bastırıyor. Bir elini duvara dayıyor, diğer kolunu bana dolayarak beni derin bir şekilde öpüyor ve alt dudağını ısırdığımda inliyor. Penisi içimde atıyor, gazlı bezin klitorisime sürtünmesi ve penisinin ısısı beni çoktan doruğa yaklaştırıyor.

"Akos..." Dudaklarına adını fısıldayarak, ona karşı kıvranıyorum.

"Benim tatlı eşim. Benim mükemmel küçük Terran'ım."

Dişlerini boynumun hassas derisine sürter, sonra aniden beni yere indirir ve öpüşmeyi keser. Bir an için, bunu yapamayacağımızı, bağımızı kirletmeyeceğini, beni sahiplenemeyeceğini söyleyeceğini düşünürüm. Onunla tartışmaya, yalvarmaya, ona ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu anlaması için *her şeyi* söylemeye hazırım...

Ama sonra beni hazırlıksız yakaladı, omuzlarımı kavradı, beni döndürdü ve arkamda diz çöktü.

Keskin bir hareketle kalçalarımı geriye doğru çeker, böylece neredeyse dik açıyla eğilirim, avuç içlerim taş duvara dayanır.

"Seni görmek istiyorum. Seni tamamen görmek istiyorum," diyor boğuk bir sesle, ellerini iç uyluklarımdan yukarı doğru kaydırarak bacaklarımı ayırıyor.

Parmaklarını hafifçe hareket ettirerek, tül eteğimi kalçamın üzerine itti, onu bir kenara fırlatarak beni tamamen çıplak bıraktı, eğilmiş

bacaklarım açık, tüm vücudum onun zevki için sergilenir.

Hiç bu kadar çıplak, bu kadar savunmasız olmamıştım ve başka biriyle olsaydım, bu durumdan rahatsızlık duyabilirdim. Ama Akos'la birlikteyken, bu durum içimde yeni bir heyecan dalgası yaratıyor, vücudumu sıcaklık ve vahşi bir rahatlama duygusuyla dolduruyor.

Bu oluyor. Gerçekten oluyor.

Sonunda.

Akos'un nasırlı elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, onları sıkıca yoğuruyor ve sonra biraz ayırıyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldanıyor ve sonra öne eğiliyor.

Onun dilinin arkadan amımı bulduğunu hissettiğimde nefesim kesilir, yumuşak ve sıcak bir şekilde kıvrımlarımın kenarlarını izler.

"Tadın çok güzel," diye inliyor, parmakları kıcıma daha sertçe girerken dili içime biraz kayıyor. Daha önce tattığı en tatlı şey gibi benim uyarılmamı yalıyor, sonra geri çekilip tekrar girişimi yalıyor.

Böyle devam ediyor, dilini vücudumun her santimetresinde gezdiriyor, dişleriyle cildimi kazıyor. İlk kez, neden buna "birini yemek" dediklerini anlıyorum. Çünkü yaptığı şey bu. Beni *tüketmeye* çalışıyor.

Akos bacaklarımın arasını yalayıp emdiğinde, karnımın derinliklerinde bir arzu kıvrılıyor ve konuştuğunda, sesi arzuyla o kadar dolu ki, içimde başka bir zevk dalgası yaratıyor.

"Boşalmak istiyor musun, Scarlett? Bana söylemelisin," diyor Akos, dudakları, dişleri ve diliyle beni işkence etmeye devam ederken sesi boğuk çıkıyor. "Benim olduğunu söyle, ben de seni boşaltayım. *Söyle hadi.*"

"Evet!" diye hıçkırarak cevap veriyorum, onun dokunuşuna karşılık vererek. "Seninim, Akos! Senin, senin, senin. Lütfen, sana ihtiyacım var! İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Parmakları içime girerken dili klitorisime baskı yapıyor ve doruğa ulaştığımda dizlerim titriyor, dalga dalga gelen ve neredeyse dayanılmaz olan büyük bir zevk beni sarıyor. Başım dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyor, parmaklarını içime derinlemesine gömüyor, dili önceki gece öğrendiği gibi klitorisimi okşuyor.

"Evet. Tam orası... Oh, *lanet olsun.*"

Onun boş eliyle kalçamı kavrayıp beni dik tutarken, orgazm dalgaları üzerime çöküp beni yere sererken, utanmadan ağzına doğru kıvrılıyorum.

duymuyorum. Dudaklarımdan dökülen zevk çığlıklarımın duvarlarda yankılandığını duyabiliyorum, ama bizi kim duyabilirse duysun umurumda değil.

Tek umursadığım şey Akos ve onun beni en sonunda sahiplenmesi için duyduğum çaresiz ihtiyaç.

O çekilip arkamda ayağa kalktığı anda inlerim, vücudum parmaklarının ve dilinin kaybıyla aniden boşluk hissediyorum. Ama bir an sonra, şişmiş penisinin ucu bacaklarımdan arasına bastırıyor.

Bana doğru eğildi, elleri göğüslerimin üzerinde nazikçe kayarken dudakları kulak kepçemi okşadı.

"Bunu istiyor musun, Scarlett?" Sesi o kadar gergin ki, onu zar zor tanıyorum. "Beni istiyor musun?"

"Evet!" Nefes nefese, başımı yana çevirip ona öpmek için eğiliyorum. Sırtımı kavrayarak alnımı alnına bastırıyorum. Kalın penisinin sadece ucunu içime ittiğinde, penisinin başındaki düğümler zonklıyor ve şimdi çekilirse ölecekmişim gibi hissediyorum.

"Lütfen, Akos," diye fısıldadım, sesimde sadece saf dürüstlük vardı. "Sana ihtiyacım var. Ben sadece senin değilim. Sen de *benimsin*."

Dudaklarından çıkan inilti neredeyse gırtlaktan çıkan bir ses, o kadar vahşi bir açlık sesi ki içimi titretir. Kalçaları ileri doğru bastırır, kalın penisi bir santim bir santim içime girerken ellerini göğüslerime koyar.

Ağzımda büyük hissettiriyordu, ama şimdi daha da büyük hissettiriyor ve iç duvarlarımdan onun etrafında gerildiğini hissedince nefesimi tıslayarak veriyorum. Birkaç sığ itmeyle içeri giriyor, sonra kalçalarını öne doğru iterek, ikimiz de çığlık atarken kendini sonuna kadar gömüyor.

"Ak... Akos..."

Adını nefes nefese söylüyorum, kelime zar zor anlaşılıyor. Konuşamıyorum. Zevk çok yoğun, o anın duygusu çok güçlü.

Şu anda, bulunduğumuz yer ve hala içinde bulunduğumuz duruma rağmen, onun bunu yapmasının ne anlama geldiğini biliyorum. Ne kadar zamandır *kimseyle* seks yapmadığını, aramızdaki bağı ne kadar direnmeye çalıştığını biliyorum.

Ama sonunda, hiçbir şey bizi birbirimizden ayıramadı.

Ve bir keresinde beni buraya getirmekle aramızdaki bağı bozacağını söylemiş olsa da, ben hiç öyle hissetmiyorum. Akos içimde hareket etmeye başlayıp, uzun ve yavaş hareketlerle penisini içeri ve dışarı kaydırırken, ona hiç olmadığı kadar yakın hissediyorum. Her dokunuş vücudumda elektriksel titremeler yaratıyor ve ben her duyuma odaklanıyorum — kulağıma değen nefesinin sıcaklığına,

kulak kepçemi ısırırken dişlerinin hafif baskısı, iç duvarlarımda kayarken kalın ve damarlı penisinin kalınlığı ve vücudumu okşarken avuçlarının geniş ve pürüzlü dokusu.

Aramızdaki bağın güçlendiğini, bizi her hareketle, her fısıldanan kelimeyle, her iniltiyle ve her titremeyele daha da yakınlaştırdığını hissediyorum.

Bu beni korkutmalı... ama korkutmuyor.

"Çok yaklaştım," diyor Akos, kalçaları bana karşı titriyor. "Çok iyi hissettiriyorsun, *suvi'm*."

Elleri yine göğüslerimi kavlıyor, yoğuruyor, parmakları meme uçlarımı sıkıyor. Her içimden çıktığında inliyorum, onu arzuluyorum. Vücudum zonklıyor, başka bir orgazma yaklaşıyor ve o tamamen çıktığında şok olmuş bir ses çıkarıyorum.

"Yüzünü görmem lazım. Parçalanışını izlemek istiyorum," diye homurdanıyor, beni kaldırıp uzun bir vuruşla içime giriyor, beni duvara bastırıyor, itmeye başlarken bakışları benimkilerle kilitleniyor.

"Boşalacağım," diye nefes nefese, onun büyüleyici altın ve yeşil gözlerine bakarak söylüyorum. "Siktir, çok yaklaştım. Tanrım..."

Elbisem hiç çıkmadı ve etrafımda dolanıyor, göğüslerimden çekilip omuzlarımdan kayıyor ve kalçalarımı sarıyor. Sertleşmiş meme uçlarım Akos'un geniş göğüs kaslarına sürtünüyor ve cildi terden parlıyor. Bana girerken koyu yeşil bir renge dönüşüyor, göz bebekleri o kadar büyümüş ki neredeyse irislerinin yeşil rengini bastırıyor.

"Gel benimle, Akos," diye yalvarıyorum, iç duvarlarımı onun etrafında sıkıştırarak. "Lütfen..."

"Scarlett..." Derin ve arzulu bir sesle adımı inliyor ve bir kez daha içime girerken titrediğini hissediyorum. "Suvi'm. Eşim. *Benim*."

Penisi sertleşir, zonklar, sırtındaki çıkıntılar içimdeki en derin kısımlara sürtünür ve orgazmım bir tsunami gibi üzerime çöker.

Sanki benim orgazm olmam ona fazla geliyormuş gibi, Akos küfürler savurur, kalçalarını benimkilere doğru yuvarlar ve kendini içime imkansız bir şekilde daha da derine iter. O kadar iç içe geçmişiz, o kadar birbirimize sarılmışız ki, zevk titremeleri bedenlerimizi tekrar tekrar sarsarken, sanki kimse bizi ayıramazmış gibi hissediyorum.

Güzel, diye düşünürüm sersemlemiş bir halde.

Ondan asla ayrılmak istemiyorum. Aynen böyle kalmak istiyorum, onun sıcak teni benimkine değecek, bakışları benimkilere kilitlenecek, alnı alnıma değecek. Onu içimde tutmak, ona sarılmak, buradan asla ayrılmamak istiyorum.

Çünkü ben ona aitim, o da bana ait. Ve bunu asla değiştirmek istemiyorum.

Akos

KISA SÜRELİ, parlak bir an için her şey mükemmel hissediliyor.

Nerede olduğumu unutuyorum, tamamen Scarlett'e kapılıyorum — kendini bana tamamen teslim edişine, az önce yaptığımız şeyin yoğun ve ezici zevkine ve samimiyetine.

Scarlett nefesini toparlarken göğsü inip kalkıyor, küçük göğüsleri bana sıkıca bastırılıyor.

O, tüm evrende en mükemmel yaratık. Benim için çok mükemmel.

Sonra, yavaş yavaş, dünya yeniden odaklanmaya başlıyor. Nerede olduğumuzu ve durumumuzu hatırlıyorum ve vücudum otomatik olarak gerilmeye başlıyor. Çenem sıkışıyor, ondan çıkıp onu nazikçe yere indiriyorum ve bir adım geri atıyorum.

Ne yaptım ben?

İkimiz de esir durumundayken, irademiz dışında bu duruma zorlanarak eşimi sahiplendim. Basta'nın istediğini ona vermek istemediğim için yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yaptım ve içime boşaldım.

Ama kendimi durduramadım. Zirveye yaklaşırken yaşadığım o son, göz kamaştırıcı zevk anında, ondan çekilebilecek kadar akli başında olamazdım. Ve istemiyordum da. Kendimi ona tamamen bağlamak istiyordum ve Scarlett'in de aynı şeyi istediğini biliyordum.

Yine de, bu yaptığının olası sonuçlarını değiştirmez.

Scarlett hamile kalırsa, Basta bunu öğrenir ve çocuğu doğurması için onu senden alırsa, bu tamamen senin hatan olacak.

Derin bir pişmanlık dalgası içimi kaplıyor. Kendimi pes ettirmemeliydim, ama bugün olanlar son kararlılığımı da yok etti. Ona ihtiyacım vardı. Ama bu bir mazeret değil. Onu ve doğmamış çocuğumuzu daha büyük bir tehlikeye attım.

Duvarlarımın yükseldiğini, göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Scarlett'ten uzaklaşırken kendime öfkeleniyorum ve aynı hatayı ikinci kez yapmamaya kararlıyım. Gözümün ucuyla elbisesini düzelttiğini görüyorum ve sonra, ondan uzaklaşmadan, elini uzatıp yanağıma dokunuyor.

Ondan uzaklaşıyorum ama Scarlett pes etmiyor. O da benim kadar inatçı ve kollarıma girip bana yaslanarak yüzümü okşamaya başlıyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Akos," diyor nazikçe. "O kadar emin olma," diyorum mırıldanarak, ama o pes etmiyor.

"Pes etmemeliydin, yaptığımız şey bir hataydı, başarısız oldun ve işleri daha da kötüleştirdin diye düşündüğünü biliyorum. Ama bu doğru değil." Scarlett derin bir nefes alır, ellerini çeneme koyar ve başımı çevirerek gözlerime bakmamı sağlar. "Bu Basta ya da onun istekleriyle ilgili değildi. Bu bizimle, ikimizle ilgiliydi, *sadece* bununla. Bu bizim bağımızla ve evrenin bizim için seçtiği şeyle ilgiliydi."

İsteğim dışında, onun dokunuşuyla kaslarımın gevşediğini hissediyorum. Kendimi suçlamaktan vazgeçmek benim için zor olsa da, söyledikleri doğru.

"Bugün bir şey kanıtladıysa," diye devam etti Scarlett, "o da gelecekte ne olacağını tahmin edemeyeceğimizdir. Basta'nın seni satmaya çalışacağını asla tahmin edemezdik. Ve durum ikimiz için de tehlikeli. Kaçırıldığımız andan beri öyle. Sen bunu değiştirmedin. Ne olursa olsun tehlikeli bir durumdayız ve ben..." Yine nefes aldı, bakışları hala benimkilere sabitlenmişti. "Sana hislerimi göstermeden bununla yüzleşmek istemem."

Bana bakışları nefesimi kesiyor. Bize, aramızdaki bağına inanmak istememi sağlıyor. Hata yapmadığımı inanmak istiyorum. İyi ve güzel bir şeyin bana verilmiş olabileceğini ve bunun benden alınmayacağını inanmak istiyorum.

Giyisilerimizi yerine yerleştirdikten sonra, Scarlett'in elini tutup onu banyodan dışarı çıkarırım. Gardiyanların, sevişmemizin seslerine çekilerek hücremizin dışında bekliyor olmalarını beklerim, ama parmaklıkların ötesindeki koridor boştur. Belki de tesisin başka bir yerinde ihtiyaçları vardı, ya da belki Basta, sonunda Scarlett'i sahiplendiğimde müdahale etmemelerini söylemiştir.

Her halükarda, eşimin onların sinsi bakışlarına maruz kalmaması için minnettarım. Akşam yemeğinin de hiçbir izi yok, bu da Basta'nın onlara bu gece yemek getirilmemesi talimatını verdiğini düşündürüyor ve aç olmama rağmen, bu da beni rahatlatıyor.

İkimizin içinde bulunduğu bu sessiz baloncuğu hiçbir şeyin patlatmasını istemiyorum.

Scarlett yatağa uzanıyor ve ben de yanına sürünerek yaklaşp onu kendime çekiyorum. Parmaklarını başımın yanındaki kısa saçlarımın üzerinde gezdirirken

gözlerimin içine bakarken, alt dudağını dişlerinin arasına çekiyor.

"Kaçırıldığımda çok korkmuştum," diye fısıldadı. "Uzaylıların varlığından bile haberdar değildim ve birdenbire Dünya'dan, evimden, tanıdığım herkesten uzaklaştırıldım. O hücrede oturup satılmayı beklerken hayatımın bittiğini düşündüm. Bana ne olacağını bilmiyordum, ama köle olacağımı biliyordum ve bir daha asla güvende, mutlu ya da evimde hissetmeyeceğimi düşündüm."

Yutkunuyor, ben elimi sırtına koyup başparmağımla yatıştırıcı bir hareketle ileri geri ovuştururken, vücudunda hafif bir titreme oluyor. Onu sakinleştirmeye ve hatırladığı korkuyu biraz hafifletmeye çalışıyorum.

"Beni kimin satın alacağı, bana ne yapacakları konusunda çok korkuyordum, müzayededen buraya kadar olan tüm yolculuk boyunca çok korkmuştum. Ve sonra birinin ödülü olacağımı öğrendiğimde?" Derin ve titrek bir nefes alır, küçük avucuyla hala çenemi okşuyor. "İlk dövüşte seni gördüğümde senden korktum. Maçtan sonra bana ne olacağından çok korkuyordum, beni kim kazanırsa kazansın."

Sözleri kalbimi delip geçiyor. Mantıken, o gün onu korkuttuğumu biliyordum. Ama bunu eşimin, her şeyden çok sevdiğim kadının ağzından duymak, tahmin ettiğimden daha fazla acıtıyor.

Ama Scarlett konuşmaya devam ediyor, parmakları çenemi okşarken bana bakıyor.

"Ama şimdi sana baktığımda? Seni hiç de öyle görmüyorum. Artık senin nazık, cesur, onurlu ve güçlü olduğunu biliyorum. Senin iyi bir adam olduğunu, benim için kendini feda edeceğini, beni korumak için her türlü acıyı çekeceğini biliyorum."

Bana daha da yaklaşıyor, vücudu benimkine yaslanıyor ve ben yeniden arzunun heyecanını hissediyorum.

"O gün ödül olarak sunulmuştum," diye fısıldadı Scarlett. "Ama Basta ne derse desin, ben senin ödülün değilim. Ben sadece... *seninim*. Bedenim, zihnim ve ruhum."

İçimde yükselen duygu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güçlü, adlandırılmayacak kadar şiddetli. Kollarımı sıkıca ona doluyorum, onu kendime çekip öpüyorum. Dudaklarım onun dudaklarını tekrar tekrar tatarken, onun yumuşaklığını ve sıcaklığını içime çekiyorum.

O haklı.

Daha önce onun benim olduğunu söyledim ve bunu içtenlikle söyledim. Ama ben de onunum. O bana ait olduğu kadar ben de ona aitim, ona sorgusuz sualsiz bağlıyım.

Ve bu asla değişmeyecek. Ondan ayrılmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Uzun süre birbirimizin kollarında yatıyoruz, ellerimiz tembelce birbirimizin üzerinde dolaşıyor, önce yumuşakça, sonra daha derin, sonra yine yumuşakça öpüşüyoruz. Arzu damarlarımdan akıyor, penisim yeniden sertleşiyor, ama onu ikinci kez sahiplenmek için harekete geçmiyorum. Hala temkinli olmak akıllıca ve çiftleşme arzusu aksini söylese de, riske girmeyeceğim.

"Nasıl hissediyorsun?" Scarlett bir süre sonra mırıldanır, kaşlarını çatarak parmaklarını kolumdaki küçük bir kesik üzerinde gezdirir. Bu kesikleri hangi rakibim yaptığını bilmiyorum, ama vücudumdaki diğer birkaç kesikle aynı, sonsuz savaşlarla geçen günümde aldığım küçük yaralar. "Basta'nın seni bu kadar çok gladyatörle dövüştürdüğüne inanamıyorum."

"Ben inanıyorum," diyorum karanlık bir sesle, çenemi sıkarak. Sonra Scarlett'in elini tutuyorum ve parmaklarını dudaklarıma götürüyorum. "Ama ben iyiyim. Bu yaralar sadece yüzeysel ve iyileştirici merhem kırbaç izlerini iyileştirdi."

"Sen inanılmaz bir savaşçısın." Scarlett'in gözleri yıldız ışığında parlıyor, derin mavi-yeşil bir ışıltı yayıyor. "Bütün Zivonlular savaşta bu kadar mı iyidir?"

Onun iltifatından memnun olarak gülümserim, ancak beni savaşırken gördüğü koşulları hiç sevmem. "Çoğu öyle, evet. Kardeşlerim çok yetenekli savaşçılar ve avcılardı, hâlâ da öyleler."

O iç çekerek bana doğru eğildi. "Onları özlediğini anlayabiliyorum. Onlar hakkında her konuştuğunda, sesinden bunu duyabiliyorum."

Boğazım düğümленir. "Onları özlüyorum, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar. Çoğu kardeşten daha yakındık birbirimize. Onları, ailemizin gurur duyacağı şekilde yetiştirmek için elimden geleni yaptım ve onların da gurur duyacağı biri olmaya çalıştım. Saldırıdan sonra, artık onların yanında olmadığım için, yeterince iyi bir iş çıkardığımı ummaktan başka çarem yoktu."

"Yaptığını biliyorum. Eğer sana benziyorlarsa, iyi ve onurlu adamlardır. Ve cesurdurlar." Scarlett parmaklarını kafamın yanındaki kısa kesilmiş saçlarımdan üzerinde gezdirir. "Onların da seninle gurur duyduğunu biliyorum."

"Her gün tanrılara onların hala hayatta olmaları için dua ediyorum," diyorum sessizce, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "Umarım halkımızdan geriye kalanları koruyorlardır ve nerede olurlarsa olsunlar biraz mutluluk bulmuşlardır."

Sessizleşirim ve Scarlett dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırır. Bu, teselli etmek, iyileştirmek için bir öpücük ve ben de ona yaslanırım. Aramızdaki kıvılcımın tekrar bir cehenneme dönüşmesine izin vermek kolay olurdu, ama birkaç saniye sonra geri çekilir.

"Artık zamanımız daralıyor," diye pişmanlıkla fısıldar. "İşe gitmem gerek."

"Tamam." Pembe saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyuyorum.
"Ben nöbet tutarım."

Yavaşça ayrılırız ve Scarlett yatağın altına girip tekrar taşı kazmaya başlar, ben de her zamanki yerime, yatağın yanına geçerim, düşüncelerimin çok uzağa kaymasına izin vermemeye çalışarak. İyi ilerleme kaydediyor, ama endişelenmemek benim için zor, özellikle de Basta'nın bugün yaptığı şeylerden sonra... Beni alıcıya seçmeleri için arenaya atması ve bana  ltimatol vermesi.

Scarlett, çok tehlikeli bir durumda olduğumuzu ve her an her şeyin değışebileceğini söylerken haklıydı. Hiçbir şeyi kesin olarak kabul edemeyiz, yarının dünkü gibi olacağını varsayamayız.

Korku midemde bir düğüm oluşturuyor, ellerimi yumruk yaparken bükülüyor ve büyüyor.

Sevdiğim herkesi bir kez kaybettim ve şimdi, bir daha kimseyi sevmeyeceğime yemin etmeme rağmen, kendime tekrar birini sevmeme izin verdim. Kardeşlerimin kaybını ve yakalanmamı zar zor atlattım. Hayatta kalmak, pes edip kendimi  l me terk etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Scarlett'i de kaybedersem, bunu nasıl atlatırım bilmiyorum.

Scarlett

Gecenin çoğunu duvarı kazarak, taşı parçalayarak ve daha derine tünel açarak geçiriyorum. Zor bir iş ve istediğimden daha yavaş ilerliyor, ama ne kadar yorucu olursa olsun duramıyorum. Daha önceki efor ve uykusuzluktan yorgunum, ellerim sıyrılmış ve tırnaklarım kırılmış, yatakta bükülmüş pozisyonda yatmaktan vücudumun her yeri ağrıyor.

Ama buna değer.

Kaçabilirsek, buna değmeyecek hiçbir acı yoktur.

En azından bu gece, zihnim Akos ile aramızda olanları tekrar tekrar oynatırken, her zamankinden daha iyi bir dikkat dağıtıcıya sahibim. Bunu düşünmeden duramıyorum. Onu teselli etmeye çalışırken, son direncini kırmaya çalışırken, onun özdenetimini bozmak istememiştim, ama yine de... pişman olamıyorum.

Ona, onu ne kadar çok istediğimi söylemeden gelecekle yüzleşemeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Ona olan hislerimin çaresizlikle ya da şu anki durumumuzla hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen onun kim olduğu ile ilgili olduğunu söyledim.

Daha önce birlikte yaptığımız şey kadar mükemmel hissettiren başka bir şey olmadı. Böyle bir zevkin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum, ama bu daha da ötesinde, çok daha derin bir şey. Akos'la, hayatım boyunca hiç kimseye hissetmediğim bir bağ hissediyorum. Bu, her zaman arzuladığım, her zaman eksikliğini hissettiğim bir şey: başka biriyle gerçek, derin bir bağ. Bunu elde etme şansı verilene kadar ne kadar istediğimi fark etmemiştim.

İçinde bulunduğumuz koşullar ne kadar kötü olursa olsun, aramızda olanlar aslında çok güzel ve harika. Bu acımasız, hedonist gezegende bunu bulacağımı hiç hayal etmemiştim.

Ama buldum.

Garip bir şekilde, Dünya'dan kaçırıldığım için neredeyse *mutluyum*. Korkunç, aşağılayıcı, berbat bir deneyimdi ve hala Basta tarafından incitilme veya öldürülme, arenaya atılma veya muhafızlarına verilmeme ya da başka bir korkunç şeyle karşı karşıya kalma ihtimalim var. Hikayemin mutlu sonla biteceğini henüz bilmiyorum.

Ama Akos ile tanışmış olmak, onunla bu bağı ve derin bağlantıyı yaşamış olmak?

Sonunda her şeyin buna değdiğini hissettiriyor.

Bu gezegende ölsem bile, onunla tanıştığım için ya da paylaştıklarımız için pişmanlık duymam. Geri dönüp kaçırılmamayı seçme şansım olsaydı, dürüstçe söylemek gerekirse, tek bir şeyi bile değiştirir miydim, bilmiyorum.

Kader bu mu? Bir kez yürüdüğünde kaçınılmaz hissettiren bir yol
?

Kader diye bir şeye hiç inanmadım ve bunun kader olup olmadığını hala bilmiyorum. buna kader diyebilir miyim, hala bilmiyorum. Ama her şeye rağmen, tam da olmak istediğim yerde olduğumu biliyorum. Çünkü Akos yanımda.

Gecenin geri kalanı hem hızlı hem de yavaş geçiyor gibi. Şafak sökene kadar çalışıyorum, Akos yatak yanındaki duvara yaslanıp, beklenmedik bir şekilde gardiyanlar gelirse diye nöbet tutarken, onun sessiz nefes alıp verişini dinliyorum.

Oda yeterince aydınlanıp çalışmayı bırakmam gerektiğini anladığımda, tüm vücudum ağrıyor. Ter ve tozla kaplıyım, parmaklarım ağrıyor ve kramp girmiş, ama iyi ilerleme kaydettim. Duvarın kolumun genişliğinden biraz daha büyük bir bölümünü tamamen deldim, şimdi sadece ikimizin de geçebileceği kadar deliği genişletmem gerekiyor. Akos'un boyunda biri için bu zor bir iş olacak, ama bence başarabilir.

Yatağın altından çıkarken Akos bana doğru dönüyor ve ortaya çıktığım anda beni kollarına alıyor, beni kucağına çekerken saçlarımı yüzümden çekiyor.

"Kirliyim," diye itiraz ediyorum, ama o umursamıyor gibi görünüyor ve eğilip beni ağgözlülükle öpüyor.

"O zaman kahvaltı gelmeden önce banyo yapalım," diyor ayrıldığımızda, dolgun dudakları gülümsemeye dönüşüyor.

Gülümsediğinde tüm yüzü değişiyor ve bu da beni ona gülümsemeye zorluyor. Akos'ta mizah ya da basit bir mutluluk görmek, içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında çok nadir. Yüzündeki her neşe belirtisi, buradan kaçarsak sahip olabileceğimiz bir hayatın, tüm bu korku ve acıdan uzak, birlikte geçireceğimiz bir geleceğin vaadi gibi geliyor.

Birlikte banyoya giriyoruz ve Akos, tül elbiseyi çıkarmama yardım ediyor. Beni soyarken elleri vücudumda dolaşüyor, göğüslerimi, belimi ve kalçalarımı okşuyor ve her seferinde içimi arzu dolu bir titreme kaplıyor.

O peştamalını çözdüğünde, yarı sertleştiğini görebiliyorum, sabahın erken saatlerinde çıplak vücudumu görünce penisi kalınlaşıyor ve yükseliyor.

Sabah ışığında çıplak bedenimi izlerken, penisi kalınlaşıp yükseliyor. Yüzündeki arzu açıkça görülüyor, yeşil gözleri kararmış ve açgözlü.

Ama bana daha fazla dokunmak için harekete geçmiyor ve ben bunun nedenini biliyorum.

Her seviştiğimizde, hamile kalma ihtimalim bir artıyor. Kaçabileceğimizden emin olana kadar, bu çok büyük bir risk. Ama bedenim onu istiyor ve tek yapabileceğim, ona sarılmamak ve onu içime girmeye, acıtan boşluğu doldurmaya ikna etmemek.

Bu adamla bir kez *asla* yeterli olamaz.

Soğuk suyun altına girip saçlarımı ıslatıyorum ve geri çıktığımda Akos beni sırtıma dönük olacak şekilde çeviriyor. Sabunu eline alıp köpürtüyor ve saçlarımı masaj yapmaya başladığını hissettiğimde yumuşak bir inilti çıkarıyorum, parmakları saç derimi ovuştururken saçlarımı iyice yıkıyor.

"Kurduğunda rengi açılmaya başlıyor," diyor. "Bu bir Terran özelliği mi? Saçının renginin değişmesi?"

"Doğal olarak değil," diyorum gülerek. "Yani, yaşlandıkça grileşir. Ama saçımı bu renge boyadım. Doğal rengim sarı, çok açık sarı. Tekrar boyayamadığım için rengi soluyor."

"Ah."

Saçımı durulayabilmesi için başımı nazıkçe geriye doğru suya eğmemi ister ve o benim kafa derimi ovarken ben yine zevkle inlerim. Başımı kaldırdığımda, omuzlarımda onun güçlü ellerini hissedirim, beni kendine doğru çekerken kaslarımdaki düğümleri açar ve ben iç geçiririm.

"Eğer Dünya'da olsaydık, senin gibi bir erkek için kadınlar blok çevresinde sıraya girerdi," diye mırıldanıyorum.

"Zivon'da da epeyce sıraya girmişlerdi," diyor gülerek.

"Ne?"

Başımı çevirip omzumun üzerinden bakıyorum, ağzım açık kalıyor ve ona alaycı bir şekilde bakıyorum. Küçük bir kıskançlık hissediyorum, ama gerçekten kızamam. Sonuçta, Dünya'da birkaç erkek arkadaşım olmuştu, ama hiçbirisi ciddi bir ilişki değildi. Akos'un böyle şaka yapmasını görmek iyi geliyor.

"Senin gibi biri daha önce hiç olmadı," diyor, sesi tekrar ciddileşiyor. "Başka kimseyle böyle bir bağ hissetmedim ve şimdi nedenini biliyorum. Evren senin benim eşim olmanı bekliyordu. Biz birbirimiz için yaratılmışız."

"Kaderin eşini bulma meselesi çok garip bir kavram." Göz kapaklarım biraz ağırlaşıyor ve o beni masaj yapmaya devam ederken ellerine yaslanıyorum. "Ama bir bakıma bunun doğru olduğunu *bilmek* güven verici. Dünyada kalbi kırık o kadar çok insan var ki, şiddet uygulayan, taciz eden, bencil ya da kendileri için uygun olmayan insanları seven o kadar çok insan var ki. Hiç şüphe duymadan, senin için yaratılmış olduğunu bildiğin kişiyle tanışmak? Bu inanılmaz bir şey."

"Bunu yaşayacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim." Akos parmaklarını boynumun yanından geçirip ıslak saçlarımın arasından geçirir.

"Ben de öyle." Gülerek iç çekerim. "Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Dünyada bir erkek bana 'kaderimdeki eşin' olduğunu söylemeye çalışsaydı, bunun kötü bir tavlama cümlesi olduğunu düşünürdüm. Ama seninle? Bunun için doğru kelimeyi bilmesem bile, bu bağın var olduğunu yine de anlardım."

"Geçen gece bir rüya gördüm," diye mırıldanır. "Özgürdük ve birlikteydik. Nerede olduğumuzu bilmiyorum, ama güvenli bir yerdin ve..." Nefes alır, parmakları omuzlarımı okşar. "Bir çocuğumuz vardı. Sahip olmayı seçtiğimiz bir bebek, tüm bunlardan uzak bir yerde büyüyecek bir bebek. Bir aileydik ve *umudumuz vardı*."

Bu düşünce içimi bir sıcaklık dalgasıyla doldurur, belki bir gün bunu yaşayabileceğimize dair zayıf bir umut ışığı. Kaçabileceğimizi, başka bir yerde bizim için bir gelecek olabileceğini düşünmek çok da abartılı olmayabilir.

Kollarında yavaşça dönerek, ona bakarken göğüslerim göğsüne değiyor. "Bu harika bir rüya gibi geliyor."

"Kaçtığımızda, muhtemelen Terra'ya geri dönmenin bir yolunu bulmak isteyeceğini biliyorum," diyor Akos, sözleri yavaşça çıkıyor. "Ve ben..."

Onun ifadesini nötr tutmak için çabaladığını görebiliyorum, muhtemelen benden ayrılmanın ona ne kadar acı verdiğini bana göstermeye çalışmıyor. Ama artık onu *tanıyorum* ve nasıl hissettiğini tam olarak biliyorum.

Sevdiği herkesi bir kez kaybetti ve bunun tekrar olmasını ne kadar çok korktuğunu biliyorum.

Nazıkçe parmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Sonra parmak uçlarımda yükseliyorum, elim boynunun arkasına kayarken onu yumuşakça öpüyorum. Ona doğru eğildiğimde boğazının derinliklerinden derin bir inilti geliyor ve onun penisinin karnımın alt kısmına değdiğini hissediyorum. Cildi değişmeye başlıyor, soluk yeşil bir renge dönüşüyor ve ben onun dudaklarına gülümsüyorum, dudaklarının benim dudaklarıma değmesinin tadını çıkarıyorum.

"Kaçarsak," diyorum ona kararlı bir şekilde, onun bakışlarına karşılık vermek için geri çekilirken, "Dünya'ya geri dönmeyeceğim. Orada pek bir şeyim yoktu, ailem yoktu, sadece bir işim vardı. O geleceği istiyorum, senin hayalini kurduğun geleceği. Seninle, birlikte bir gelecek istiyorum. Seninle çocuklarım olsun, gerçek bir aile kuralım, özgür ve mutlu olabileceğimiz bir yerde yaşayalım istiyorum. Tüm bunları, hiç düşünmediğim kadar çok istiyorum. Bu çok çılgınca ve inanılmaz, hiç hayal edemezdim. Ama senin olduğum için mutluyum, Akos. Senden ayrılmak istemiyorum."

Nefes alırken göğsü yükselir ve ben elimi kalbinin üzerine koyar, oradaki ruh izinin dış hatlarını izlerim.

"Bu benim için garip," diye itiraf ettim. "Dünya'da yaptıklarımızdan çok farklı. İlk başta inanmamıştım... ama şimdi inanıyorum." Elimini hala kalbinin üzerinde tutarak gözlerine baktım ve düzenli atışını hissettim. "Aramızdaki bağın gerçekliğini inkar edemeyiz, Akos. Biz eşiz. Ve ben kimim ki evrenin kendisiyle tartışayım?"

Elini kaldırıp benim elimi kapattı ve bu sefer daha sert bir şekilde beni öptü. O öpücükte zar zor bastırılmış bir tutku hissedebiliyordum.

"Ben de inkar edemem," diye fısıldadı Akos dudaklarına. "Denediğimde bile edemedim."

Akos

Banyoda Scarlett'i tekrar sahiplenmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Cazip bir durum: onun sıcak, yumuşak, ıslak teni benimkine değiyor, göğüsleri göğsüme yapışıyor, sırtımı okşarken sırtı kavisleniyor, onu öperken dudakları istekle karşılık veriyor.

Beni istediğini biliyorum, benim onun için sertleştiiğim kadar onun da benim için ıslak ve hazır olduğunu biliyorum. Penisim ısrarla ona doğru geriliyor, birbirimizin kollarında kalırken, öpüşüp sessizce konuşurken düz karnına bastırıyor.

Ama yine de dikkatli olmamız gerektiğini biliyorum, muhafızlar yakında sabah yemeğimizi getirmek için buraya gelecekler. Onlara bizi dinlemeleri için bir fırsat daha vermek, bağımızın samimiyetini bunu kaba bir şeye dönüştürecek vahşiler tarafından tanık olmasını sağlamak istemiyorum.

Scarlett'i o kadar çok yalnız kalmak istiyorum ki, bu beni acıtır. Keşke tamamen bize ait özel bir yerimiz olsaydı, meraklı gözler ve kulaklar olmadan onu yavaşça ve iyice sahiplenebileceğim bir yer. İlk şehvet dalgası geçtikten sonra, bundan sonra olacakların tadını çıkarmak istiyorum. Ona olan arzum her zamanki gibi güçlü ve zorlayıcı, ama artık daha net düşünebiliyorum.

Onu taparcasına sevmek için o kadar çok yol var ki. Ona zevk vermek için o kadar çok yol var ki. Dün gece her dokunuşuma çok duyarlıydı ve onu yeni zirvelere taşıırken dudaklarından başka ne güzel sesler çıkarabileceğimi görmek istiyorum.

Yine de, onunla bunu yaşayabilecek miyim, bilmiyorum. Umut etmekten korkuyorum.

Elimizden geldiğince banyoda oyalanıyoruz ve nihayet isteksizce dışarı çıktığımızda, banyonun sıcaklığı üzerimize yapışıyor. Scarlett'i bir havluyla sarıp kuruluyorum, sonra vücudunu örten, artık yıpranmış ve kirlenmiş olan tül kumaşı yeniden düzeltiyorum. Artık giysi denilebilecek bir şey değil, ama burada elimizdeki en iyi şey bu. Gardiyanlar onu çıplak olarak gezdirmek için bir neden bulabilselerdi, eminim bunu yaparlardı ve bu düşünce beni o kadar öfkeliendiriyor ki, bu düşünceyi zorla kafamdan atmak zorunda kalıyorum.

Aklım başımda olmalı, öfke ve hiddetle bulanıklaşmamalıyım. Kaçmak için çok az zamanımız kaldı.

Giyindikten sonra, Scarlett bana yakın durarak hücrenin ana bölümüne geri dönüyoruz.

"Yemeğini yedikten sonra biraz uyumalısın," diyorum ona sessizce, kapının yanında dolaşarak gardiyanları gözetlerken. "Bütün gece uyanıktın."

"Sen de öyle," diyor Scarlett, konuşurken esnemesini zorlukla bastırarak. "Neredeyse hiç uyumadın. Sonunda uykuya daldığında neredeyse şafak sökmek üzereydi."

"Yine de, işin en zor kısmını yapan sensin," diye hatırlatıyorum ona. "Sen uyurken ben seni koruyacağım. Kimse seni rahatsız etmeyecek."

Bana minnetle gülümser, ağzını açıp bir şey söylemek isterken yatağa doğru bir adım atar, ama koridordan gelen ani bir ses ikimizin de dikkatini dağıtır. Taş zeminde ayak sesleri yankılanır ve seslere bakılırsa, her zamankinden daha fazla kişi yaklaşmaktadır.

Basta'nın bugün bizim için ne tür bir işkence planladığını merak ederek hemen gerginleşiyorum. Kırbaçlamalar sona erdiğinden beri, genellikle kahvaltıyı getiren sadece birkaç gardiyan oluyor.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, bir dakika sonra Basta kendisi köşeyi dönüyor. Yüzünde gergin ve öfkeli bir ifadeyle, etrafında her zamankinden daha fazla muhafızla hücremize doğru büyük adımlarla ilerliyor.

Önündeki muhafızın kapıyı açmasını beklemeden hücreye dalar ve kapıyı açarak odaya girer. Ezilmiş yüzü öfkeyle kızarır, üç gözüyle hücrenin duvarlarını tarar.

"Her yeri arayın," diye iki muhafıza bağırır ve onlar da emrini yerine getirmek için hemen harekete geçerler. Ne olduğunu korkunç bir telaşla anladığımda göğsüm sıkışır ve kanım donar.

Basta, kaçmaya çalıştığımızdan şüpheleniyor. Ve haklı.

Yatağa doğru yöneldi ve Scarlett benim bakışımı takip ettiğinde, benim fark ettiğim şeyi fark edince yüzü soldu. Ama ikimizin de onu durdurmaya vakti yoktu. Muhafızlar bizimle efendileri arasına girdi ve Basta'nın sahip olduğunu düşündüğümünden daha fazla güçle yatağı ters çevirip, homurdanarak kenara ittiğini zar zor görebildik.

Scarlett, yaptığı iş ortaya çıkınca küçük bir çaresizlik iniltiği çıkarır. Taş duvarda bir delik vardır, etrafında küçük moloz yığınları ve duvarın dibine düzgünce yerleştirilmiş derme çatma kazma aleti vardır.

Basta bize doğru dönerken muhafızlar ayrılır, öfkesi yüzünden yüzü neredeyse morarmıştır.

"Seni canavar," diye bana tıslar, sonra Scarlett'e sert bir bakış atar. "Seni küçük fahişe. İkiniz de değerinizden daha fazla sorun çıkarıyorsunuz. Bana getirdiğiniz jetonların değerinde bile değilsiniz, itaatsiz *pekaralar*."

İkimizin yüzündeki ifadeleri incelerken alaycı bir şekilde gülüyor. Scarlett ölüm kadar solgun ve ben de ondan pek farklı değilim. Bunca yıldır duygularımı iyi sakladım ama artık bunun ötesine geçtim. Basta'nın bunun için vereceği ceza ne olursa olsun, hem benim hem de Scarlett için korkunç olacağına eminim.

Bana ne olacağı umurumda değil, ama ona ne yapacağı düşüncesi korkunç.

Ve bundan kurtulmanın bir yolu yok, kaçma girişimimizin kanıtlarını açıklamanın bir yolu yok.

Gerçekten yakalandık.

"Bunca yıl sonra, Hyve tüm gladyatörlerim arasında en sadık olanı çıktı," diyor Basta, öfkeli ifadesi kendini beğenmiş bir ifadeye dönüşüyor. "Siz dövüşmeye çıkmadan önce ikinizin bu konuyu fısıldaştığınızı duydu, Akos. Sonunda parçaları birleştirip kaçmaya çalıştığınızı anlayacak kadar akıllıydı. Ve iyi ve sadık bir köle gibi, ne yapmaya çalıştığınızı anlar anlamaz bana geldi." Ezilmiş yüzü, karanlık bir kahkaha atarken buruşuyor. "Dürüstlüğü için iyi bir ödül alacak."

Basta son sözlerini söylerken bakışları Scarlett'e kayıyor ve tüm vücudum onu korumak için öne atılma içgüdüsüyle geriliyor.

Vreck. Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Ringde ölürsem, bensiz devam etmesi gerektiğini, tek başına kaçıp gitmesi gerektiğini ona fısıldamakla çok aptalca davrandım. Kimsenin bizi duymadığını sanıyordum, ama Hyve'nin yakınlarda gizlenip, bana karşı kullanabileceği bir şey bulmaya çalıştığını bilmeliydim.

Ve şimdi beni, ortak düşmanımız olması gereken adama ihanet etti.

Basta bana doğru adım atıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Beni aptal yerine koymandan bıktım, *Zivonian*," diye tıslıyor. "Kendini benden, buradaki herkesten daha üstün, bizden çok daha üstün sanıyorsun. Neredeyse tüm ırkın katledildi, türün artık müzayedede nadir bulunması dışında hiçbir değeri yok, ama yine de bana *bu kadar* küçümseyici davranıyorsun. Artık yeter."

Bana sırtıyor, dudakları lekeli dişlerinden geri çekiliyor ve gözlerinde bariz bir tiksinti ile bana bakıyor. "Bu iş bitti. Senin kibirli ırkından daha fazla üremek, o işe yaramaz aletinden Zivonian bebekleri çıkarmak umurumda değil. Şimdi tek istediğim, küstahlığın, bana verdiğin zarar ve bana mal olduğun para için seni cezalandırmak... ve bunu nasıl yapacağımı *çok iyi* biliyorum."

O anda, daha önce hiç yaşamadığım bir korku içimi kaplar, dizlerimi titretip beni yere yıkacak kadar büyük bir korku.

Birçok savaşa bulundum, yüzlerce adamla savaştım, öldürdüm ve ölüme yaklaştım, sevdiğim herkesi kaybettim ve dünyamın küle döndüğünü gördüm, ama Basta'nın soğuk bakışlarının, niyetini açıkça belli eden açıklamasının ardından Scarlett'e yöneldiğini gördüğümde içimi delen bu tür bir dehşeti hiç yaşamamıştım.

Basta o kadar acımasız ve kindar ki, en çok değer verdiğim kişiyi bana karşı kullanmaktan çekinmez. Hatta bunu yapmaktan büyük zevk alır.

Hayır. Vrecking, hayır!

Muhafızlar Basta'nın emriyle Scarlett'e doğru ilerlerken kendimi öne atıyorum, vücudumdaki her içgüdü, ne pahasına olursa olsun eşimi korumam için çılgın atıyor.

Ama Basta, benim gücümü ve dövüşçü olarak yeteneğimi bildiği için iyi hazırlanmıştı ve sayıları beni alt etmek için çok fazlaydı. Silahım yoktu ve muhafızlar bir takım olarak bana karşı çalışıyor, beni çevreliyor ve en irisi Scarlett'e doğru ilerlerken beni geri çekiyorlardı. Elini Scarlett'in kırmızı ve pembe saçlarına geçirip acımasızca bükerek onu Basta'ya doğru sürükledi.

Onu efendisinin önüne diz çöktürüyor, başını geriye doğru çekiyor ve Basta ona gülümsüyor. Hoş bir gülümseme değil, soğuk bir tatmin ve zaferle dolu bir gülümseme.

"Bu canavarı üremek için kullanışsız olabilirsin," diyor düz bir sesle, "ama sırt üstü yatarken bir işe yarayabilirsin." Bana öfkeyle bakıyor. "Hyve ödülünden mahrum kaldı, ama sanırım sonunda onu alacaktır. Dürüstlüğü zengin bir ödülü hak ediyor ve bu Terran fahişesi ona vereceğim ödüllerin sadece başlangıcı olacak."

"Hayır!" diye bağıryorum, beni tutan ellere karşı daha da sertçe direniyorum.

Basta, Scarlett'i tutan adama parmaklarını şıklatır ve gardiyan Basta'yı hücre kapısına doğru takip eder.

Korku ve öfke beni k r ediyor, tamamen ele geçiriyor. Scarlett hücreden sürüklenirken, vahşi bir hayvan gibi gardiyanlara karşı direniyorum, kıvrılıp hırlıyorum, ısırp  ırpınıyorum.

 ri gardiyan onu koridorun k  sesine çeker, Basta ise birkaç adım  nde yürür.

Ve e im gözden kayboldu unda, içimde bir şey kırılır.

Scarlett

KORIDORDA YÜRÜYEMİYORUM, koca gardiyan saçımı tuttuğu yerden kafa derim yanıyor. Gözyaşları gözlerimi yakıyor, ayaklarım taş zeminde sürünürken görüşüm bulanıklaşıyor. Göğsüm ağrıyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanki tamamen duracakmış gibi hissediyorum. Acı ve korku içimde çarpışıyor, artık ikisini birbirinden ayırt edemiyorum.

Şimdiye kadar, her zaman bir parça umut tutunmuştum, kaçış, özgürlük, bir çıkış yolu olabileceğine dair sarsılmaz bir inanç.

Ama artık o umudu hissedemiyorum. Tek odaklanabildiğim şey, olanların ve olacakların dehşeti.

Hyve'nin beni beklediği gladyatör hücrelerine sürüklenirken, kulaklarımı düzensiz nefesimin sert sesi dolduruyor. Arkamda, Akos'un gardiyanlarla boğuşurken homurdandığını ve hırladığını duyabiliyorum.

Akos. Hayır...

Onun için duyduğum korku, kendim için duyduğum korkuyla birlikte artıyor. O da benim gibi bugün ölecek. Onu uzun süredir tanımıyor olabilirim, ama onu yeterince iyi tanıyorum ki, beni elde etmek için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyorum — bu onu öldürse bile.

Onun ölmesine izin veremem. Onu kaybedemem.

"Çabuk ol, Terran fahişesi," diye bağılıyor Basta.

Diğer tarafımda, beni tutan gardiyan homurdanarak, adımlarım yavaşladıkça saçımı daha sertçe çeker. Acı içimi kapladığında çığlık atarım, onun kocaman eline uzanıp tırnaklarımı derisine geçirerek onu bırakmaya çalışırım. Mücadele ederek durumumu daha da kötüleştirdiğimi biliyorum, ama kendimi durduramıyorum, acı çekmeme rağmen gardiyanın tutuşunda kıvranmaya devam ediyorum.

İşte bu, diye düşünüyorum, midemde kara bir çukur açılıyor. Bu, Akos'un bize kaçmamıza yardım etmeye çalışacağına söz verdikten sonra beni uyardığı gelecek.

Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, hayatta kalmamızın pek olası olmadığını söylemişti. Bu yerde, öyle ya da böyle, neredeyse kesin olarak öleceğimizi söylemişti.

Yine de, bir süreliğine bunun doğru olmadığına inanmaya izin verdim. O umut ışığının büyümesine izin verdim, Akos'la paylaştığımız her an, duygularımızın her derinleştiği an ve o duvardan çıkardığım her taş parçasıyla onu küçük bir alev haline getirdim. Akos'la bu yerin dışında bir geleceğimiz olabileceğine, bir gün gerçekten mutlu ve güvende olabileceğimize inanmaya izin verdim.

Onun hayal ettiği geleceğe sahip olabileceğimize.

Bunu istiyorum. Lanet olsun, hala istiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, son gücümü ve direnişimi toplayarak korkumu bir kenara itmeye çalışıyorum. *Savaş, Scarlett. Savaş lan!*

Dişlerimi gıcırdatarak, çıplak ayaklarımın sert taşlara sürtünmesinden kaynaklanan acıyı görmezden gelerek, gardiyanın tutuşunda başımı ileri geri sallıyorum. Her şey sıcak, acı verici bir ağrı içinde — ayaklarım, sırtım, başım, içimi parçalayan bir ağrı — ama şimdi mücadele etmezsem daha kötüsünün beni beklediğini biliyorum.

Kendimi zorlayarak, sonunda başımın gardiyanın elinden kurtulduğunu hissediyorum, geriye doğru sendeleyerek birkaç saç telim kopuyor.

"Haaka!" Gardiyan küfrederek bana doğru atılır ve yüzüme o kadar sert bir tokat atar ki, dişlerimde hissedirim. Kafam yana doğru savrulur, cildim yanar.

"Scaaaaarlett!"

Arkamdaki koridoru bir kükreme doldurur, sert çığlık içinde adım zar zor seçilebilir. Daha çok bir ayı, bir aslan, kurtulmak için çaresizce çabalayan vahşi bir hayvan gibi ses çıkarır. Akos koridordan bize doğru koşarken, kulaklarım hala çınlayıp görüşüm bulanıklaşırken, yerinde sendelerim.

Bir an için, onu hayal ettiğimi düşündüm. Ama sonra yarım düzine gardiyan hücreden koşarak çıktı ve onu tekrar zapt etmek için boğuşmaya başladı. O zaman bunun bir serap olmadığını anladım.

Kaçmış. Ve bana doğru geliyor.

Eşimin adını haykırmak için ağzımı açtım ama daha bunu yapamadan bir el kolumu kavradı. Yan tarafa çekildim, omzum tıknaz bir vücuda çarptı ve titreyerek döndüğümde Basta'nın bana baktığını gördüm. Yüzü korkudan solmuştu, beni önünde tutuyor, insan kalkanı gibi vücuduna yapıştırıyordu.

"Savaşmayı bırak!" diye bağıyor. "Savaşmayı bırak, seni canavar, yoksa *ona* seni öldürürüm!"

Elbisemi yakalayıp, beni zar zor örtecek şekilde yırtıyor, bileğimi o kadar acı verici bir şekilde tutuyor ki, kolumu arkama doğru çekince çığlık atıyorum.

"Sen izlerken onu parça parça edeceğim!" diye bağıyor. Normalde boğuk olan sesi tiz ve çaresiz hale gelmiştir.

Ama tehdidi işe yarar.

Akos'un yeşil ve altın rengi gözleri büyür ve bize yaklaşırken adımları yavaşlar. Arkasında, hücreden çıkmak için kavga ettiği gardiyanları görebiliyorum. Bizi tekrar kuşatmak üzereler, Basta beni rehin tutarken Akos'u koridorda sıkıştırıyorlar.

Hayır. Bu kötü adamın aracı olarak kullanılmaktan bıktım.

"Siktir git!" diye tıslıyorum, Basta'nın beni tutmasına rağmen kollarından kurtulmaya çalışıyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor, Basta'nın etli kucaklamasında mücadele ederken adrenalini beni kaplıyor. Dönerek bir elimi kurtarmayı başarıyorum. Yüzüne tırnaklarımı geçirip üç gözünü de çiziyorum. O homurdanıyor, beni tutuşu gevşiyor.

Ve bu, Akos'un ihtiyacı olan tek fırsat.

Devasa Zivonyalı, muhafızlar ona doğru hücum ederken ileri atılır, Basta'yı yakalar ve onu duvara fırlatır. Üç gözlü uzaylı, taş duvara gürültüyle çarpar ve sonra inleyerek yere yuvarlanır.

Ölmemiştir, ama şakağındaki yaradan koyu renkli kan sızmaktadır. Akos'un düşen adama bakarken ellerini yumruk haline getirdiğini görebiliyorum ve onu öldürmekten başka bir şey istemediğini biliyorum.

Ama zamanımız kalmadı. Muhafızlar neredeyse üzerimize geliyor ve bizi yakalarlarsa, yine birbirimizden ayrılacağız.

Akos başını kaldırır, gözleri benimkilerle buluşur ve ağzı, Basta'nın çığlıkları ve muhafızların gürültüsünün üstüne tek bir kelime söyler.

"Koş!"

Tanıştığımız ilk günkü gibi, eli benim elimi sıkıca kavrayarak, Akos ve ben birlikte koşuyoruz, koridorda hızla ilerliyoruz. Ve tanıştığımız ilk günkü gibi, her şeye rağmen, umutsuz hissediyorum. Mücadelemizin sesi dikkatleri çekti ve şimdi her kemer ve kapıdan muhafızların çıkıp bize doğru ilerlediğini, her kaçış yolunu kapattığını görebiliyorum.

Burası muhafızlarla dolup taşıyor ve yakında ele geçirileceğiz.

Köşeleri dönüp, birbiri ardına gelen muhafızları atlatmaya çalışsak da, Akos kaçtığı muhafızlardan birinden aldığı hançerle birkaçını öldürmeyi başarsa da, yakalanmamızın sadece an meselesi olduğunu biliyorum.

daha önce buradan bir çıkış yolu bulamamıştık ve hiçbir şey değişmemişti.

Ama başka bir köşeyi döndüğümüzde, kulağıma yumuşak bir ses geliyor: akan su sesi. Bu ses, hücremizdeki doldurulup boşaltılabilen küçük banyo havuzunu hatırlatıyor bana.

Su. Bu, borular olduğu anlamına gelir, diye düşünüyorum birden ve zihnimde bir fikir oluşmaya başlarken Akos'un elini çekerek adımlarını biraz yavaşlatıyorum.

Eğer borular varsa, o zaman kompleksin altında bir tür su kemeri sistemi olmalı. Ve eğer onu bulabilirsek, buradan çıkmanın bir yolu olabilir.

Kalbim güm güm atarken, su kemerlerine götürebilecek herhangi bir şey bulmak için etrafı çılgınca taradım.

Lütfen. Lütfen...

Sonra onu görüyorum.

Önümüzde, ikimizin tek tek geçebileceği büyüklükte bir ızgara var. Ona yaklaştıkça akan suyun sesi giderek yükseliyor ve ben Akos'un elini çekerek onu durduruyorum.

"Akos! Orada! Sanırım bir su kemeri var. Dışarıya çıkan borular!"

Yakışıklı yüzünde bir anlık bir şaşkınlık belirir, ama sonra ızgaraya bakıp ne demek istediğimi anlayınca yüzündeki ifade açılır.

"Ben onu yerinden çıkaracağım," der çabucak, koridoru tarayarak muhafızların ne kadar yakın olduğunu ölçer. "Sen önce in." Ağzımı açıp konuşmak istediğimi görür ve başını sallar. "Tartışmayalım, suvi'm. Sen önce in, ben hemen arkandan geleceğim."

Eğilip ızgaranın çubuklarını tutar ve kaldırır, ağır metali kaldırırken kol kasları gerilir ve gerilir. Bir grup muhafız koridordan bize doğru koşarken, ızgarayı gürültülü bir sesle bir kenara atar.

Kimin önce ineceği konusunda tartışacak zaman yok, borularda bizi nelerin beklediğinden, suyun çok derin olup olmayacağından ya da dışarı çıkmak için mücadele edecek yer olup olmayacağından korkacak zaman da yok. Orada boğulabiliriz... ama burada bizi bekleyenlerden her şey daha iyidir. En azından o borularda bir şans var.

Izgaranın altındaki merdivenden aşağıya tırmanıyorum, her adımda tutunacak bir yer bulmaya çalışırken ıslak ve kaygan metale tutunuyorum. Kalbim hala çarpıyor, yarıya kadar indiğimde ve gördüğümde adrenalin beni kaplıyor.

Akos da benim peşimden aşağı inmeye başlar, ikimiz de olabildiğince hızlı hareket ederiz. Suyu dalarım, burada suyun sadece ayak bileklerime kadar geldiğini, merdivenin hemen altında olduğunu fark edince içim rahatlar.

"Koş!" diye bağırdı Akos ve ben ileriye doğru koştum, boruya daldıkça su derinleşiyordu.

O da beni yakaladı, dizlerime kadar gelen suda hemen arkamdan koşarak büyük borunun derinliklerine doğru ilerledik. Muhafızların da su kemerine tırmanarak bizi takip ettiklerini, su sıçratarak ve bağırarak duyabiliyordum.

Buradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum, ama boğazım ani bir umutla sıkışıyor.

Özgürlüğe doğru koşuyor olabiliriz, diye düşünürüm başım dönerek, bir köşeyi dönerek. İkimiz de nefes nefeseyiz, kavga etmekten ve koşmaktan yorgun düşmüşüz, ama şimdi duramayız.

Ama sonra, aniden durmak zorunda *kalıyoruz*.

Ayaklarım suyun altındaki borunun kaygan yüzeyinde kayıyor, borunun sonunun geldiği kenardan düşmeden zar zor durmayı başarırken dudaklarımdan bir çılgılık çıkıyor. Güneş ışığı, şelalenin üzerinde uzanan borunun açık ağzına akıyor, içindeki su hızla akıyor. Kenarın tam ucundayız, aşağıya bakıyoruz ve biraz arkamızda muhafızların geldiğini duyabiliyorum.

Çıkmazdayız. Gidecek başka yer yok.

Çok yakındık.

Arkamızdaki ayak seslerinin giderek yükseldiğini duyunca, hayal kırıklığı ve öfke gözyaşları gözlerimi yakıyor. Akos'a bakıyorum, dudaklarım açılıyor, ona üzgün olduğumu, yanlış bir seçim yaptığımı, buraya gelmememiz gerektiğini söylemek için.

Ama bir kelime bile söyleyemeden, beni kollarına alır, bana bakarken beni vücuduna sıkıca bastırır. Altın çerçeveli yeşil gözlerinde okunamayan bir şey vardır, çenesi kararlılıkla sıkılmıştır. Sonra başını eğip beni sertçe öper.

Dudaklarının baskısı sert ve çaresizdir, sanki bu tek öpücükle bir ömür boyu birikmiş duygularını aktarmaya çalışıyormuş gibi. Ve ben ona sarılıp dudaklarım onun dudaklarına yapışırken, onun ne düşündüğünü ve neden beni bu şekilde öptüğünü aniden anlıyorum.

Çünkü daha önce yanılmıştım.

Gidecek başka bir yer *var*. Sadece hayatta kalamayabiliriz.

Muhafızların bağırışları borunun duvarlarında yankılanıyor, şimdi daha da yakın, ve dudaklarımız ayrılmadan önce bir kez daha Akos'un kokusunu içime çekiyorum. Parmaklarım onun parmaklarıyla sıkıca birbirine dolanıyor, elini o kadar sıkı sıkıyorum ki sanki bedenlerimizi birbirine kaynaştırmaya çalışıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum, suvi'm," diye yankılanıyor sesi, derin ve alçak. "Çok seviyorum."

Sonra el ele tutuşarak borunun ağzına doğru dönüp kendimizi kenardan aşağı atıyoruz ve gürleyen şelaleye dalıyoruz.

Akos

Aşağıdaki çalkantılı suya doğru düşerken hava yanıımızdan hızla geçiyor. Scarlett'in elini bırakmayı reddediyorum, düşerken ona sıkıca tutunuyorum. Eğer ölürsek, son olarak hissetmek istediğim şey, eşimin elinin benim elimde olması, dudaklarımda hala onun öpücüğünün kalması.

Yaşasak da ölsem de, bunu birlikte yapacağız.

Suya çarptığımızda, tüm hava vücudumdan bir anda çıkıyor. Yüzeye çarparak aşağıya dalıyoruz ve bu kadar kavurucu sıcak bir gezegende, su şaşırtıcı derecede buz gibi soğuk. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerim sıkışıyor, ki bu anda bu iyi bir şey, çünkü nefes alabilseydim, ciğerlerime su çekip boğulmaktan kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum.

Birkaç uzun kalp atışı boyunca, hangi yönün yukarı olduğunu bilmiyorum. Su beni etrafımda savuruyor, etrafımda çalkalanırken beni daha derine çekiyor. Scarlett'in narin elini sıkıca tutuyorum, parmaklarım onun parmaklarıyla iç içe geçmişken, bizi şelalenin dibinden uzaklaştırıp su yüzeyine doğru yönlendirmek için mücadele ediyorum.

Sonunda, ileride parıldayan bir ışık görüyorum ve ona doğru hızla ilerliyorum, Scarlett'i kendime yaklaştıırken güçlüce tekmeliyorum, onu yanımda tutmak için kolumu ona doluyorum.

Sudan çıktığımızda, nefes nefese kalıyorum ve oksijeni o kadar hızlı soluyorum ki başım dönüyor. Çok uzak olmayan bir kıyı görüyorum ve onu işaret ediyorum.

"Orada. Karaya çıkmamız lazım."

"Evet," diyor Scarlett, pembe saçları ıslak topaklar halinde başına ve yüzüne yapışmış halde.

Suya dökülen çok sayıda borudan gelen akıntıya karşı mücadele ederek kıyıya doğru yüzmeye başlıyoruz. Atladığımızda hiçbir gardiyanın bizi takip ettiğini sanmıyorum — sanırım Basta'ya olan sadakatleri o kadar da ileri gitmiyor — ama suya daldıktan sonra yüzeye çıktığımızı gördüklerini tahmin ediyorum, bu yüzden hayatta kaldığımızı bileceklerdir.

Dinlenmeye vaktimiz yok, bu yüzden kıyıya ulaşır ulaşmaz Scarlett'in elini tekrar tutup koşmaya başlarken onu da peşimden çekiyorum. Artık

ve muhafızlar bizi yakalamadan önce o yerden olabildiğince uzaklaşmamız gerekiyor.

Basta'nın kampı ve arenası Mettu'nun en ucunda. Gezegenin başka şehirleri de var, hepsi de buraya hedonistik zevklerine doyasıya tatmin olmak için gelen turistlere hizmet ediyor. Ara sıra dövüşmek için diğer büyük metropollere de götürüldüm ve bu şehirler arasında Teneca'da var olan tek yeşillik alanın, şehirlerin üzerine kurulduğu uçsuz bucaksız çöl alanlarını ayıran küçük ormanlar olduğunu biliyorum.

Uzaklardaki ormana doğru başımı sallıyorum, nefes nefese olduğum için iki kelimeden fazlasını söyleyemiyorum. "O tarafta."

"Evet." Scarlett onaylayarak elimi sıkıyor, koşarken göğsü inip kalkıyor.

En iyi şansımızın, tanınmamızın daha az olacağı Teneca'daki diğer şehirlerden birine gitmek olduğunu biliyorum. Şanslıysak, paramız olmasa da gezegenden ayrılmanın bir yolunu bulabiliriz. Jetonlarımızın olmaması konusunda ne yapacağımızı bilmiyorum, ama bu sorunu daha sonra hallederiz.

Elimizden geldiğince koşuyoruz, ayaklarımız sıcak kumların üzerinde çırpınıyor, tesisten uzaklaşıyoruz. Sonunda manzara değişmeye başlıyor ve şehrin bir tarafını çevreleyen ormanlık alana giriyoruz. Ağaçların arasına doğru ilerledikçe kalp atışlarımın yavaşladığını hissediyorum, yeşil yaprakların, taze toprağın ve uzaktaki bir derenin kokusu duyularımı dolduruyor. Sanki beni yeniliyor, evimi hatırlatarak içimi dolduruyor.

Yanımda, Scarlett açıkça bitkin, nefes nefese ve soluk soluğa, ve biliyorum ki mola vermeden daha fazla devam edemez. Ona durması için işaret ediyorum ve o da duruyor, bana minnettar bir bakış atıyor.

"Oh, kahretsin. Hayatımda hiç bu kadar koşmamıştım." Ellerini dizlerine koyarak eğildi, elbisesinin kalıntıları etrafında uçuşuyordu. Yüzü kızarmış bir şekilde bana baktı, ben de gözlerinden nemli bir saç telini çekip aldım.

"Biraz dinlen," diyorum ona, etrafa bakınıyorum. "Takip edildiğimizi sanmıyorum. Takip ediliyor olsak bile, bizi burada bulmaları biraz zaman alır."

"Siktir, umarım peşimizde değillerdir." Scarlett ayağa kalkar ve omzunun üzerinden arkasına bakar. "Kimseyi görmüyorum, kimseyi duymuyorum." Hâlâ nefes nefese, bana bakar. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bence bu ormanın diğerk tarafındaki şehre gidip, bizi gezegenden çıkarması için birine rüşvet verebilir miyiz diye bakmalıyız. Ya da gerekirse bir gemiye gizlice binmeliyiz. Ama Teneca'dan uzaklaşmalıyız, en azından başka bir şehirde bu kadar kolay tanınmayız. Oraya çabuk varırsak, Basta bizim ölmediğimizi fark edip bizi aramaya çıkma fırsatı bulamaz."

"Evet. Bu da diğerk planlar kadar iyi bir plan gibi görünüyor." Scarlett zorlukla yutkunur. "Gezegenden nasıl çıkacağımızı bilmiyorum, ama tek yapabileceğimiz denemek."

Ona solgun bir gülümsemeyle bakıyorum. "Planımız işe yaramadığı için üzgünüm. Çok yakındık..."

"Önemli değil," der hızlıca, elini uzatıp kolumu sıkar. "Hala birlikteyiz ve tüm zorluklara rağmen hala hayattayız. Önemli olan tek şey bu."

Ona uzanıp onu kollarıma alıyorum ve öpüyorum, etrafımızı saran ormanın yeşil kokusuyla birlikte onun teninin ve saçının kokusunu içime çekiyorum. Zivon'dan, halkımdan ve bir zamanlar benim için ev olan her şeyden uzak olmama rağmen kendimi evimde hissediyorum ve bunun nedeninin kollarımda eşimin olması olduğunu biliyorum.

Ne olursa olsun, Scarlett'i bulduğum için her zaman mutlu olacağım. Bana hayatımı geri verdi, *kalbimi* geri verdi ve beni yeniden bütünleştirdi.

Gelecekte bizi ne bekliyor olursa olsun, ona minnettarım.

"Söylediğimde ciddiydim, biliyorsun," diyorum ona, sesim duygudan boğuk çıkıyor. "Orada, boruların içinde. Seni her şeyden çok seviyorum, dostum."

"Ben de," diye fısıldadı, gözleri parıldayarak. Sonra, gücünü toplamak istercesine derin bir nefes aldı. "Yola devam etmeliyiz."

Yürümeye devam ediyoruz, kalın ormanı geçerek çalıların arasından ilerliyor, Mettu'dan uzaklaşıyoruz. En yakın şehre ulaşmak için günlerce yürümemiz gerekecek ve bu zorlu tempoyu uzun süre sürdüremeyeceğimizden eminim, ama Mettu'yu mümkün olduğunca arkamızda bırakmak istiyorum.

Potansiyel bir tehlike belirtisi olup olmadığını görmek için tetikte kalıyorum, ama ağaçların derinliklerine doğru ilerledikçe kendimi daha rahat hissetmeye başlıyorum. Beş yıldır ilk kez toz yerine temiz yeşil hava soluyorum ve çalıların ve kütüklerin arasından geçerken, eşimin yanında özgür bir adam olarak bu havayı içime çekiyorum.

Scarlett bir süredir sessiz, yanımda koşarken ağır ağır nefes alıyor. Onu neşelendirmek ve yorgunluğundan uzaklaştırmak için ona bakıyorum.

"Biliyor musun, Zivon'da dalları o kadar budaklı ağaçlar vardı ki..."

Sözlerim aniden kesiliyor, çünkü ensemde bir ürperti hissediyorum.

Vreck. Takip ediyoruz.

Dönüp baktığımda, birkaç güvenlik görevlisi eşliğinde ağaçların arasından bize doğru gelen tanıdık bir yüz görüyorum.

Hyve.

"İşte oradalar!" diye bağırdı, mor elini kaldırıp bizi işaret etti, karanlık gözlerinde nefret parıltıyordu.

Dişlerimi sıkıyorum, içimde öfke kabarıyor ve bağırsaklarımda yanıyor. Hyve'nin aşağılık bir köle olduğunu, bizimle birlikte durmaktansa efendimizin önünde sürünmeyi tercih eden bir köle olduğunu hep biliyordum, ama Scarlett'e davranışları onu affedilemez bir şekilde nefret etmeme neden oldu. Ama şimdi muhafızları doğrudan bize yönlendirdi. Onların bizi bulmasına yardım etti ve bu da onu muhafızlardan daha kötü, Basta'dan daha kötü, üzerinde durduğum topraktan daha aşağı bir hale getirdi.

"Kahretsin!" Hyve ve muhafızlar bize saldırmak için koşarken Scarlett geriye doğru sendeliyor ve ben başımı bir yana çevirerek küçük bir ağaçlık alanı işaret ediyorum.

"Oraya!" diye fısıldadım. "Git!"

Kafasını şiddetle sallar. "Hayır. Seni terk etmeyeceğim. Bir daha asla."

Göğsümde aşk kabarıyor. *İnatçı eşim.*

Onunla tartışacak zaman yok, ama dikkatim bize doğru koşan adamlara odaklanırken, vücudum tanıdık bir dövüş pozisyonuna geçerken, onun önüne geçiyorum. Bu *pisliklerden* herhangi biri eşime zarar vermek isterse, bunu yapmak için beni geçmesi gerekecek.

Bize dalga dalga ulaşırlar ve beni alt etmek için bir bütün olarak saldırmaya çalışırlar. Ama Basta'nın muhafızlarıyla son birkaç çatışmamdan ders aldım ve artık nasıl çalıştıklarını biliyorum. Beni kuşatmalarına izin vermek yerine, sıralarını bozup, birer ikişer dövüşerek onları uzaklaştırıyorum, böylece diğerleriyle başa çıkabiliyorum. Hyve dahil altı saldırgan var ve mor tenli uzaylının geride durup, muhafızların beni alt etmek için çaresizce kendilerini tehlikeye atmalarına izin verdiğini fark etmeden edemiyorum.

Korkak.

Muhafızlardan biri Scarlett'e çok yaklaşıncı, dönüp onu yolumdan çekip boynunu kırıyorum. Bir diğeri neredeyse savunmamı aşıyordu, ama bu sefer onu Scarlett hallediyor, eline aldığı büyük bir ağaç dalını kafasına sallıyor. Adam yere düşüyor ve ben kalan üç muhafıza karşı çabalarımı ikiye katlarken gurur ve zafer dolu bir kükreme çıkarıyorum.

İlk ikisinden daha kolay yere serilirler, sayıları azaldıkça cesaretlerini kaybederler.

Son muhafız da yere düştüğünde, geriye sadece Hyve kalır.

Sanki her zaman böyle olacağını bekliyormuş gibi gülümser ve bir elinde mızrak, diğeri elinde uzun bir bıçak sallayarak öne çıkar.

"Arenanın dışında beni yenebileceğini mi sanıyorsun, Akos?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Burada hayran kalabalığı yok, sadece ağlayan arkadaşın var. Senin yaşayıp yaşamayacağına karar verecek benden başka kimse yok ve ikimiz de hangisini seçeceğimi biliyoruz."

"Ben de senin için aynısını seçerdim," diye hırlıyorum.

Muhafızların cesetlerinin üzerinden, sanki toprağa düşmüş kütüklermiş gibi umursamazca geçtim, onlardan iki hançer aldım ve Hyve'nin diğeri tarafına dolandım, onu Scarlett'ten uzaklaştırmaya çalıştım.

Hyve toprağa tükürür, kocaman kasları gerilir. "O zaman fırsatın varken yapmalıydın. Hatırlamıyor musun? Beni öldürmen gerekiyordu. Geceleri, beni yere seren yarandan dolayı dizlerim hala ağrıyor. Orada, o anda her şeyi bitirmeliydin, ama yapamadın, değil mi? Erdemli, asil Akos, halkın sevgilisi. *Şampiyon.*"

Son kelimeyi sanki pis bir şey gibi söyler ve tekrar tükürür.

"Artık seni kurtaracak kimse yok," diye alay ediyor. "Ben de seni öldürmeyeceğim. Seni sakatlayıp, pisliğin içinde bırakacağım ve gözlerinin önünde eşini alacağım, onu her şekilde tatmin edene kadar tekrar tekrar. Sonra baştan başlayacağım. Ve o neredeyse ölmek üzereyken, gözlerinin önünde onu parçalara ayıracağım ve eğer şanslıysan, seni onun cesedinin yanında yalnız başına ölmeye bırakmak yerine öldüreceğim."

Dudaklarımdan çıkan kükreme doğaüstü, eski zamanlardan kalma bir savaş çılgılığı, benden çok önce, bir ormanda böyle bir düşmanla karşı karşıya gelen bir atamdan kalma. Tekrar kükreken havayı içime çekiyorum,

akciğerlerimi temiz oksijenle dolduruyorum, sanki etrafımdaki canlılardan güç alıyormuşum gibi.

Arenada kendimi yabancı hissediyordum ve o zaman Hyve'yi yendim. Ama şimdi? Şimdi beş yıldır evime en yakın olduğum yerdeyim.

Göğsümdeki ruh izini neredeyse *hissedebiliyorum*, derim dalgalanırken, kalbimin atışına uyumlu olarak karanlık girdaplar atıyor ve etrafımdaki yeşillığe uyum sağlamak için koyulaşiyor. Ölen muhafızlardan birinden çaldığım silahı sıkıca tutarak, öne çıkıp Hyve'nin etrafında daire çiziyorum.

Benim öfkem karşısında cesareti biraz azalmış olsa da, gözlerinde hâlâ acımasız bir kararlılık görüyorum.

Benden nefret ediyor. Onurumdan, Basta'nın manipölasyonuna onun gibi boyun eğmememden, Scarlett'i ondan almamdan nefret ediyor. Onun benim eşim olması, onu sevmem ve onun da beni sevmesi umurunda değil. Tek umursadığı, onun bedenine sahip olduğum, oysa onun bedeninin kendisine ait olması gerektiğine inanıyor.

Ve işte bu yüzden onu asla hak etmiyor.

O saldırırken dünya ikimize daralıyor. O benden daha dinç, benim gibi beş rakiple karşı karşıya gelmemiş ve ben kendimi bir kez daha savaşa atarken kaslarımın isyan ettiğini hissedebiliyorum. Ama önemi yok. Gerekirse yorgunluktan düşüp ölene kadar savaşmaya devam edeceğim.

O, arenadaki en acımasız rakiplerimden biriydi ve şimdi savaşımız daha da vahşileşti. Kan toprağa sıcıyor ve ikimiz de birbirimizi yere sermeye çalışırken, onun bana verdiği ve benim ona verdiğim yaraların sayısını kaybediyorum.

Daha yoğun bir ağaçlık alana doğru geriye doğru düşeriz ve ben yeni çevremizden yararlanarak cildimin rengini değiştirme yeteneğimi kullanırım. Ormanda ilerlerken rengim değişir, bir ağacın etrafında koşarken koyu kahverengiye, çalılıklara daldığımda ise yeşile dönüşür ve kalın yaprakların arasında kendimi gizlerim.

Hyve ağacın etrafında atılıyor ve bir anlığına durup, beni ararken bakışlarını etrafa çeviriyor.

Fırsatı kaçırmadım.

Öne atlayarak, elindeki hançeri vurup bir tarafa fırlatıyorum. Hyve, mızrağıyla bana saldırıyor, ama ben büyük bir ağaca doğru geri adım atarken cildimin rengini tekrar kahverengiye çeviriyorum. Mızrak, kaçtığım için ıskalıyor ve ağacın gövdesine o kadar derine saplanıyor ki, orada sallanıyor ve Hyve onu yakalamasına rağmen çıkaramıyor.

Bu sefer, arenada yaptığım gibi ona merhamet göstermiyorum.

Basta için öldürmeyi reddettim, ama artık Basta'nın şerefi için savaşıyorum. Eşimi korumak için savaşıyorum ve bunun tek bir sonu olabilir.

Öne atlayarak, hançerimi Hyve'nin boğazına saplarım.

Gözleri büyür, devasa vücudu çarpmanın etkisiyle sarsılır. Gözlerinde inanamama ifadesi vardır, sanki o kadar kibirli ki, kaybedeceğine asla inanmamış gibidir. Sanki dövüşten önce bana söylediği tüm iğrenç sözler sadece palavra değil, tutmayı planladığı bir sözmüş gibi.

Bu, sonunda onu öldürmeyi seçtiğim için daha da mutlu olmamı sağlıyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor, boğazından koyu mor bir dalga halinde kan akıyor, gözleri donarken ağzından kan damlıyor.

"Sen..." diye boğuk bir sesle söylüyor. "Sen..."

Başka ne söyleyeceğini asla bilemeyeceğim, çünkü başka bir kelime daha söylemeden öne doğru düşüyor. Vücudu yere çarparak hançeri boğazına daha da derin sokuyor.

Bıçağı olduğu yerde bırakıyorum. Ölü muhafızların üzerinde alabileceğim başka silahlar var ve bu *kuiya*'ya bir daha dokunmak istemiyorum. Hayvanlar onu yiyip bitirsin ya da sonra gelenler onu Basta'nın yerleşkesine sürüklesin. Umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey Scarlett'i buradan çıkarmak.

Ağaçların arasından çıktığımda, Scarlett gözyaşları yanaklarından süzülürken kendini kollarıma atar.

"Akos," diye fısıldadı, yüzünü göğsüme bastırarak. Onun içindeki korkuyu hissedebiliyorum, onu kucakladığımda küçük vücudu kollarımda titriyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, dudaklarımı saçlarına bastırarak.

Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Birkaç yerimden kanıyor ve birkaç yerim de morarmış, ama hayattayım. Ve önemli olan tek şey bu.

Yine de endişe beni kaplıyor. Basta'yı tesiste yaraladım, ama hala hayatta olduğundan eminim. Hyve ve peşimizden gönderdiği muhafızların tesise dönmesi uzun sürünce endişelenmeye başlayana kadar biraz zamanımız var, ama bu rahatlık sonsuza kadar sürmeyecek. Scarlett'i buradan çıkarmam lazım. Hiçbir yerde güvende değiliz, özellikle de burada. Su kemerinden kaçtığımızı biliyorlar ve Basta'nın bizi bulmak için ormana birkaç grup muhafız göndermiş olması muhtemel.

"Gitmeliyiz," diye Scarlett'e fısıldıyorum, sesim acil.

O başını sallar. "Biliyorum." Sonra başını sallayarak gülerek, "Dünya'da koşmayı hiç sevmezdim, şimdi de nefret ediyorum. Buradan

, bir daha asla hiçbir yere koşmayacağım."

"Buradan sağ çıkarsak, bir daha koşmak zorunda kalmayacağından emin olacağım," diye söz veriyorum.

Tekrar koşmaya başladığımızda yanıma yapışır ve Teneca'nın başka bir şehrine giden bir yola doğru ilerleriz. Ağağların arasından hızla geğeriz, ama muhafızlarla savaştığımız açıklıktan yüz adımdan fazla uzaklaşamadan, ilerideki ağağların arasından başka bir ses duyarım.

Vreck. Bu kadar çabuk mu?

"Akos..." Scarlett'in sesi titriyor, bana yaklaşırken bakışları benimkilerle aynı noktaya sabitlenmiş.

"Biliyorum."

Vücudumun her yerinde hissettiğim acıyı ve kemiklerime işlemiş olan aşırı yorgunluğu görmezden gelmeye şalışarak, yeni bir kavgaya hazırlanıyorum. Basta'nın bizi aramak için birden fazla ekip gönderdiği yönündeki şüphem doğru olmalı ve umarım sayıları benim başa çıkabileceğimden fazla değildir.

Ağağların arasından bir siluet belirir ve şaldığım bıçağı daha sıkı kavrarım. Ama saldırmak için atılmadan önce, yeni gelenin yüzünü görürüm ve şok dalgaları içimi kaplar.

Bu... Nyx.

Kardeşim.

Delirmiş olmalıyım. Nasıl?

Olamaz. Bu geręek olamaz. Nyx'in hala hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum, hayatta olsa bile beni bulması imkansız. Benim yakalanıp köle olarak satıldığımı, hatta kime satıldığımı bile bilmesinin imkanı yok.

Bu Basta'nın bir numarası, diye düşünürüm telaşla. İşte bu.

Kötü kalpli köle sahibi, küçük kardeşimin kılığına girmek için bir yol bulmuş olmalı ya da beni kandırmak, daha da işkence etmek için bir hologram yaptırmış olmalı.

Ama sonra Nyx'e benzeyen figür ikimizi de fark eder ve sesini yükseltir, sesi o kadar sevinę doludur ki beni şaşırtır. Koşmaya başlar, ben Scarlett'in elini sıkıca tutarak donakalmış halde dururken, doğruca bana doğru gelir. Bize ulaştığında, Rok'un hemen arkasında olduğunu ve hızla yetişmek için adımlarını hızlandırdığını şaşkınlık ve inanamama duygusuyla görürüm.

Daha fazla Zivonyalı da var, küçük grubun arkasında diğer savaşçılar var ve ben, gözlerimin gördüklerini sindiremeden, şaşkın bir sessizlik içinde onlara bakıyorum.

"Akos!"

Nyx ve Rok aynı anda adımı bağırlıyorlar ve Nyx bana ulaşır ulaşmaz boş elimi tutuyor, sıkıca kavrarken bana öyle bir sevinçle bakıyor ki, onun kardeşim olduğunu anlıyorum. Bu ifadeyi daha önce de yüzünde görmüştüm ve bir anda o kadar çok anı geliyor ki, kalbim sızlıyor.

"Nyx... Rok." Kafamdaki karışıklığı aşmaya çalışarak konuşmaya çalışıyorum. "*Nasıl?*"

"Her şeyi sonra açıklayacağız," diyor Rok acil bir sesle. "Şu anda, kimse bizi görmeden gemimize dönmeliyiz. Hadi."

Çenesini kaldırır ve vücudum otomatik olarak harekete geçer. Yanımda Scarlett de aynısını yapar, kardeşlerimi takip ederken adımlarıma uyum sağlar, ancak ondan da kafa karışıklığı yayıldığını hissedebiliyorum.

"Nasıl...?" Nyx, Rok ve diğer Zivonlular'ı takip ederek orta büyüklükte bir geminin bulunduğu açıklığa doğru ilerlerken, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Burada olduğunu öğrendim," diyor Nyx basitçe. "Ve kardeşimizi kurtarmak için bir gemi getirdik."

"Nyx, Basta adında bir uzaylının seni satın aldığını öğrendi," diye ekliyor Rok, bizimle birlikte koşarken. "Teneca'nın onun evi olduğunu biliyorduk. Oraya yeni varmıştık ve seni onun tesisinden kaçırmak için bir plan yapmaya başlamıştık ki, bugün bir isyan çıktığını ve iki kölenin kaçtığını öğrendik. Onlardan birinin sen olmasını umduk."

Sözleri duyuyorum, ama hala inanamıyorum. Her şey bir rüya gibi geliyor, ama sorgulamıyorum. Onlar benim kardeşlerim ve bu bilgiyi nasıl elde ettiklerini öğrenmek için bolca vaktimiz olacak.

Şu anda, kaçış önümüzde ve Scarlett ile kardeşlerimle birlikte gemiye doğru koşarken içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor.

Başardık. Özgürüz. İkimiz de. Her şey boşuna değildi.

Gemiye tırmanıyoruz ve Scarlett'in elini sıkıca tutuyorum, hiçbir şeyin veya hiç kimsenin bizi ayırmasına izin vermek istemiyorum.

Geminin güvertesine çıktığımız ve arkamızda kapak kapandığı anda, orada duran Scarlett'e çok benzeyen iki kadın görüyorum. İki *Terran* kadın.

ŒaŒkınlıkla kardeŒlerime döndüm ve Nyx yüzümdeki ifadeyi görünce güldü.
"Konuşacak çok şeyimiz var," diyor kuru bir şekilde. "Ama önce bu *berbat*
gezegenden gidelim."

Scarlett

BU NASIL OLDU?

Tamamen bunalmış hissediyorum, olanları anlamakta zorlanıyorum. Son birkaç günde o kadar çok şey değişti ki, şansımız iyiye, kötüye, daha kötüye, tekrar iyiye o kadar hızlı değişti ki, yetişmek zor. Ama Akos'un diğer Zivonlular'a bakarkenki ifadesi kalbimi ısıtıyor ve içimi rahatlatıyor.

Bunlar onun halkı. Onlara güveniyor.

Ve bu, bizim *güvende olduğumuz* anlamına geliyor.

Özgürüz.

Akos'un kardeşlerinden biri, sanırım Nyx, kalkış için gemiyi pilotlamak üzere kontrol güvertesine giderken biz de kemerlerimizi bağlarız. Gemi orta büyüklükte, beni Teneca'ya getiren gemiden biraz daha büyük, ama Basta'nın uzay gemisine binerken hangarda gördüğüm bazı gemiler kadar büyük değil. Ağaçları geçip gezegenden hızla uzaklaşırken gemi sorunsuzca hareket ediyor ve kalkışın hızı ve kuvveti beni koltuğuma bastırırken, mide bulantısının yükselmesini önlemek için gözlerimi kapatıp Akos'un elini sıkıca tutuyorum. Gezegenler arası seyahatin bu kısmına alışabilecek miyim, emin değilim.

Akos, büyük ellerini benim ellerimin etrafına dolayarak sessizce rahatlık ve destek sunuyor ve ben ona doğru eğilip, onun yakınlığından güç alıyorum. Bir parçam korkusunu bir türlü bırakamıyor, yarı yarıya gökyüzünden vurulacağımızı bekliyor, ama kimse bize saldırmıyor ve gemiyi sarsan hiçbir patlama olmuyor. Basta, bizi karada kovalamak için muhafız grupları organize edebilmiş, ama ormanda bizi bekleyen bir gemimiz olacağını açıkça beklemiyordu.

Ne Akos ne de ben bunu beklemiyorduk, bu yüzden Basta'nın da bunu öngörememesi hiç de şaşırtıcı değil.

Gemi Teneca'dan yeterince uzaklaştığında, Rok ve Nyx, gemiye ilk adımımızı attığımızda bizi karşılayan iki insan kadınla birlikte geri dönerken, kemerlerimizi çözüyoruz.

Akos'un kardeşleri karşımıza otururlar ve ciddi ifadelerle öne doğru eğilirler. Onlara biraz bakmadan edemem, benim eşimle aralarındaki aile benzerliğinin ne kadar güçlü olduğuna şaşırrım. Rok'un gözleri neredeyse aynı renktedir ve Nyx'in gözleri mavi

yeşil çerçeveli olsa da, burnu ve çene hattı Akos'unkine çarpıcı bir şekilde benziyor. Bakışlarım onların yüz hatlarını takip ederken, boğazımda yükselen duygusal yumruyu yutuyorum.

Bu Akos'un *ailesi*.

Bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü ailesi.

"Öldüğünü sanıyordum," diyor Akos, sanki düşüncelerimi okumuş gibi, sesi inanamıyormuş gibi. "Sanıyordum ki..."

"Biz de senin için aynı şeyi düşündük," diye itiraf ediyor Rok. "Ben de *Oasis'ten* ayrıldım ve Hak Gavar'a geldim. Beş yıl boyunca orada silahlar yapıp, bunları üretmek için yeni teknikler öğrendim. Sonunda bir torba V'Ari tohumu ve gezegenden ayrılıp diğerlerini bulmak için kullanabileceğim bir gemi buldum. Kolay olmadı, ama onları bulmayı başardım."

"*Kolay değildi* demek yetersiz kalır," diyor Nyx, derin bir kahkaha atarak. "Ama Rok, başını belaya sokmasaydı Rok olmazdı."

"Yani *Oasis* orada mı?" Akos öne eğilir, bakışları kardeşlerine odaklanır. "Hayatta kalan başkaları da var mı?"

"Saldırıdan yaklaşık yüz kişi kurtuldu," diyor Nyx, "çoğu erkek savaşçı ve birkaç eşli kadın. Şu anda gemide yaşıyoruz, ancak Komutan Ryven bizim için yeni bir yuva bulmaya çalışıyor." Bir süre duruyor. "Peki ya sen? O gece sana ne oldu? Sana, liderlik ettiğin insanları kaçış gemisine götürmeni söylediğimi hatırlıyorum, sonra..." Nyx sözünü kesiyor, sesi biraz titriyor.

"Geri döndüm, ama döndüğümde seni bulamadım," diye itiraf eder Akos sessizce. "Yangın yayılıyordu ve her yeri aradım, ama ne seni ne de Rok'u bulamadım. Sonunda bir kaçış gemisine ulaştığımda, ısı bazı kabloları zarar vermişti. Arıza yaptı ve *The Oasis*'e hiç yanaşamadım."

O konuşurken elini daha sıkı sıkıyorum. Bu anıların onu ne kadar incittiğini, hepsini yeniden yaşamak onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

"Ben de seni aradım ve uzun süre suçluluk duydum," diye itiraf ediyor Nyx. "Seni ve Rok'u kaybettiğim için ve ikinizin de öldüğünü sandığım halde hayatta kaldığım için suçluluk duydum. İkinizin de tekrar yanımda olduğunuz için minnettarım."

"Nerede olduğumu nasıl buldun?" diye soruyor Akos, kaşlarını çatarak. "Ormanda bana hiç söylememiştin."

Nyx, yanındaki kadına bakıyor — o da benim gibi kesinlikle insan — ve gülümsüyor. "Oldukça maceralı bir yolculuktu ve bu sayede

eşim Cassidy ile tanıştım."

Olayları kısaca anlatmaya başlar ve ben ağzımın açık kalmaması için kendimi zor tutarım. Akos ve benim yaşadıklarımız kadar tehlikeli ve ürkütücü bir hikaye gibi gelir. Cassidy, Nyx konuşurken araya girer ve hikayeye kendi ayrıntılarını ekler. Nyx elini Cassidy'nin dizine koyar, bu hareket hem şefkatli hem de sahiplenici bir harekettir.

Konuşmaları bittiğinde, Akos elini çenesine sürer ve ikisine de bakar. "Teşekkürler," der Nyx'e, sonra bakışlarını Cassidy'ye çevirir ve ekler, "Sana da."

Cassidy biraz kızarır ve sarı saçlarını kulağının arkasına atar. "Tabii ki."

"Yaptığın şey birçok insanın sahip olduğu cesaretten daha fazlasını gerektiriyordu ve bunun için sana sonsuza kadar minnettar olacağım. Kardeşimin kendisine çok yakışan ve onun için bu kadar büyük bir risk alan bir eş bulduğuna sevindim." Akos gülümser ve Rok ile yanındaki siyah saçlı kadını işaret eder. "Zivonluların kendi türümüz dışından eş bağları kurabileceğini bilmiyordum, ama üçümüz için de böyle olmuş gibi görüldüğüne göre, bu açıkça mümkün."

"Sadece biz değiliz. Ryven de öyle. Eşimle Hak Gavar'da tanıştık ve bu da... bir macera oldu," diyor Rok alaycı bir şekilde, dudaklarında bir gülümseme belirirken ona bakıyor.

"Evet, bu da bir tanım." O gülerek, onun omzuna hafifçe vurur ve bize el sallar. "Merhaba. Ben Tara."

"Ben Scarlett," diyorum biraz utangaç bir şekilde ve iki kadın da bana gülümsüyor.

Karnımda yeni bir tür gerginlik hissetsem de, onlara gülümsemeden edemiyorum. Uzun zamandır gerçekten dost olmak *istediğim* yeni insanlarla tanışmamıştım ve bunu yeniden öğrenmem gerektiğini hissediyorum.

Neyse ki ikisi de çok dost canlısı ve bu gemide arkadaşlarıyla tamamen evlerindeymiş gibi görünüyorlar. Bir süre daha konuşuyoruz ve Akos kardeşlerine yetişirken, iki kadının hikayeleri hakkında daha fazla şey öğreniyorum. Her ikisi de bana, nasıl olup da uzayın uzak köşelerine, Dünya'dan o kadar uzaklara geldiklerini anlatıyor, sanki gezegenimiz uzak bir anıymış gibi. Ben de onlara kendi kaçırılma hikayemi anlatıyorum.

Bir süre sonra günün yorgunluğu beni etkilemeye başlar ve Tara bunu fark etmiş olmalı ki, biraz geriye yaslanarak Rok'un yanağına bir öpücük kondurur ve sonra bana ve Akos'a işaret eder.

"Bu ikisinin dinlenip temizlenmek için biraz zamana ihtiyacı var," diyor.

"Elbette." Rok ona gülümser, gözlerinde hayranlık vardır. Ayağa kalkar ve Tara dikkatini tekrar bana ve Akos'a çevirirken, geri kalanımız da onu takip ederiz.

"İsterseniz size uyku kabinlerini gösterebilirim," diyor. Ona minnetle gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Önemli değil."

Küçük grubumuz ayrılır ve o bizi kontrol güvertesinden uzaklaşan dar bir koridora götürür, sonra bir kapı açar ve bizi küçük boş bir kabine davet eder.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin." Son bir gülümsemeyle dışarı çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Akos uzun bir süre odanın içindeki her şeyi dikkatle inceler, yüzünde sanki buna inanamıyormuş gibi bir ifade vardır. Arkasına yaklaşıp kollarımı ona doladım ve yanağımı sırtına dayadım. Tamamen geçmesi biraz zaman alacağını bilsem de, korkunun içimden yavaş yavaş kaybolduğunu hissedebiliyordum. Bu kadar çok terör ve acıdan sonra, bir zamanlar imkansız görünen hedefe sonunda ulaşmış olmamız gerçekten inanılmaz geliyordu.

Basta'nın kompleksinden çıktık. Özgürüz.

Akos'la yeni bir hayata başlamak için sabırsızlanıyorum.

"Umudumu tamamen kaybetmek istemedim," diye fısıldıyorum, yanağım hala sırtına yaslanmış halde. "Ama bu, hayal edebileceğimden çok daha fazlası."

Akos arkasını dönüyor, gözleri bana bakarken sıcaklık dolu. "Nasıl hissettiğini biliyorum, suvi'm. Çok uzun zaman önce, benim hiçbir şeyim yoktu. Peki şimdi? *Her şeye* sahibim."

Konuşmasını bitirirken beni kollarına alır ve kucağına alır, göğsüne yaslar. O beni küçük banyoya taşıırken ben de kollarımı boynuna doluyorum. Banyo, aslında bir klozet ve küçük bir duş kabininden ibaret. Ama darlığı hiç umurumda değil. Yine de Teneca'daki hücremizdeki banyodan çok daha lüks geliyor.

Duşun musluğunu açtıktan sonra, Akos elbisemin tül gibi kalıntılarına uzanır. Uçuş için gemiye bindiğimizde, mahremiyetimi korumak için onları stratejik olarak kendime sardım, ama bu noktada giysi bana zar zor tutunuyor. Onu yere bir paçavra yığını olarak bırakır, sonra beni sıcak suyun altına yönlendirir.

İkimiz de bir an için düşün altında sessizce durup her şeyi içimize çekiyoruz. Sırayla bir bezle köpük yapıp birbirimizin vücuduna sabun sürerek birbirimizi yıkamaya başladığımızda, sanki bir rüya gibi geliyor.

Artık kimse bizi durdurmayacak, kimse bizi rahatsız etmeyecek, bizi izleyen gözler ya da dinleyen kulaklar yok. Kimse Akos'u dövmek için dışarı sürüklemeyecek ve kimse beni başka bir adamın elinde tecavüze uğratmakla tehdit etmeyecek. Artık tam bir mahremiyetimiz var ve daha da önemlisi, *güvenliğimiz*.

Bu dünyadaki en basit şey, ama şu anda cennet gibi geliyor.

Su üzerimize akarken, ikimiz de birbirimizden ellerimizi çekemiyoruz. Önceki keşiflerimizde her zaman bir çaresizlik vardı, ellerimiz, ağızlarımız ve vücutlarımız tekrar ayrılmak zorunda kalmadan önce birbirine bağlanmak için can atıyordu, ama şimdi istediğimiz kadar zamanımız var.

Akos ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, parmaklarını göğüslerimin kıvrımlarında gezdiriyor, acele etmeden ve yavaşça. Kalçalarımın eğimini izliyor, sonra parmak uçlarını düz karnımın üzerinde gezdiriyor ve beni öpmek için eğildiğinde dudakları yumuşak ve nazik.

"Tadın çok güzel, Scarlett." Dilini alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, onu hafifçe ağızına çekiyor ve sonra öpücüğü derinleştiriyor.

Ona doğru eğilirim, ellerimi sırtında gezdirip sonra da kollarındaki şişkin kasların üzerinde gezdirirken inlerim. Derisi küçük, yüzeysel yaralarla kaplıdır ve ellerimi gezdirirken bunlardan kaçınmaya dikkat ederim. Sonunda avuç içlerim göğsünde düzleşir, ruh izini takip eder ve sonra karnına doğru kayar.

"Yaraların çok mu ağır...?" Sözümlü kesip alt dudağımı ısıyorum. "Hayır."

Akos'un cevabı o kadar ani ve ikna edici ki, gülmekten kendimi alamıyorum, midemde heyecan verici bir his doluyor.

"Bunu söylemeni umuyordum," diyorum nefes nefese.

"Seni istememek için *ölmüş* olmam gerekirdi, suvi'm." Göğsünden derin bir gürültüyle kıkırdar. "Ve Basta ve Hyve'nin bugün tüm çabalarına rağmen, ben kesinlikle ölmedim."

Sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak istercesine, Akos'un avuçları kalçalarımın üzerinde geziyor, sonra bir eli bacaklarımın arasına kayıyor, orada, üzerimize akan sıcak suyla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı ağrıyor ve ıslanıyorum. Parmakları klitorisimi okşuyor, beni titretip ağızına inlememe neden oluyor ve onun sertleşmiş, arzulayan penisinin karnıma bastırıldığını hissediyorum.

Eğilip, elimi onun penisine doladım, onun eşsiz dokusunu, uzunluğu boyunca uzanan çıkıntıları ve ucundaki titreyen düğümleri hissettim.

"Penisini seviyorum," diye fısıldadım. "Elimde hissetmeyi seviyorum, ama beni onunla siktiğinde daha da çok seviyorum. O çıkıntılar mı? İnanılmaz bir his veriyorlar. Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum."

"Bana çok yaklaşıyorsun, eşim," diye homurdanıyor. "Seni ilk kez sahiplendiğimde, vücuduna gömülmenin zevkinden öleceğimi sandım."

"Siktir..." İnemem şehvetli ve muhtaç, onu daha sert okşarken kirpiklerim titriyor.

Vücudunun her santimini, çıkardığı her sesi, başparmağımı onun ucuna sürttüğümde çıkardığı iniltiyi ve ben yumruğumu onun penisinin dibine kadar kaydırıp tekrar yukarı çıkardığımda kalçalarının yumruğuma karşı sarsılmasını ezberlemek istiyorum. Onun parmağını klitorisimde gezdirdiği gibi, aynı yavaş ve alaycı şekilde onu okşuyorum - beni aynı anda nefes nefese bırakıp yalvarmaya ve inlemeye iten, acı verici derecede kasıtlı bir hareket.

Yine inliyor, penisi avucumda zonkluyor. "Beni çıldırtıyorsun. Bana o kadar çok şey yaptırıyorsun ki. *Vreck*, hayal ettiğim her şeyi sana yapmak için asla yeterli zamanım olmayacak."

"Gerçekten mi?" Nefesimi tıslayarak, kalçalarım onun elini takip ediyor. "Ama şimdi çok zamanımız var, Akos. Böyle şeyler yapmak için hayatımızın geri kalanı var."

Son sözleri söylerken dizlerimin üzerine çöküyorum, aç bir gülümsemeyle ona bakarken öne eğilip dudaklarımı ucuna bastırıyorum. Adımın baş harfleri dudaklarında beliriyor, ama ben onun ilk santimini ağzıma aldığımda, bu ses neredeyse çaresiz bir zevk iniltisine dönüşüyor.

"Senin tadı da çok güzel," diye mırıldandım, başımı biraz eğip ona bakarken yüzümden su damlacıkları süzülüyordu. "Çok güzel, Akos. Sanırım asla doyamayacağım."

Dilimi geniş başının etrafında döndürürken, dudaklarımı tekrar gövdesine kaydırarak ön sıvısının tadını çıkarırım. Dilimi her çıkıntının üzerinde gezdirir, boğazımın arkasına bastırıldığını hissedene kadar onu ağzıma alırım ve Akos'un parmakları saçlarımı okşarken, diğer eli düşün duvarına dayanır.

Klitorisimdeki ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, serbest elimle onun uyluğunu okşuyorum, diğer elimle ise onun şaftını kavrarken, onun kocaman penisini ağzıma alabildiğim kadar alıyorum. O çok büyük ve ben daha önce oral seks yaparken hiç bu kadar derine almamıştım, ama Akos bana daha önce hiç istemediğimi bilmediğim her türlü şeyi arzulatıyor.

Kalın penisini olabildiğince derine aldığımda, başımı sallamaya başladım, ağzımın ritmine uygun olarak elimi hareket ettirirken dudaklarımı penisinin üzerinde yukarı aşağı gezdirdim. Yanaklarımı biraz çukurlaştırdım, yumuşak bir şekilde inerken yalayıp emdim.

"Tanrım, Scarlett. Vreck. Vreck." Akos homurdanır. Kalçaları sanki kendi iradesiyle ileri doğru sıçrar, ama sonra bir adım geri çekilerek ağzımdan çıkar, penisi dudaklarımdan kayarken titrer. "Bu çok iyi. Böyle devam edersen daha fazla dayanamayacağım."

"Bana uyar. Ağzımda hissettiğinizi seviyorum," diye fısıldarım, öne eğilip dilimi çıkarıp tekrar ucunu yalarken gözlerine bakarım. "Ve tadınızı sevdiğimi zaten söylemiştim."

Altın çerçeveli gözlerinde şehvetle beni izlerken, onu daha yavaş okşayarak boşalmanın eşiğinde tutuyorum. Dilimi penisinin yanlarından ve ucundan yukarı doğru gezdiriyorum, o bana bakarken, göğsü derin nefeslerle inip kalkarken, her bir düğümün üzerinden geçiyorum.

Ucunu tekrar ağzıma aldığımda, tüm vücudu kaskatı kesilir. "İçine girmem lazım," der boğuk bir sesle. "Hemen."

Eğilip beni kucaklıyor, tek bir hızlı hareketle dizlerimin üstünden kaldırıp kollarına alıyor, sonra ikimizi de kurulamadan yatak odasına taşıyor.

"Çarşafı ıslatacağız," diye işaret ettim, o yatağa yaklaşırken, Akos güldü, beni yastıkların üzerine nazikçe attı, sonra peşimden yatakta uzandı, üstüme uzandı.

"Sonra temizlerim," diyor, sesi derin ve kaba. "Ama benim sikim eşimin içine girmeli."

Elimi uzatıp yüzüne dokunmak için uzandım, o da ellerimi yakaladı, parmaklarımızı birbirine bağladı ve başını eğip beni öptü. Kalçalarımın arasında sert, kalın ve zonklayan penisini hissedebiliyordum. Ellerimizi başımın üstünde birbirine bağlarken, penisi sert bir hamle ile içime girerken, dili de ağzıma daldı ve beni tamamen ele geçirdi.

O kadar büyük ki, sikiinin gerginliği yoğun, ama iyi hissettiriyor. Bu, aramızdaki bağı içgüdüsel olarak hatırlatıyor ve ben onu sıkıca kavrayarak, sikini sıkıca sıkıyorum.

O beni uzun, sert vuruşlarla, ruhumun derinliklerine kadar batırır gibi alırken, zevk benimde yayılıyor, kocaman penisi beni o kadar tamamen dolduruyor ki, başka bir şeyin zevk olduğunu, başka bir şeyin doğru olduğunu nasıl düşünebildiğimi hayal bile edemiyorum.

Böyle bir şey hiç olmadı ve asla da olmayacak.

O beni öperken gözlerimi kapatıyorum, kimsenin bizi duymayacağını, kimsenin bizi durdurmayacağını, bunun sadece bizim için olduğunu bilmenin keyfini çıkarıyorum.

Bu bizim seçimimiz, başkasının değil.

"Akos," diye yumuşak bir şekilde inlerim, başımı geriye eğerek kalçalarımı biraz yana çeviririm. "Yaklaştım. Tanrım. Çok yaklaştım..."

"Bana bak," diyor Akos boğuk bir sesle. "Seni boşaltırken gözlerine bakmak istiyorum."

Onun sahiplenici sözleri beni uçurumun kenarına itti ve gelişen orgazmım, gözlerimi açıp onun gözlerine baktığımda odanın dönüyor gibi hissettirecek kadar güçlü bir şekilde beni vurdu. Derisi koyu yeşile dönüştü, bana daha hızlı, daha sert girerken, çenesi vahşî bir zevkle sıkıldı, benim onun altında kıvrıldığımı, orgazmımın ilk spazmı beni vurduğunda onun penisini sıkıca kavradığımı hissetti.

Elini tutarken nefes nefese, vücudum onun altında kıvrılırken, bakışlarını elimden geldiğince uzun süre tutuyorum. Ama o yüksek sesle inleyip, penisi içimde şişerken dudaklarından benim adım döküldüğünde, ilk orgazmım daha tam bitmeden bir orgazm daha geldiğini hissediyorum.

Onun orgazmının ilk sıcak dalgası içime yayılırken, penisinin üzerindeki çıkıntılar zonklıyor ve artık onun bakışlarını daha fazla tutamıyorum.

"Akos!" Başımı geriye atıyorum, kalçalarımı yukarı doğru kaldırıp ona sürtünürken onun adını haykırıyorum.

Bacaklarım beline dolanırken vücudum onun vücuduna bastırıyor ve o içimde son damlasına kadar boşalırken içimde nabız gibi atıyor.

"Scarlett... Oh, wreck!"

Sonunda bana yaslandığında, kollarımı boynuna doladım ve Akos bir tarafa yuvarlandı, beni de yanında götürdü, böylece yarı sert penisi hala içimdeyken yan yana uzandık.

"Bunu yapmak için uzun zamandır bekliyordum," diye fısıldayarak, parmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Evrendeki tüm zamanla seni sahiplenmek için."

Seni özgür bir adam olarak sahiplenmek için."

"Ben de sonsuza kadar bekledim sanki." Parmaklarımı çenesine doğru kaydırıyorum, ona daha da yakınlaşıyorum, mümkün olduğunca uzun süre içimde kalmasını istiyorum. Gülümsüyorum, kaşlarımı hafifçe oynatıyorum. "Muhtemelen yorgunsundur, ben de öyleyim, ama tekrar yapmak istiyorum."

Yarı inleyip yarı gülerek, penisi içimde seğirdi.

"Doyumsuz eşim." Akos beni yumuşakça öper, dudakları benimkilerle hafifçe temas eder. "Seni mümkün olduğunca çabuk ve sonra da yapabildiğim kadar çok kez tekrar almak niyetindeyim. Yakında seni bu kadar sık istememden bıkacaksın."

"Asla," diye söz veriyorum. "Tek istediğim sensin Akos ve bu asla değişmeyecek. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni." Dudaklarını alnıma bastırıyor. "Aşkım. Güzel eşim."

Yorgunluktan bitkin düştüğüm konusunda şaka yapmıyordum ve zihnim ikinci tura hazır olsa da, Akos'un sert vücuduna yaslanarak göz kapaklarımın kapanmaya başladığını hissediyorum. Güçlü kollarıyla beni sarıp sıkıca tutuyor, yumuşayan penisi hala içimde ve nefes alıştı düzelerken, ikimizin de uykuya dalmak üzere olduğunu biliyorum.

Ama sorun değil.

Çünkü evrende tüm zaman bizim.

Akos

Saatlerce uyuduktan ve birbirimizi iki kez daha sahiplendikten sonra, Scarlett ve ben ertesi gün diğerleriyle küçük kantinde geç bir kahvaltı için bir araya geliyoruz. Rok, *Oasis'e* ulaşmak için birkaç gün yolculuk yapmamız gerektiğini söylüyor ve halkımızdan geriye kalanları görmek için ne kadar hevesli olsam da, gemide geçirdiğimiz zamandan memnun olmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bu zamanı kardeşlerimle yeniden bağ kurmak ve Scarlett ile geçirmek istiyorum, halkım için bir nevi yuva haline gelen ana gemiye döndüğümüzde üstleneceğim görev ve sorumluluklardan uzak bir şekilde. Gemideki topluluğa katkıda bulunmaktan mutluluk duyacağım, ama beş yıl süren yorucu çabalar, şiddet ve korkudan sonra, bu dinlenmeye minnettarım.

Bu, ruhuma merhem gibi geliyor ve çok ihtiyacım olan bir mola.

Rok ve Nyx bana son beş yılı nasıl geçirdiklerini anlattıkça, onlarla daha da gurur duyuyorum. Rok bana Hak Gavar'daki maceralarını, yapmayı öğrendiği silahları ve arkadaşı Tara ile birlikte gerçekleştirdiği soygunu, V'Ari bitkisinin tohumlarını bulmasını ve tohumları elde etmesine yardım eden Kalixian'ı anlatıyor. Nyx ise bunca yıl Ryven'in emrinde nasıl hizmet ettiğini, *Oasis'i* güvende tutmak ve onları avlamak için her zaman peşlerinde olan Kruul'larla savaşmak için ona nasıl yardım ettiğini anlatıyor.

İki kardeşim de kendi başlarına güçlü ve onurlu savaşçılar haline gelmişlerdi ve bunu bilmek bana huzur veriyordu.

İlk kez, olan her şey için kendimi affedebileceğimi hissetmeye başlıyorum. Öncelikle yakalanmama neden olan hataları yaptığım için, kaçana kadar köleliğe boyun eğdiğim için, beş yıl boyunca kaçmayı başaramadığım için. Kruul saldırısından bugüne kadar olan hiçbir şey bizim hatamız değildi. O korkunç günde elimizden gelenin en iyisini yaptık ve o günden beri kendi yöntemlerimizle savaşmaya devam ettik.

Ve şimdi yeniden bir aradayız.

Yolculuk devam ederken, kardeşlerimin eşleri Tara ve Cassidy ile de tanışma fırsatım oluyor. Üçümüzün de Terran kadınlarıyla eşleşmiş olması bana inanılmaz geliyor ve Tara bana, The Oasis'te yaşayan birkaç Terran kadını daha olduğunu söylüyor.

Terranlı kadın olduğunu söylüyor. Bu kadınlara kardeşlerim, Komutan Ryven ve diğer Zivonlular güvenli bir sığınak sunmuş.

Hem halkım hem de Scarlett için yeni gelenlere seviniyorum. *Oasis'e* vardığımızda, orada ona tanıdık gelen, geride bıraktığı evinin bir parçası olacak bir şey olacak. Kurtarma gemimizdeki iki kadın Scarlett'i hemen kucaklıyor gibi görünüyor ve o da onlara çabucak ısınır, bu da kalbimi sevinçle doldurur.

Yıllar sonra ilk kez, Zivon'a yapılan saldırıdan bu yana hiç olmadığım kadar huzurluyum.

Scarlett de daha neşeli ve mutlu görünüyor, daha kolay gülümsüyor, diğer kadınlarla gülüyor ve şakalaşıyor.

Onu gördüğüm andan itibaren onu güzel ve nefes kesici buldum, tutulduğumuz kampın acımasız vahşeti içinde bile ışık ve umut doluydu. Ama şimdi özgürüz ve önümüzde gerçek bir gelecek var, onu hayal bile edemeyeceğim bir şekilde açıldığını görebiliyorum. Onun kadar parlak, tatlı ve nazik birini daha önce hiç tanımadım ve hayatımın her gününü, kendimi ona layık bir eş olmak, onu tüm varlığımla korumak ve ona tapmak için adamaya niyetliyim.

Çünkü o benim için sadece eşimden daha fazlası. O benim sığınağım.

Benim *evim*.

Birkaç gün süren yolculuğun ardından nihayet *Oasis'e* vardığımızda, Scarlett'in diğerleriyle tanışmaktan dolayı gergin, hatta çekingen olacağını düşünüyordum. Ama limana yanaştığımızda gözleri parlıyor ve heyecanlı görünüyordu, bana bakarken elimi sıkıca tutuyordu. Tara'dan ödünç aldığı, bol pantolon ve geniş bir gömlek giyiyordu.

"Başardık," diye fısıldadı, kapak açılırken bana yaslanarak, ve bir daha asla hissetmeyeceğimi sandığım bir mutluluk dalgası içimi kapladı.

Görünüşe göre neredeyse herkes bizi karşılamaya gelmiş. Ryven'ı hemen fark ediyorum, dik ve uzun boylu, yanında güzel bir Terran kadınıyla duruyor. O, Kate olmalı, gemiye geldikten kısa bir süre sonra onunla eş bağı kuran kadın. Arkalarında birçok Zivonian

toplanmış ve kalabalığın içinde birkaç Terran da görüyorum.

"Akos!" Ryven gür sesiyle adımı çağırıyor, gümüş çerçeveli mavi gözleri parlıyor. "Geri döndüğüne çok sevindik. Kardeşlerin seni bulana kadar rahat etmediler. Bu gemideki herkes adına, seni eve hoş geldin demek için çok mutlu olduğumuzu söylememe inan."

Ona yaklaşınca beni kucakladı ve bir an için Zivonlular ve Terranlar tarafından çevrildik, hepsi Scarlett ve beni selamlayarak gemiye hoş geldiniz diyorlardı. Gözlerimi kısa bir süre kapattım, *Oasis'i* saran çiçeklerin ve yeşilliklerin kokusunu içime çektim, bir kez daha kendi halkımla çevrili olmanın keyfini çıkardım.

Güvendeyim. Evimdeyim — ya da halkımın şu anda sahip olduğu eve en yakın yerdeyim. Ve bu sefer, yanımda eşim var.

"Kardeşlerim, bizim yerleşebileceğimiz yeni bir gezegen aradığını söylediler," diyorum Ryven bizi Scarlett ve bana gemiyi gezdirmek için yanaşma limanından uzaklaştırırken. "Bu doğru mu?"

Koyu saçları parıldayarak başını salladı. "Bence artık kaçmayı bırakmanın zamanı geldi ve diğerleri de aynı fikirde. Kruul'dan saklanmaktan başka bir şey yapmadığımız bir hayat yerine, yeniden bir yuvaya ihtiyacımız var. Eğer gelirler, bir dahaki sefere hazır olacağımızdan emin olacağız ve onları geri püskürteceğiz."

"Güzel."

Bunu tüm kalbimle söylüyorum. Uzun zamandır, çok uzun zamandır geçmişten kaçıyordum ve şimdi tek istediğim geleceğe doğru koşmak.

Benim, Scarlett'in ve halkımın geleceğine.

Scarlett, devasa gemiyi gezerken yanımda kalıyor. Bu gemiye daha önce sadece bir kez binmiştim, Kruul saldırısından yaklaşık bir yıl önce, Zivon'daydık. Geminin temel yapısını öğrendikten sonra, Ryven ve Kate bize kabinimizi gösteriyorlar — yeni gezegenimize ulaşana kadar kalıcı olarak bizim olacak kabini.

Kapı arkamızdan kapandığında, Scarlett kollarıma atlar, boynuma sarılır ve parmak uçlarına yükselerek beni öper. Bir anlığına kendimi ona kaptırırım, dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde penisim şişer ve sertleşir. Onu soyup hemen, hızlı ve sert bir şekilde sahiplenme dürtüsü damarlarımı ateşle doldurur.

Ama bunun yerine, öpüşmeyi kesip ondan bir adım geri çekildim ve aç gözlerimle vücudunu baştan aşağı süzdüm.

"Giysilerini çıkar, suvi'm," diye emredici bir ses tonuyla söylüyorum. "Sana o kadar sert girmeden önce, tüm geminin çığlıklarını duyacağı kadar, seni her yerinden görmek istiyorum."

Scarlett

GÖZLERİM KOCAMAN AÇILIR, karnımın derinliklerinde bir heyecan dalgası yükselirken dudaklarımdan bir çığlık kaçar.

Vay canına.

Beni etkileyen sadece Akos'un sözleri değil, onları söyleme şekli. Şu anda o kadar sahiplenici görünüyor ve ses tonu o kadar sahiplenici ki, iç kaslarım kasılırken klitorisim zonklarken bacaklarımı biraz sıkmak zorunda kalıyorum.

Teneca'daki o hücrede, uzun süre benden uzak durdu. Birbirimizle olan bağımızı kabul ettiğimizden beri, çok açıldı. Ama şu anda bana bakışları? Yüzündeki ifade çok samimi ve açık, ve beni sadece istemediğini, bana *ihtiyacı olduğunu* görebiliyorum.

Giysilerini çıkar.

Sözleri zihnimde yankılanıyor ve ben onun emrini yerine getirmek için harekete geçiyorum, giydiğim bol gömleğin eteğine uzanırken onun bakışlarını tutuyorum. Onu biraz kızdırmaya dayanamıyorum, gömleği başımın üzerinden çıkarıp bir kenara atmadan önce, karnımı biraz gösterecek kadar yukarı çekiyorum ve göğüslerimi onun bakışlarına açık bırakıyorum.

Gözleri kararır, teni soluk yeşile döner, bakışları üzerimde dolaşır, altın çerçeveli gözlerinde sıcaklık belirir, belime bakar.

"Şimdi pantolon," diyor boğuk bir sesle ve ne kadar sertleştiğini görebiliyorum, kalın penisi kendi pantolonunun ön kısmına baskı yapıyor.

"Uh uh. Bu adil olmaz. Önce senin gömleğini çıkar," diyorum ona alaycı bir şekilde, parmaklarım pantolonumun düğmesinin üzerinde duruyor. "Sonra başka bir şey çıkarabilir miyim bakacağız."

Akos bana uzanır, ama ben onun elinden kaçırım, o inleyip kendi gömleğini çıkarırken gülerek, gömleği bir kenara atarken kaslarını gerer.

"Çok yakışıklısın," diye fısıldıyorum, gözlerimi onun üzerinde gezdirerek. Kaslarının her bir dalgası ve çıkıntısı ortada, dudaklarımı yalarken ağzım birden kurur.

"Ve sen, benim eşim, gördüğüm en güzel kadınsın," diye cevaplar Akos, sesinde açlık belirgindir. "Şimdi... o pantolon."

Yatağa doğru geri çekilirim, başımı eğmeden önce üst düğmeyi bir hareketle açarım. "Şimdi sıra sende."

O inleyerek ilk düğmesini açıyor. Penisinin kumaşa bastırıldığını görebiliyorum ve onun da benim gibi çıplak olduğunu biliyorum. Bir düğme daha açıyorum ve Akos bana doğru bir adım atarak bir düğme daha açıyor.

Dizlerimin arkası yatağa çarptığında, pantolonum açılmış, onunki ise kalçalarına zar zor tutunuyor. Son düğmeye uzanır ve onu açtığında, penisi dışarı doğru çıkıntı yapar, ucu zaten azgınlıkla ıslanmıştır.

Dudaklarımı yaladım, aniden onu ağızımda istemeye başladım, ama Akos'un başka fikirleri vardı.

Bana uzanır, bir kolunu belime dolayarak beni kaldırır ve diğer koluyla pantolonumu çıkarır, beni yatağa yatırıp bacaklarımın arasına yerleşirken pantolonumu yere bırakır. Zaten ıslanmışımdır, amım arzuyla zonklıyor ve penisinin başını çevreleyen şişmiş düğümlerin uyluklarımın arasındaki hassas ete dokunduğunu hissettiğimde inlerim.

Akos üzerime eğilir, uzun ve derin bir öpücük verir ve bacaklarımı ayırmak için aşağı uzanır. Penisini, uzunluğu kıvrımlarımın arasından kayacak şekilde ayarlar, kalçalarını sallarken yuvarlak başı klitorisime sürtünür.

"Tanrım," diye fısıldıyorum ağızına, içimde arzusu büyüdükçe onu daha çaresizce öpüyorum.

Henüz içime girmemiş olsa da, onu ihtiyacım olan yere çok yakın hissediyorum ve olacakların ipucu damarlarımdan kıvılcımlar dans ettiriyor. Çok ıslakım ve kalın penisini defalarca am dudaklarımın arasında kaydırırken, onun uyarılmasının benimkine karıştığını hissedebiliyorum. Penisinin başını çevreleyen düğümler her vuruşta klitorisimi uyarıyor ve bacaklarımı beline dolarken ayak parmaklarım kıvrılmaya başlıyor.

"Hoşuna gitti mi, suvi'm?" diye gürledi, öpüşmemizi keserek dudaklarını çenemin çizgisine sürükledi ve lezzetli işkencesine devam etti.

"Hayır. Yani, evet! Ama ihtiyacım var... Lanet olsun, daha fazlasına ihtiyacım var," diye inliyorum. "Daha fazlası mı? Böyle mi?"

Biraz daha sert itiyor, kalçalarını benimkilere daha fazla bastırarak klitorisimdeki baskıyı artırıyor. Bu çok iyi geliyor, büyük elleri yanıma doğru kayarken beni ilk orgazmıma doğru santim santim itiyor

, göğsümü okşayarak meme ucumla oynuyor. Çaresizce inliyorum, kalçalarım onunla kıvrılıyor, o ise beni penisıyla tahrik ediyor.

"Lütfen, Akos!" diye yalvarıyorum, kalçalarımı yukarı doğru kaldırarak penisinin kıvrımlarımın arasında kaymasını sağlıyorum, tırnaklarım sırtına batıyor. "Lütfen, boşalmam lazım."

Penisi biraz yukarı kayıyor, böylece sadece penisinin başı değil, tüm gövdesi klitorisime baskı yapıyor. Penisinin uzunluğunu çevreleyen çıkıntılardan biri, hassas sinir demetimin üzerinden kayıyor ve ben zevkle inliyorum, bacaklarımı daha da açarak, orgazm olmak için çaresizce ona karşı utanmadan sürtünüyorum.

"Öyle mi, tatlı eşim?" Bana şeytani bir gülümsemeyle bakar, geri çekilir, böylece penisi bacaklarımın arasında zar zor sürtünür ve kızarmış vücuduma bakar. "Boşalman mı *lazım*?"

"Evet. Evet, lütfen..." Ona uzanıyorum, kalçalarımı hareket ettirirken elimle kaygan penisini okşuyorum. "Çok yaklaştım. Lütfen beni boşalt."

"Hayır." Bu kelimeyi kesin bir şekilde söyler ve gözlerim şaşkınlıkla açılır, ama açgözlü, günahkar sırtış hala yüzündedir. "Benim penisimle boşal, Scarlett. Aynen böyle, ben izlerken."

Tanrım. Oh, lanet olsun.

Şehvetle inlerim, omurgamdan aşağı elektriksel bir titreme geçer. O, başladığı şeyi yapmaya devam etmemi, sikini kullanarak klitorisime mükemmel bir sürtünme uygulamasını istiyor.

Onun muhteşem altın ve yeşil gözlerine bakarak, sikini kavrayışımı ayarlıyorum ve yukarı doğru kıvrılıyorum, sikinin ucunu kendime sürtüyorum. Sikini içimde kaydırıyorum ve hassas klitorisime karşı sıcak ve ıslak bir şekilde zonkladığını hissediyorum. Ben onu zevk için kullanırken o nefesini tıslayarak çıkarıyor ve ben de onun da boşalana kadar onu okşadığımı hayal ediyorum, tohumlarının cildime, klitorisime, uyluklarıma ve karnıma döküldüğünü, beni onunla işaretlediğini izliyorum.

"Siktir, Akos. Bu çok... Tanrım, geliyorum!"

Kafamda yankılanan müstehcen düşünceler beni doruğa ulaştırıyor ve orgazm beni sararken çığlık atıyorum. Sırtım kavisleniyor, kalçalarım sertçe yukarı doğru kalkıyor ve sertçe boşalırken kendimi ona sıkıca bastırıyorum.

Akos inliyor. "Çok güzel."

Çiftimin bakışlarında çıplak şehvet yanıyor ve ben onun penisine karşı doruğa ulaşırken onun daha da sertleştiğini hissedebiliyorum. Orgazmımın artçı sarsıntıları azalmaya başladığında, o üzerime eğiliyor, bakışlarını benimkilere sabitleyerek kendini benim girişime yönlendiriyor.

"Senin o şekilde boşalmanı izlerken neredeyse üstüne boşalacaktım," diye mırıldanıyor. "Ama bunu çok daha uzun süre uzatmayı planlıyorum."

O kendini bana santim santim ittiğinde, dudaklarımdan nefes nefese bir inilti dökülüyor. Her küçük itişten sonra bir an hareketsiz kalıyor, sanki parçalanmanın eşiğindeymiş gibi kendini orada tutuyor.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye inledi. "Çok sıkı ve ıslaksın, beni mükemmel bir şekilde sarıyorsun, sanki benim için yaratılmışsın gibi."

"Öyleydim," diye fısıldıyorum, onun son birkaç santimlik penisi zevk patlamasıyla içime girerken ona doğru eğiliyorum. "Tıpkı senin benim için yaratılmış gibi."

Akos yine sırtıyor, gözlerinde vahşi bir arzu ve tatlı bir şefkat bir arada parlıyor. "Vreck, evet."

Yavaş ve sabit vuruşlarla beni sikmeye başlar, daha önce klitorisimi okşadığı gibi iç duvarlarımı okşar, zevkimi küçük artışlarla daha da yükseğe çıkarır ve beni daha fazlasını istemeye çaresiz bırakır. Her itişinde onu sıkıca sıkıştırırım, klitorisimi zonklatır ve her seferinde vücudumda bir his dalgası yaratır.

İkinci orgazmım bir anda gelir, baştan ayağa beni kaplar, ben de topuklarımı onun kıkına geçirip altında kıvranırm. Dilini ağzıma daldırır, zevk çılgınlıklarını yutar, ağzı benimkini sanki asla doyamayacakmış gibi yutar.

Akos sonunda geriye yaslanır, göğsü inip kalkarken cildi koyu yeşil bir renge döner. "Tüm tanrılara yemin ederim ki, suvi'm, senin parçalanışını izlemekten daha iyi olan tek şey, parçalanışını duymaktır. Kendini bu şekilde zevke teslim ettiğinde çok tatlı sesler çıkarıyorsun."

Ben inlerim, o da bu yumuşak ses kulaklarına müzik gibi geliyormuşçasına sırtar. Bacaklarımı kaldırır, baldırlarım göğsüne yapışır, açıyı değiştirir, böylece itişleri daha da derine hissedilir. Şaşırtıcı bir şekilde, başka bir orgazmın geldiğini hissediyorum ve Akos da yakın olmalı, çünkü kontrollü vuruşları sonunda daha sert ve daha hızlı hale geliyor.

"Henüz değil," diye homurdanıyor. Kendine mi yoksa bana mı söylediğini anlayamıyorum, ama bunun henüz bitmesini istemediği açık.

Konuşmasını bitirdiği anda, bacaklarımı bırakır ve üzerime eğilerek kolunu belime dolamıştır. Sonra sırt üstü yuvarlanır ve beni de yanında getirir, penisi hala içimde derinlerde gömülü. Parmakları pembe saçlarıma dalar ve beni açgözlülükle öper, nefeslerimiz birbirine karışır.

"Beni sür, Scarlett," diye inliyor. "Beni sür ve ben izlerken kendine dokun."

Karnım titrer ve biraz geriye yaslanarak ellerimi göğsüne koyup kalçalarımı sallarım. "Böyle mi?"

"Evet," diye dişlerini sıkarak, gözleri parlayarak. "Aynen böyle."

Ona bakarken, vücudum zevkle dolarken, kalın penisi içimde gömülü haldeyken, onun bu kadar muhteşem olduğuna inanamıyorum. Sanki heykel gibi görünüyor, her çizgisi ve her santimi herhangi bir Yunan heykelinden daha güzel. Cildi hala koyu yeşil ve bu, hareket etmeye başladığımda bana şehvet ve hayranlıkla bakarken gözlerini daha da canlı gösteriyor. Vücudum onu, daha fazla zevki, her şeyin daha fazlasını istiyor ve ben itaatkar bir şekilde uzanıp klitorisimi ovarken, o da ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. Onları avuçlarının içinde tutup hafifçe sıkıyor, meme uçlarımı öyle bir şekilde çimdikliyor ki, inlemeye başlıyorum ve onu daha hızlı sürmeye başlıyorum.

"İçime boşalmanı istiyorum," diye inliyorum, yukarı kalkıp sonra tekrar aşağı kayarak, onu o kadar sıkı sıkıyorum ki ikimiz de boğuk zevk sesleri çıkarıyoruz. "Yine yaklaşıyorum. Bu sefer benimle birlikte boşal, Akos. Beni doldurmanı istiyorum."

Ulaşamayacağım kadar yakın olan kör edici zevki kovalarken, onun penisi üzerinde yukarı aşağı zıplarken tüm vücudum gerilir. Sonra Akos'un penisi içimde şişer, çıkıntıları ve düğümleri iç duvarlarıma çarparak zonklar. Ağzından çıkan ses, daha önce hiç duymadığım bir şeydir, iniltiyle karışık bir hırıltıdır ve parmakları yukarı doğru ittiğinde kalçalarıma gömülür.

"*Vreck!*" diye homurdanır. "Gelmek üzereyim, Scarlett. Ben..."

İçimde patladığını hissediyorum, penisi zonkluyor, orgazmının ilk sıcak dalgası içime dökülüyor, kalçalarımı ellerinde sıkıca tutarken kalçaları benimkilerin altında sallanıyor. Ağzı açık kalıyor, boşalırken kükrüyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Kontrolünü kaybetmesi beni uçurumun kenarına sürüklüyor ve ben de boşalıyorum, geriye doğru eğilirken klitorisimi çılgınca ovuşturuyorum, kendimi onun üzerine sürüyorum.

Zevkin dalgaları nihayet dinince, nefes nefese ve soluk soluğa onun üzerine yığıldım. Akos, nefesimizi toparlamaya çalışırken elini saçlarımin üzerinde gezdirip nazikçe okşadı. Birkaç uzun dakika sonra, beni yanıma çevirip içimden çıktı. Hâlâ yarı sert olan penisi uyluğuma değiyordu, beni kendine yakın tutarken gözlerimin içine bakıyordu.

"Teneca'dayken, Basta'nın hücresindeyken," diye fısıldar, "sürekli seni düşündüm. Sana dokunmaktan kendimi alıkoymak neredeyse imkansızdı, ama bunu düşünmekten kendimi alamadım. Seni hayal etmekten. Nasıl olacağını hayal etmekten." Nefes alır, yüzümden bir tutam saçımı çeker. "Ama bu? Hayal edebileceğim her şeyden daha iyi."

Kollarını bana doladı ve başımı göğsüne yasladığımda, kulağıma çok sessizce fısıldadığını duydum.

"Tüm evrende, Scarlett, bundan daha harika bir şey bulamadım. Eşimi tüm benliğimle sevebilmek kadar harika bir şey. Zihnim, bedenim... ve ruhumla."

Scarlett

Oasis'teki yaşama alışmak beklediğimden daha kolay oldu. Burada diğer insan kadınların olması yardımcı oluyor, özellikle de Zivonian erkeklerle evli olanlar, ama Zivonianlar o kadar sıcak ve misafirperver ki, onların arasında kendimi evimde hissetmemek imkansız.

Geldiğimizden yaklaşık bir hafta sonra, Akos'un dönüşünü ve Rok, Nyx ve diğerlerinin onu bulup eve getirmelerindeki başarılarını kutlamak için bir şölen düzenlendi.

Akos'un yanında, kantindeki büyük masalardan birinde oturmuş, gezegenlerine özgü tatlı likörü içip, Akos Teneca'da geçirdiği zamanı, Rok ve Nyx ise onu bulmak için gösterdikleri çabaları anlatırken, yemeklerimi yiyorum. Sanki bir rüyadaymışım gibi. Yaşadığım onca şeyden sonra, sonunda bu noktaya geldiğimize hala inanmak çok zor.

Ama hepsi gerçek.

Evrenin öbür ucunda olduğumu, evimin artık bir uzay gemisi olduğunu ve bir daha asla Dünya'ya dönemeyeceğimi düşünmek garip geliyor. Ama Teneca'da başıma gelenleri düşününce, Akos'la birlikte burada olmak piyango kazanmak gibi geliyor.

Sonuçta, burada kendimi Dünya'da olduğumdan daha çok evimde hissediyorum. Akos'a da söylediğim gibi, orada geriye hiçbir şeyim kalmamıştı, sadece bir işim vardı. Bazen o işi özlüyorum ve sevdiğim hayvanların iyi bakıldığını umuyorum, ama seçimimden en ufak bir pişmanlık duymuyorum. Sanki buradaki topluluğun bir parçasıymışım gibi hissediyorum, herkes tarafından kabul ediliyorum ve hayal bile edemeyeceğim bir aşkı buldum.

Bu kadar çok korku ve acıdan sonra, kendimi evrendeki en şanslı kız gibi hissedebileceğimi düşünmek inanılmaz, ama aynen öyle hissediyorum.

Diğer kadınlar da bu duyguyu paylaşıyor gibi görünüyor.

Ziyafette, Zoey adında tatlı ve neşeli bir kadın bana birkaç yıl önce Dünya'da geçirdiği bir araba kazasından bahsediyor.

"Zivonluların tıp teknolojisi bu kadar eski bir yarayı iyileştiremese de, ağrıyı hafifleten ve hareket kabiliyetimi artıran merhemler ve ilaçlar verdiler," diyor ve bir elinin parmak uçlarını diğer kolunun üzerinde gezdirirken geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Koyu teninde, yüzünü kesen bir yara izi de dahil olmak üzere birkaç yara izi var, ancak bunlar onun güzelliğini veya bulaşıcı gülümsemesini gölgelemiyor. Onun hikayesi, Basta'nın Akos'a verdiği merhemi hatırlatıyor bana, ancak bu durumda Zivonlular ona ilaçları manipölasyon aracı olarak değil, karşılıksız olarak vermişler.

Callie adında başka bir genç kadın, gemilerinin *Oasis'in* hangarına çarpmasıyla sonuçlanan kazada Kate'in onu nasıl kurtardığını anlatıyor ve Tara, Hak Gavar'da ödöl avcısı olarak geçirdiği zamanlarla ilgili hikayelerle beni eğlendiriyor.

Tüm insan kadınlar çok farklı geçmişlere sahip, ama birbirlerine yakınlaşmış görünüyorlar, ki bu mantıklı. Çok az insanın yaşayacağı bir şeyden geçtik ve bu tür şeyler, yoğunluğu, başlı başına bir bağ oluşturuyor.

Dünya'da arkadaş edinmek benim için hiç zor olmadı. Yeni insanlarla tanışmayı her zaman sevmişimdir ve genellikle onlar hakkında içgüdülerime güvenirim. Şimdi bunun için mutluyum, çünkü bu kadınlarla bağ kurmak ve onlarla akrabalık hissetmek umduğumdan daha kolay oldu. Hepimiz benzersiz bir deneyimi paylaşıyoruz ve bazılarımız başka bir şeyi de paylaşıyoruz: bizi kurtaran Zivonlularla olan bağlarımızı.

Bir süre sonra Akos bana hızlıca bir öpücük verir ve Ryven ile konuşmak için grubumuzdan ayrılır. Ben de bankta Cassidy ve Tara'ya yaklaşıyorum. Bizi kurtaran gemide oldukları ve dönüş yolculuğunda onları tanıma fırsatı bulduğum için onlarla en yakın olduğum kişiler oldular.

"Size söylemem gereken bir şey var," diye fısıldayarak Tara bize doğru eğildi. "Herkes söylemek için biraz bekliyorum, ama artık bunu Rok'la aramızda saklayamam." Yüzü heyecanla dolmuş, gülümsedi. "Hamileyim!"

"Aman Tanrım!" Cassidy nefesini tutar. "Gergin misin?"

"Biraz," diye itiraf eder Tara. "Ama daha çok heyecanlıyım, hem bizim için hem de bunun diğerleri için anlamı açısından. Bu, Zivonlular ve insanlar olarak birlikte çocuk sahibi olabileceğimiz anlamına geliyor."

Çocuklar.

Karnımda kelekler uçmaya başlar, çılgınca kanat çırpırlar. Basta'nın kompleksinde mahsur kaldığımız süre boyunca hamile kalma korkusu dışında, bebekler hakkında pek düşünmemiştim. O hücrede kaldığımız süre boyunca, hamilelik her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir şeydi. Basta,

Akos ile aramızdaki bağı kullanarak, bizim asla yetiştirmemize izin verilmeyecek bir çocuk sahibi olmaya çalışmıştı.

O zamanlar hamile kalma fikri korkutucuydu. Ama şimdi?

Akos'un gördüğü rüyadan bahsettiğini hatırlıyorum, beni ve çocuğumuzu güvenli bir yerde gördüğünü, ve bu düşünce aklımda yer edindikçe göğsümde sıcak bir ışık yanıyor, daha parlak yanıyor.

Artık güvendesiniz, artık bir evimiz olacak, bir gün bunu isteyebileceğimi hissediyorum. Artık bir çocuk sadece bizim olacak, sevgimizden doğacak. Eşimin bir baba olduğunu hayal edebiliyorum ve birdenbire bunun nasıl bir şey olacağını, Akos'un ve benim bir parçam olan bir bebeği görmek istediğimi hissediyorum.

"Tebrikler," diyorum Tara'ya, gülümseyerek elini tutuyorum. "Bu harika! Senin adına gerçekten çok mutluyum."

"Sen harika bir anne olacaksın," diye ekliyor Cassidy hafif, melodik sesiyle. "Sen çok cesursun, sen ve Rok arasında o bebek çok sevinecek."

"Teşekkürler," der Tara, yanakları hafifçe kızarır ve yüzünden birkaç koyu renk saç telini çeker. "Şimdiden isimler ve diğer şeyler hakkında konuşuyoruz, bu beni biraz şaşırtıyor ama aynı zamanda çok heyecan verici."

"Ne düşünüyorsun?" Cassidy merakla başını eğiyor. "İnsan ismi mi, Zivonian ismi mi?"

"Belki ikisinin karışımı olabilir diye düşünüyoruz." Tara omuz silker, gülümsemesi daha da genişler. "Bir bakıma mantıklı, çünkü tüm bunlar - eş bağları, Zivonlularla birlikte yaşamamız - iki kültürümüzün karışımı. Bunu kutlamak için Zivon ve insan isimlerinin karışımı olan bir isimden daha iyi ne olabilir?"

Cassidy'nin kahverengi gözleri parlayarak gülümser. "Bunu çok sevdim."

Sanki Tara'nın göz kamaştırıcı gülümsemesinden etkilenmiş gibi, Rok bir an sonra ortaya çıkar ve ona öpücük vermek için eğilir, onu koltuğundan kaldırıp kollarına alır. Nyx hemen arkasındadır ve o da eşine uzanır, Cassidy'yi nazikçe öper. Geriye yaslandığımda, Akos'un arkamda durduğunu hissediyorum, muhtemelen diğer erkekler eşlerine çekildikleri gibi bana da çekilmişti — sanki aramızda manyetik bir çekim, bizi sürekli birbirimize bağlayan bir iplik varmış gibi.

Ayağa kalkmama yardım eder ve beni kollarına alır, yüzümdeki saçları geriye iterek bana dönmemi sağlar.

"Ziyafetin tadını çıkarıyor musun, suvi'm?"

Gülümserim, kollarımı ona dolayarak kaslı sırtını parmaklarımla okşarım. "Öyleyim. Bu harika." Göğsümde bir duygu dalgası yükselirken yutkunurum. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim, Akos. Ailem yanımdayken bile hiç bir ailem olduğunu hissetmemiştim. Ama şimdi? Sonunda bir ailem olduğunu hissediyorum. Bir yere ait olduğumu hissediyorum. Bu yüzden teşekkür ederim."

"*Teşekkür ederim.* Bana her şeyi verdin," diye fısıldar, gözlerimin içine bakarak. "Bana kim olduğumu hatırlattın. Sana hayatımı, ruhumu, her şeyimi borçluyum."

Elimi uzatıp yüzünü ellerimle kavradım, ona olan sevgim beni o kadar çok doldurdu ki, sanki onun güçlü kolları beni tutmasaydı uçup gidecekmişim gibi hissettim.

"Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum," diyorum ona kararlı bir şekilde, öne eğilip onu öpüyorum.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırır, dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Evet. Sen tanıdığım en onurlu, en iyi kalpli, en cesur adamsın. Benim savaşçım. Benim *gladyatörüm*."

Epilog

Bu devasa uzay gemisindeki hayatımın en sevdiğim yanlarından ^{biri}, her gün *Oasis'te* yürüyüş yapmaktır.

Başlangıçta kazadan sonra kalan kas gerginliğini ve ağrıyı gidermek için yapıyordum, ama şimdi biraz farklı bir anlam kazandı: evim haline gelen bu yeni yeri keşfetmek ve burada geçirdiğim haftalar boyunca tanıdık hale gelen insan ve Zivonian yüzlerini görmek için.

Yoldan geçerken herkese selam veriyorum ve onlar da benim turumu görmekten mutlu olarak selamımı karşılıyorlar. Burada herkes hoş ve misafirperver, bu da geçiş sürecini olabileceğinden çok daha kolay hale getirdi.

Bizi "kargo" olarak taşıyan gemi, *Oasis'in* hangarına çarptığından bu yana birkaç ay geçti ve zaman şaşırtıcı derecede hızlı geçti. Benimle birlikte buraya gelen kadınların çoğu, gerçekten yerleşmeye başladı.

Birkaç tanesi hala çoğunlukla kendilerine saklanıyor, Dünya'da kaybettikleri hayatları, aileleri ve arkadaşlarını yas tutuyorlar, ama Zivonlular bize karşı son derece nazik davrandılar ve ben, işlerin farklı olmasını dileyerek "eğer"lerin sarmalına kapılmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Uzun zaman önce, zor yoldan öğrendim ki, olanı kabul etmek daha iyidir. Yapabileceğiniz tek şey, işlerin nasıl gitmesini istediğinizi düşünmek yerine, size kalanlardan en iyi şekilde yararlanmaktır.

Çünkü sonuçta, geleceği tahmin edemeyeceğiniz gibi geçmişi de değiştiremezsiniz.

Bu düşünceyi düşünürken bile, tanıdık bir ağrı vücudumu sarar, kalçamdan ve uyluğumdan aşağıya doğru bir titreme geçer.

Altı yıl önce, ölümle burun buruna geldiğim bir kaza geçirdim ve bundan sonra hayatımın geri kalanında, yüzümdeki yara izi de dahil olmak üzere, kronik ağrılar ve yara izleriyle yaşamak zorunda kalacağım. Dünya'da, bu durum flört etmek gibi bazı şeyleri zorlaştırıyordu ve kaçırılmamdan önce bile günlük hayatım eskisinden daha zordu.

Ama bunun beni engellemesine izin vermedim.

Kazadan sonra, acı içinde ve artık hatırladığım gibi görünmeyen ve hissettirmeyen bir vücutta mahsur kalmış olarak, bir seçim yapmam gerekiyordu. Ve kazanın kendisinin korkunç şanssızlığından ziyade, hayatta kalmış olmanın bir mucize olduğu gerçeğine odaklanmayı seçtim. Şükran ve umuda odaklanma kararı, en acı günleri atlatmamı sağladı.

Peki ya flört etmek? Eğer bir erkek yüzümdeki yara izinden rahatsız oluyorsa, onun zamanımı harcamaya değmeyeceğini kendime söyledim.

Şu anki durumuma da aynı yaklaşımı uygulamaya çalıştım. Uzaylılar tarafından kaçırılmak korkunç bir şeydi ve buna odaklanmayı seçebilirdim — korkuya ve belirsizliğe, günlerce çok küçük bir kargo ambarına tıklılmanın acısına ve bir daha kolayca Dünya'ya dönememe gerçeğine. Ama bunun yerine, farklı bir şeye odaklanmayı seçtim. Kendime sık sık, satılmak ya da daha kötüsü olmak yerine, güvende, sağlıklı ve özgür olduğum bir yer bulduğumu hatırlatıyorum.

Bana bir yuva sunuldu ve durum çok daha kötü olabilirdi.

İki Zivonlu kadın yanımdan geçiyor ve onlara el sallarken düşüncelerimden kopuyorum. "Merhaba Sheeli. Merhaba Herah."

Onlar da bana gülümsüyorlar ve geçerken selam veriyorlar. Bugün gemide heyecanlı bir enerji var, bunu havada hissedebiliyorum. Rok, Nyx ve arkadaşları Akos'u kurtarma görevinden döneli sadece iki hafta oldu ve görevlerinin başarısı neredeyse efsanevi hale geldi.

Aralarına bir arkadaşlarının daha dönmesi, Zivonlulara büyük bir sevinç vermiş ve bu sevinç bulaşıcı. *Oasis* bu sevinçle dolmuş durumda ve bu da benim adımlarıma ekstra bir canlılık katıyor.

Bu uzay gemisinde, evimden bu kadar uzakta olabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama gerçekten çok mutluyum... ama sanki bir şey eksikmiş gibi hissediyorum. Burada birkaç iyi arkadaş edindim, ama bazen daha derin bir bağ kurmayı arzuladığımı hissediyorum. Diğer kadınlardan bazıları Zivonlularla çiftleşti ve ben de bunu istediğimi itiraf etmek istemiyorum, ama içten içe istediğimi düşünüyorum. En azından, bu kadar derin ve her şeyi tüketen bir şekilde sevmek nasıl bir şey olurdu merak ediyorum.

Gerçekten bunu istiyor musun? Dişimi ısırarak kendime soruyorum. *Birinin sana bu kadar yaklaşmasına izin verebilir misin? Bir daha bu kadar savunmasız olabilir misin?*

Düşüncelere dalmış, yürürken her zamanki yolumdan biraz sapıyorum. Gemide neredeyse her gün tur attığım için

ama bu soruları düşünmekle o kadar meşgulüm ki dikkatimi veremiyorum. Bir yeni köşeyi, sonra bir başkasını dönerek geminin derinliklerine giden bir koridorda yürüyorum ve farkına varmadan bir kapıdan geçip büyük, dikdörtgen bir odaya giriyorum.

Durup, tanımadığım bir yerde olduğumu fark ettim.

Oops. Kaybolmadan önce adımlarımı geri izlemeye çalışmalıyım.

Ama bunu yapmak için geri dönmeden önce, etrafa bir göz atıyorum ve duvarları boş hücrelerin kapladığını fark edince şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

Küçük bir hapishane gibi. Bir nezarethane.

Oasis'te gözaltı hücreleri olduğunu bilmiyordum, ama bu devasa bir gemi, bu yüzden daha önce buraya gelmemiş olmam pek de şaşırtıcı değil. Ve kuralları çiğneyen biri olursa ya da gemi tekrar saldırıya uğrayıp Zivonlular esir alırsa diye bir hapishane olması mantıklı geliyor.

Burada olmamam gerektiğinin farkındayım, ama kendimi tutamıyorum. Her zaman biraz fazla meraklıydım. Babam çocukken bu konuda benimle dalga geçerdi, ama her zaman sonsuz sabırla merakımı tatmin ederdi. Kendi kendime hafifçe mırıldanarak, solumdaki hücrelerin önünden geçip, içlerine bakarak ilerliyorum. Belli ki birilerini tutmak ve kaçmalarını engellemek için tasarlanmış olsalar da, hepsi oldukça geniş ve temiz. Her şeyde olduğu gibi, Zivonlular esirleriyle ilgilenirken bile nezaketi her şeyin üstünde tutuyorlar. Bu da onları daha da sevmemi sağlıyor.

Huh. Acaba onlar...

"Burada ne yapıyorsun?"

Huysuz bir ses düşüncelerimi bölüyor ve şoktan neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sesin geldiği yöne doğru dönüp bakıyorum ve hücrelerden birinin içinde uzun boylu bir Zivonian erkek görüyorum. Hepsinin boş olduğu konusunda açıkça yanılmışım.

Bu uzaylı, tanıştığım diğer Zivonlular'a benziyor. Son derece uzun boylu, koyu renk pantolon ve krem rengi keten gömlek giymiş, çıplak ayakları ve hepsinde olduğu gibi şakakları ve gözlerinin çevresinde karakteristik oluklar var.

Ama onda da *farklı* bir şey var.

Saçları çoğunun saçlarından daha uzun, simsiyah ve omuzlarına kadar uzanıyor, yüzünün etrafında serbestçe sallanıyor ve bu onu vahşi ve zaptedilemez gösteriyor. Zengin kahverengi gözleri altın rengi halkalarla çevrili ve tavandaki ışıkların altında ateşin közleri gibi parlıyor. O gözlerin derinliklerinde tanımlanamayan bir duygu yanıyor ve bu beni biraz geri çekilmeye zorluyor, midem gerginlikten düğümleniyor.

Ona bakarken kalbim göğsümde çarpıyor, sesimin çıkmasını sağlamaya çalışıyorum. Onun burada olduğunu ya da Zivonluların gemilerinde bir tutsak tuttuklarını bilmiyordum. Kendi halkından birini.

Buraya düşmeyi hak edecek ne yapmış olabilir?

"Özür dilerim. Sadece keşif yapıyordum," diye kekeliyorum, sesim titriyor. "Kayboldum."

Adam homurdanır, başını eğip gözlerini kısar.

"Bu gemide senin gibi birini daha gördüm," dedi düz bir sesle. "Yani, Terranlı. Bir keresinde buraya getirilen başka bir kadın vardı. Hırsızlıkla suçlanmıştı."

"Oh. O Kate'di," diye fısıldadım, dilimi çıkarıp dudaklarımı yaladım. "Her şey yoluna girdi artık. O..."

Sözümü kesiyorum, onun artık geminin komutanıyla evlendiğini söylemeli miyim emin olamıyorum. Bu uzaylı, buradan bunu duymuş olabilir mi? *Oasis'te* yaşanan olaylarla ilgili dedikodular, onun bulunduğu hücreye kadar ulaşıyor mu? Yoksa geminin geri kalanında neler olup bittiğinden habersiz, tüm bunlardan kopuk mu?

Sert güzelliğiyle dikkat çeken Zivonian, bir kaşını hafifçe kaldırarak, cümlemi tamamlayıp tamamlamayacağımı beklermişçesine bana bakıyor. Tamamlamayınca, omuz silkiyor ve başka bir şey söylemiyor. Ama bakışları benimkilerle buluşuyor ve o kadar yoğun ki, yanaklarımın kızardığını, kalbimin daha da hızlı attığını hissediyorum ve farkında olmadan bir adım geri çekiliyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum. "Callie ile buluşmam gerekiyor."

Bu doğru değil ve neden ayrılmak için bir bahaneye ihtiyacım olduğunu hissettiğimi bile bilmiyorum, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, arkamı dönüp kapıya doğru hızlıca yürüyorum.

Zivonianlı beni çağırıyor ya da durdurmaya çalışmıyor, ama hapishane girişine ulaştığımda bir kez daha arkama bakmaktan kendimi alamıyorum. Orada kimseyi görmeyeceğimi, her şeyi hayal ettiğimi fark edeceğimi umuyorum

ama tabii ki o orada, beni eskisi gibi sessiz ve yoğun bir bakışla izliyor.

Midem, en son rollercoaster'a bindiğimde olduğu gibi aynı şekilde sallanıyor ve ben bakışlarımı başka yöne çevirip koridora çıkarak geminin ana bölümüne doğru geri dönüyorum. Az önce olanlardan dolayı biraz tedirginim, ama nedenini tam olarak bilmiyorum. O adam her kimse, şimdiye kadar tanıştığım hiçbir Zivonyalıya benzemiyordu, sert ve kapalı biriydi. Beni tedirgin etti, ama aynı zamanda gizemli ifadesinden etkilenererek ona çekildim.

Önemli değil, Zoey, diyorum kendime, bu garip karşılaşmayı kafamdan atmaya çalışarak. Hücrede olanlar seni ilgilendirmez. Onlarla Ryven ve danışmanları ilgilenir.

Ama uzaklaşırken bile, zihnimin küçük bir parçası orada kalıyor, hücredeki garip adamın kim olduğunu ve neden orada olduğunu merak ediyor.

[Alien Outlaw'un cezbedici](#) hikayesi, Zoey ve Dax'ın hikayesi, serinin bir sonraki kitabı!

Amazon ve Kindle Unlimited'da bulabilirsiniz:

[BURADA](#)

Scarlett ve Akos'a henüz veda etmeye hazır değil misiniz? [Buraya](#) tıklayarak ÜCRETSİZ tatlı ve seksi bonus sahneyi talep edin veya bu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yapıştırın:

<https://BookHip.com/FXHVHTH>

Bu kitabı FB grubumda diğer okuyucularla tartışın:

<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

[En son çıkan kitaplarımdan](#) haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Presley Hall'un diğerk kitapları

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri (bu seri artık tamamlanmıştır)

[Claimed - Kitap 1](#)
[Stolen - Kitap 2](#)
[Rescued - Kitap 3](#)
[Bağlı - Kitap 4](#)
[Kırık - Kitap 5](#)
[Tüketilmiş - Kitap 6](#)
[Hasarlı - Kitap 7](#)
[Baştan Çıkarılmış - Kitap 8](#)
[Evcilleştirilmiş - Kitap 9](#)
[Takip Edilen - Kitap 10](#)
[Possessed - Kitap 11](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi (bu seri artık tamamlanmıştır)

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -](#)
[Kitap 2 Onun Uzaylı Canavarı](#)
[- Kitap 3 Onun Uzaylı](#)
[Savaşçısı - Kitap 4 Onun](#)
[Uzaylı Haydutu - Kitap 5](#)
[Onun Uzaylı Koruyucusu -](#)
[Kitap 6 Onun Uzaylı Ası -](#)
[Kitap 7 Onun Uzaylı Düşmanı](#)
[- Kitap 8](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Zivon'un Savaşçı Eşleri

Yabancı Savaşçı Tarafından Esir Alınan - Kitap
1 Yabancı Komutan Tarafından Korunan -
Kitap 2 Yabancı Maverick Tarafından Değer
Verilen - Kitap 3 Uzaylı Gladyatör tarafından
Savunulan - Kitap 4 Uzaylı Haydut tarafından
Baştan Çıkarılan - Kitap 5 Uzaylı Kaptan
tarafından Meydan Okunan - Kitap 6 Uzaylı
Canavar ile Mahsur Kalan - Kitap 7 Uzaylı
Koruma tarafından Arzulanan - Kitap 8 Uzaylı
Çılgın Savaşçı tarafından Arzulanan - Kitap 9

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[1. Scarlett](#)

[2. Akos](#)

[3. Scarlett](#)

[4. Akos](#)

[5. Scarlett](#)

[6. Akos](#)

[7. Scarlett](#)

[8. Akos](#)

[9. Scarlett](#)

[10. Akos](#)

[11. Scarlett](#)

[12. Akos](#)

[13. Scarlett](#)

[14. Akos](#)

[15. Scarlett](#)

[16. Akos](#)

[17. Scarlett](#)

[18. Akos](#)

[19. Scarlett](#)

[20. Akos](#)

[21. Scarlett](#)

[22. Akos](#)

[23. Scarlett](#)

[24. Akos](#)

[25. Scarlett](#)

[26. Scarlett](#)

[Epilog](#)

Presley Hall'un [diğer](#) eserleri

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

